

Giới thiệu Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng

Thể loại: trọng sinh, thanh xuân vườn trường, showbiz

Editor: Xuki

Độ dài: 87 chương

Trước khi sống lại, Giang Tiêu Nhiên nằm mơ cũng muốn ngủ với Cố Dư Lâm.

Sau khi sống lại, Giang Tiêu Nhiên: "Đêm nay xem như hết"

Cảm giác cướp đi rất nhiều "lần đầu tiên" là như thế nào?

Cảm giác tự tay bản thân nâng thần tượng lên đỉnh cao ra sao?

Tự tay phá hủy tất cả những lịch sử đen tối của thần tượng là cảm giác gì?

Đương nhiên, Giang Tiêu Nhiên: Cực kỳ vui sướng.

Học sinh lười biếng? Thích đánh nhau? Dinh vô số tin đồn hẹn hò? antifan gào thét, ngông cuồng?

Cố Dư Lâm: Không đánh nhau cũng được, nhưng đêm nay anh phải dạy dỗ em, em phải cùng anh tiến bộ?

Một tiếng sau về đến nhà, anh hưng hân đề cô vào cửa, giọng nói vô lại và gian xảo:

- Anh quên mất, tối nay không có giờ dạy kèm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Giang Tiêu Nhiên tỉnh dậy lúc sáng sớm.

Lúc đó ánh mặt trời không quá chói chang, ánh nắng yếu ớt chen vào khe hở của rèm cửa sổ, cửa sổ tỏa ra vàng sáng vàng nhạt, ánh lên bàn học chất đầy sách vở của cô.

Nhìn lướt qua cách trang trí trong phòng, Giang Tiêu Nhiên xác định mình đã trọng sinh, cô dùng sức ngồi dậy, xoa nhẹ thái dương đang đau đớn.

Thật đáng giận, rõ ràng đời trước đã hồ đồ tham gia vào nhóm người hâm mộ thần tượng, cắt ghép video lại bị thần tượng phát hiện, tại sao thời điểm nghe điện thoại lại bị đồng nghiệp đồng đức giết chết?

Ngỡ lại sáng sớm hôm đó, cô bị đánh thức bởi tin nhắn riêng, kinh ngạc phát hiện mình được thần tượng trả lời tin nhắn. Không kịp kích động, cô lại phát hiện thần tượng Cố Dư Lâm đi đến thành phố cô sống, cô tỉ mỉ chọn lựa trang phục liền đi đến sân bay đón thần tượng. Sau đó, bởi vì quá nhiều người chen chúc, đẩy cô ngã xuống đất, điều duy nhất còn nhớ, chính là câu nói của Cố Dư Lâm:

- Đừng chen lấn, có người ngã xuống!

Có lẽ do trong vòng một ngày, được thần tượng chú ý đến hai lần, cho nên hẳn là cô phải trả giá bằng mạng sống.

Cũng may không tính là quá tệ, ông trời lại cho cô cơ hội sống lại lần nữa.

Sau khi hồi tưởng, cô đông cứng ba giây, cảm ơn số mạng một cái, cảm kích nhân sinh một cái, sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, tay đặt trên ngực cảm nhận một chút.

Chắc chắn, đã bị nhỏ lại...

Sau khi mặc quần áo tử tế, trong đầu chợt nhớ lại: Trường Tam Trung, Lớp 11, Ban 3, Giang Tiêu Nhiên.

Cô chấp nhận số phận, chuẩn bị sách vở, đeo túi xách lên vai, liền vội vã ra khỏi nhà. Cô sợ bản thân có biểu hiện không tự nhiên, trên đường đều cố gắng nhớ lại cảnh tượng lớp 11 năm ấy.

Cũng may bạn thân Triệu Gia Ánh ngồi cùng bàn với cô từ nhỏ đến lớn, vì thế khi đến lớp học, cô mới có thể tìm được chính xác chỗ ngồi của mình.

Triệu Gia Ánh vẫn ngồi chỗ cũ, phấn khởi nói:

- Mau mau, số học, số học!

- Hôm qua số học làm bài tập gì? Làm bài tập hay làm đề thi?

Triệu Gia Ánh ngẩng đầu lên:

- Bạn ngủ đến mất trí nhớ rồi à? Bài tập là đem những gì học giờ tự học viết thành bài văn!

- À, chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng.

Giang Tiêu Nhiên liếc mắt qua loa vài cái, đem bài văn mở ra, nhìn rất nhiều tờ bài thi mà thất thần:

- Tối hôm qua, làm tờ bài thi nào?

Triệu Gia Ánh bĩu môi:

- Chương 6, bạn có viết không?

- Viết, viết.

Cô lật bài thi, ngồi một mình một lúc, cảm thấy không giống đời trước, trước đây cô đều mệt mỏi, chán chường trôi qua, sau khi sống lại, dường như cô có thêm nhiều nghị lực so với trước.

Nhưng mà điều làm cô chán nản là, cô hồi tưởng lại đề bài lúc thi tốt nghiệp trung học, kết quả đau xót nhận ra ngoại trừ thi văn phải viết bài văn, còn đề bài thi một câu cô cũng không nhớ!

Quên đi, phải học lại một lần rồi!

Chỉ là căn bản lớp 11, cô đã quên hoàn toàn. Vì vậy cho tới tận trưa, Giang Tiêu Nhiên nhìn giáo viên viết bảng nhưng trong đầu cứ lẩn quẩn ba vấn đề:

“Tôi là ai? Tôi ở nơi nào? Giáo viên đang nói tiếng Trung sao?”

Không còn cách nào, cô chỉ có thể mau chóng đuổi kịp tiến độ, cô không thể làm khác hơn là sau khi tan học tự bù lại những kiến thức bị mất. Triệu Gia Ánh thấy bộ dạng cô như vậy, cẩn thận hỏi:

- Nay, mình cảm thấy cậu đã thay đổi!

Ăn cơm thêm nhiều năm, cao hơn một chút, lại gặp được Cố Dư Lâm rồi, sao lại không có chút tiến bộ được? Tuy nghĩ như vậy, nhưng Giang Tiêu Nhiên vẫn hỏi tượng trưng:

- Khác gì?

Có phải muốn nói cô trưởng thành, thông minh, xinh đẹp, chín chắn, tự nhiên, phóng khoáng, khí chất tăng lên? Cô cố gắng ưỡn bộ ngực, tỏ ý bằng lòng tiếp thu ý kiến.

Triệu Gia Ánh nghiêm túc gật đầu, nhìn lướt từ đầu đến chân cô, cười tà mị:

- Cảm giác bạn... ngực nhỏ đi một chút!

- Cút!

Cuối cùng cũng chịu đựng đến lớp tự học buổi tối, cô và Triệu Gia Ánh cùng chờ xe ở trạm xe buýt, hôm nay học hành vất vả so với mấy năm nay Giang Tiêu Nhiên buông thả làm cho cô như ăn không tiêu, cô rũ mí mắt, dựa vào Triệu Gia Ánh.

Triệu Gia Ánh đẩy cô:

- Mau nhìn, mau nhìn, nam thần trường Đức Cao!

Đức Cao, hai chữ làm Giang Tiêu Nhiên có sức lực ngay, cô ngẩn ngơ nghĩ, Cố Dư Lâm không phải học ở trường này sao? Trường học này còn có ai đẹp trai hơn anh ấy à?

Ngẩng đầu nhìn lên, Giang Tiêu Nhiên run rẩy.

Anh ấy chính là Cố Dư Lâm đó!

Thời niên thiếu Cố Dư Lâm giống như hạc đứng giữa bầy gà, anh ấy cao hơn một cái đầu so với người khác, làm cho Giang Tiêu Nhiên liếc mắt là thấy được anh. Đồng phục học sinh rộng thùng thình lại bắt ngờ vừa với anh, có lẽ vì nóng, anh vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn. Nhìn lên trên nữa, chính là yết hầu nổi bật của anh, cũng hơi lộ ra khuôn mặt ngây ngô. Khóe mắt hơi khêu gợi, lông mi hẹp dài, làm cho ánh mắt của anh nhìn qua trong trẻo lạnh lùng lại thâm tình.

Giang Tiêu Nhiên lập tức hết buồn ngủ, tinh thần hưng phấn, bị gánh nặng học hành đè lại, sao cô lại quên mất trường học bên cạnh còn có Cố Dư Lâm?

Ngoại trừ bù đắp tiếc nuối đời trước, học cho giỏi, cô còn có thể đi đến cạnh anh ấy.

Theo đuổi anh ấy nhiều năm như vậy, rốt cục cũng không cần nhìn hình vẫn thấy được dáng vẻ của anh 17 tuổi!

Cố Dư Lâm không xuất hiện lâu, anh rất nhanh cùng bạn học nghênh ngang bắt taxi đi, để lại Giang Tiêu Nhiên trông chờ mòn mỏi.

Triệu Gia Ánh quơ quơ ngón tay trước mặt cô:

- Xem bộ dạng của bạn kia, mắt nhìn chăm chăm vào người ta!

Giang Tiêu Nhiên có chuyện muốn nói, nhưng lại cảm thấy tốt nhất nên giữ lại, nhìn đến cuối cùng ghen không chịu nổi, chỉ vào hướng Cố Dư Lâm vừa đi:

- Triệu Gia Ánh, mình có cảm giác, anh ấy sẽ thành công!

Triệu Gia Ánh nghi ngờ nói:

- Thật sao? Bạn còn nhớ lần trước kiểm tra, bạn nói trực giác nói cho bạn rất đúng, mình liền chép thôi, kết quả chỉ có 5 điểm.

- ... Được rồi, cảm miệng lại!

Trường Đức Cao này thật ra xếp hạng nhất nhì, so với trường Tam Trung không thua kém. Thành tích của Giang Tiêu Nhiên chỉ trên trung bình, so với Đức Cao thì thua mấy phần, đời trước ba mẹ có khuyên cô, đưa cô đến Đức Cao học dự thính, đáng tiếc cô nghe nói nơi đó dạy học căng thẳng như ma quỷ, lần nào cô cũng cự tuyệt.

Sau này khi biết Cố Dư Lâm học ở Đức Cao, cô hối hận muốn điên.

Sống lại lần nữa, cô quyết tâm không bỏ qua cơ hội này. Đừng nói là giáo dục ma quỷ, chỉ cần cho cô tới gần anh, núi đao biển lửa cô cũng đi.

Lúc ăn cơm tối, cô như có như không nói:

- Thật phiền, hôm nay giải một đề, giáo viên nói nửa ngày cũng rối loạn, liền bảo chúng con tự tìm hiểu ...

Ba Giang:

- Từ đầu ba đã nói không nên học trường này mà. Trình độ của giáo viên quyết định năng lực của học sinh đó!

Tiếp tục.

- Còn có thể trách ai? Không phải do hồ sơ trung con không cố gắng học, chỉ thi được trường cao trung như thế. Tuy là học được cao trung, nhưng so với trường Đức Cao vẫn kém một đoạn.

Tiếp tục tiếp tục.

- Ba nói con nghe, lúc đó tới dự thính trường Đức Cao không được sao? Tóm lại ba sẽ không hại con.

Tiếp!

Hiểu ba không ai bằng con gái.

Để tỏ rõ đây không phải quyết định qua loa, cô buông đũa xuống, thờ dài:

- Bây giờ con cảm thấy giáo viên ở đây không tốt, có nhiều điều muốn học cũng học không được.

Nghiêm túc suy tư một lúc.

- Có thể chuyển tới Đức Cao không? Con muốn thử, tương lai không phải trò đùa, chịu khổ một chút cũng được.

- Chương trình học hiện tại thi thể nào? Lớp 11 đều đã khai giảng một tháng.

- Không sao, không học được bao nhiêu, trước mắt trong lớp con đã học cơ bản, qua đó học bồi dưỡng, rất nhanh sẽ đuổi kịp.

Tiếp tục thờ dài.

- Số lượng giáo viên trường con rất ít, nghe nói năm ngoái chỉ có hơn mười người.

Đòn sát thủ tới.

- Đức Cao có rất nhiều giáo viên, còn thuộc dự án đào tạo trọng điểm 985, 211 nữa!

Ba vỗ bàn một cái.

- Được! Ba đi hỏi thăm giúp con!

Nhờ quan hệ của ba, thủ tục chuyển trường làm rất nhanh. Giang Tiêu Nhiên và Triệu Gia Ánh xem như là anh em cùng hoạn nạn, Triệu Gia Ánh nhờ nhờ một hồi, cuối cùng cũng được gia đình đồng ý, cùng chuyển trường với Giang Tiêu Nhiên.

Thật ra năm đó Triệu Gia Ánh cũng có ý định đến dự thính ở Đức Cao, nhưng Giang Tiêu Nhiên vẫn phản đối, còn cho cô ấy xem tin tức học sinh bên đó tự tử, nên cô ấy mới dẹp bỏ ý định này.

Hiện tại Giang Tiêu Nhiên có chút tính toán nhỏ nhặt, tự nhiên cũng muốn Triệu Gia Ánh cùng chuyển trường.

Ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ, đêm trước khi chuyển trường, cô nằm mơ thấy ngày đó nhận được điện thoại của Cố Dư Lâm.

Lúc đó, khuôn mặt Cố Dư Lâm không thay đổi nhiều, khí chất cũng vậy, chỉ thêm trưởng thành. Ngày đó, anh chỉ mặc áo sơ mi đen, khoác thêm áo khoác được thêu thủ công, mang đến cảm giác cấm dục. Khung khiếp hơn là, hôm trước người hâm mộ còn nói:

- Cố đại thần, anh có dám không mang kính mát ở sân bay?

Tin tức càng quét trên mạng là: Ngày hôm sau, anh ấy thật sự không mang kính mát, đôi mắt sâu sắc hữu tình như cười như không nhìn chằm chằm vào các cô.

Người hâm mộ như phát điên.

- Trời ạ! Bảo bối hôm nay đẹp trai thấu trời xanh luôn!

- Cố đại thần! Cười em!

- A a a a!

- Phong cách tổng tài bá đạo thật sự không thích hợp với tôi!

Lông mày Cố Dư Lâm đậm nét làm ánh mắt anh vừa tự nhiên vừa thâm tình. Càng chết người là, anh luôn cài khuy áo thật chặt, lộ ra cổ thon dài và trắng nõn, như muốn biểu lộ: Cố Dư Lâm, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể đùa bỡn đâu!

May mà Giang Tiêu Nhiên đã nhìn qua vô số hình ảnh đẹp đẽ của anh ở sân bay, nhưng giờ phút này vẫn bị chấn động nói không ra lời, dường như nói một câu sẽ xúc phạm đến anh ấy, giống như người này ở tiền giới, cô nên cúi đầu tuân theo.

Sóng mũi Cố Dư Lâm cao, môi mím chặt thành một đường, đường nét trên mặt rõ ràng nhất định chính là thượng đế ban ân. Áo khoác rộng bao vây lấy cơ thể anh, theo động tác của anh, quần áo bên trong chà xát lên xuống, ôm lấy bộ ngực rắn chắc và cơ bắp hoàn hảo.

Trong lúc kinh động, Giang Tiêu Nhiên có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình.

Không đúng, chẳng phải mình là fan chân chính sao?

Không được, cô quyết định quang minh chính đại làm fan của anh ấy!

Cô hướng về phía trên người anh cùng cả phía dưới... dù sao đi nữa, anh ấy đến gần, càng gần, càng ngày càng gần...

Giang Tiêu Nhiên có cảm giác tim mình bất thường, gần như muốn nhảy ra ngoài, cô cố gắng xoa bóp, chỉ có thể nín lặng nhìn anh.

Dòng người càng ngày càng chen, sân bay như một khinh khí cầu chứa đầy nước, người này chen lấn người kia đi đổ nước vào. Trong một khoảnh khắc, nước càng ngày càng nhiều, khinh khí cầu không thể chứa thêm nước.

Chân Giang Tiêu Nhiên vừa trượt, có người dùng khuỷu tay đẩy lưng cô về trước, lại có người vron chân đẩy chân cô, ý bảo cô lùi về sau đi. Cô không đứng vững, cứ như vậy té xuống, trong lòng vẫn ôm chặt máy ảnh.

Những tiếng hét chói tai bắt đầu, mọi người trở nên hoảng sợ, cuối cùng Cố Dư Lâm cũng thấy có gì không đúng:

- Đừng chen lấn, có người ngã xuống!

Nhưng không ngăn lại được, Giang Tiêu Nhiên cảm giác được có tận mấy đôi chân đạp lên lưng mình, không biết là muốn hướng đến Cố Dư Lâm hay muốn ra khỏi sân bay. Cô muốn cong người lên, nhưng cơn đau đớn kịch liệt làm cô chỉ có thể nằm đó.

- Mọi người đứng tại chỗ, không được cử động, nghe tôi nói!

Như thủy triều vỗ vào bờ rồi đi, giọng của anh nhanh chóng bị cuốn trôi, mang theo màn đêm vô tận chìm vào đáy biển sâu.

Hồ hấp Giang Tiêu Nhiên bị chậm lại, cô tỉnh lại từ giấc mộng, lau mồ hôi trên trán, lúc này mới ý thức được một ngày mới đã bắt đầu rồi.

Bất kể chuyện gì đã qua, hiện tại, cô muốn đến bên cạnh anh rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hâm mộ thần tượng, nhẹ nhàng, ngọt văn.

Thích sự đáng yêu thì nhảy hố nha!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sửa chữa quá khứ

Ngày chuyển sang Đức Cao, Giang Tiêu Nhiên dậy thật sớm.

Sáng sớm ở thành phố B rất yên tĩnh, an bình. Dọc đường phố đều vang lên tiếng kêu của các loại côn trùng không biết tên.

Ngày chuyển trường đầu tiên, Giang Tiêu Nhiên liền phần chấn tinh thần.

Cô đi đến cổng trường Đức Cao, trong lòng đang cảm thấy tương lai của mình thật có triển vọng, chợt nghe có người trong trường kêu lên:

- Này, Cố Dư Lâm và Hạ Nguyễn chuẩn bị đánh nhau trên hàng lang!

Nghe đến từ nhạy cảm, trong lòng Giang Tiêu Nhiên nhất thời rung lên hồi chuông báo động mãnh liệt. “Đánh nhau” + “Cố Dư Lâm” = Lịch sử đen tối.

Sau khi anh ấy thành công, quá khứ đen tối mới bị đào lại.

- Ha ha, vậy mà là ngôi sao ư, không biết đã qua lại với người nào, liên lý được nhiều kịch bản, nhưng không thể thay đổi được sự thật mà.

- Một người hung hăng, mỗi ngày chỉ biết đánh nhau, lại giả vờ ngoan ngoãn trước mặt fan! Đáng ghét!

- Tôi là Cố Dư Lâm, từ xã hội đen, còn đồ đến bạn học, dám trêu tôi, chỉ có 3 chữ: Đánh cho chết!

Đây là muốn nói đến lần đó, có bọn còn đồ muốn đánh Cố Dư Lâm, kết quả Cố Dư Lâm đánh người ta một trận. Có người quay được video đăng lên internet, có người khen Cố Dư Lâm mạnh mẽ, có người cho rằng đây là một vết nhơ.

Đối với mấy chuyện mắng chửi trên mạng này, Giang Tiêu Nhiên quá quen thuộc, bởi vì khi đó cô đã nằm trong hội người hâm mộ. Nhưng mà Cố Dư Lâm đánh người là sự thật, họ không hiểu lý lẽ, cố gắng tẩy trắng chỉ làm người ta chán ghét, cô chỉ có thể kìm nén lại, ngậm đắng nuốt cay.

F*ck, cái loại muốn phản đối nhưng không thể phản đối, cảm giác đó thật sự rất khó chịu muốn bùng nổ!

Cho nên cô có cơ hội hủy bỏ lịch sử đen tối kia, liệu cô có thể nắm chắc cơ hội này không?

Không nắm được thì không phải là “vợ” của Cố Dư Lâm!

Cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách, lấy luôn bữa sáng kín đáo đưa cho Triệu Gia Ánh.

- Mình đi xem một chút, Gia Ánh, bạn nhớ quay video lại giúp mình nha!

Giang Tiêu Nhiên đã bị anti fan rèn luyện đến cực kỳ nhạy cảm.

Triệu Gia Ánh không hiểu ra sao:

- Bạn đi đâu?

Giang Tiêu Nhiên không rảnh trả lời cô ấy, đã xông vào bên trong.

Trên tay Cố Dư Lâm đang cầm một quả bóng rổ, vẻ mặt rất tà ác. Giang Tiêu Nhiên đang suy đoán nội dung chính của sự việc, liền nghe Cố Dư Lâm nói:

- Chiều hôm qua lúc chơi bóng, ai đã làm Lý Gia Viên bị thương?

Giọng nói của học sinh nam đối diện cũng không thân thiện:

- Đều là không cố ý, được chưa?

- Không cố ý? Không cố ý mà cũng làm tới gãy xương? Còn nữa, ngay cả một câu quan tâm cũng không có?

Cố Dư Lâm lại hỏi lần nữa:

- Tôi hỏi một lần nữa, là ai?

- Dù là ai, nếu đã là người của Hạ Nguyễn này làm, mày tìm tao là được.

Thì ra học sinh này là Hạ Nguyễn, cắt kiểu tóc dài, kiểu căng lớn lối, làm ra vẻ đại ca.

Còn chưa đủ lông đủ cánh, lại học xã hội đen làm đại ca? Giang Tiêu Nhiên cảm thấy buồn cười. Nhưng mà trường học là như vậy, càng trẻ tuổi càng muốn làm ra vẻ người lớn, lúc nào cũng có cảm giác mình lạnh lùng, độc ác, nhưng trong mắt người lớn thì chỉ là một đứa trẻ không có chủ kiến.

Cố Dư Lâm không lên tiếng, bóng rổ từ trong lòng ngực bay ra ngoài, thiếu chút nữa nện thẳng vào Hạ Nguyễn. Anh cười:

- Thật ngại quá, tôi cũng không cố ý.

Đại ca trường học làm sao có thể chấp nhận người khác đối xử như thế với mình?

Đĩ nhiên, Hạ Nguyễn nhin không được, đi đến đánh một quyền hướng bên trái, âm thanh vang lên như xương cốt bị đánh tan.

Mọi người xung quanh bắt đầu la lên, nhìn thấy Cố Dư Lâm lau khoé miệng, hơi nhếch môi, đó là báo hiệu anh đang tức giận.

Giang Tiêu Nhiên đã nhìn thấy có nhiều người lấy điện thoại chụp hình, quay video, cô sợ hãi, không được, không thể để Cố Dư Lâm ra tay đánh người được!

Giang Tiêu Nhiên bước lên trước hai bước, nhất thời không nghĩ ra cách giải quyết, không biết ai thuận tay đẩy cô ra trước một cái, cô lao đảo hai bước, đứng lúc dừng tới trước mặt Cố Dư Lâm.

Chân mày anh nhíu chặt, sức lực cánh tay đã vung ra, tuy đã thu lại một phần lớn sức mạnh, nhưng vì quán tính, lại va chạm vào bụng cô.

Thật ra không đau chút nào, bởi vì Cố Dư Lâm đã thu lại phần lớn sức mạnh.

Bản thân Giang Tiêu Nhiên lại cảm giác được, một khắc kia không rõ là mù mịt hay sợ hãi, theo bản năng, cô ngồi chồm hổm xuống.

Cố Dư Lâm cúi người, đỡ lấy Giang Tiêu Nhiên đang lao đảo:

- Bạn... không có sao chứ?

Cô đây đưa một lúc, lúc này mới ý thức được, đột nhiên thấy lạ, bụng nhỏ đau quặn lên, có thể kinh nguyệt đã đến.

...

Trận đau này tới thật không đúng lúc, đau từng cơn, kịch liệt mà tê dại.

Cô nhin không được, tay nắm chặt lấy tay áo Cố Dư Lâm, thốt ra vài tiếng “ừm ừm”.

Triệu Gia Ánh cũng hiểu sai tình huống, cho rằng cô bị Cố Dư Lâm đánh, cuống quýt chạy tới, vội vàng hấp tấp nắm lấy tay áo cô.

- Có sao không? Có muốn đi bệnh viện không?

Tiếng người ồn ào, rầm rì bên tai Giang Tiêu Nhiên, đầu cô cũng đau theo, nhất thời không nói được, cũng không đứng lên nổi.

Chết từ tế cũng không được, chuồng vào học đã reo.

Tiếng chuông như thúc giục cô: Ngày đầu đi học, không thể tới trễ!

Giang Tiêu Nhiên hít sâu một hơi, không kịp trả lời Cố Dư Lâm, liền ôm bụng chạy về phòng học.

Mọi người vây xem cũng cất điện thoại và dẹp bỏ tâm trạng hóng chuyện, đối với việc ngoài ý muốn như thế rất bất ngờ, nhưng sau đó cũng vội vàng chạy về lớp học.

Bởi vì không ngờ nên mọi người cũng không kịp quay video.

Một học sinh nam vừa chạy vừa sợ hãi: “Mình chính là người không cần thận đẩy người đó ra ngoài...”

Cuối cùng cũng chạy đến Ban 6, Giang Tiêu Nhiên tìm được chỗ ngồi, lúc này mới như trút được gánh nặng, ngồi co quắp lại.

Triệu Gia Ánh theo sau:

- Cuối cùng bạn có sao không?

Cô không còn sức lực, yếu ớt trả lời:

- Không có việc gì, chỉ là đau bụng quá thôi.

- Vì sao bạn phải cản đòn giùm Hạ Nguyễn như vậy?

Triệu Gia Ánh thật sự không hiểu, mắt mở to:

- Bạn biết Hạ Nguyễn? Hay là bạn có ý với cậu ta?

- Ai nói? Sao có thể như vậy?

Giang Tiêu Nhiên nói:

- Khi đó mình rất căng thẳng, vô thức đi lên phía trước, lại không rõ là ai đẩy mình một cái... Hơn nữa, mình không bị thương gì cả, cú đánh của Cố Dư Lâm không hề đau chút nào, giống như lúc đùa giỡn bình thường thôi.

- Vừa rồi mình ngồi xổm ở đó, do mình đau bụng, là kinh nguyệt đến.

Cô giải thích, giải thích hết như trút được gánh nặng, cô thở dài.

- Nhưng mà như vậy cũng tốt, hai người đó cũng không đánh nhau nữa. Nếu như không có chuyện của mình, có lẽ họ sẽ đánh nhau thật, có khi còn lên cả công an, đến đó còn phải mang án tích...

Triệu Gia Ánh:

- Vậy mà bạn không nói sớm, lúc này thiếu chút nữa đã dọa mình sợ chết khiếp, mình còn cho rằng phải lập tức chuẩn bị đám tang cho bạn nữa.

Giang Tiêu Nhiên cười:

- Đùng nhiều lời nữa, đưa cho mình xem điện thoại một chút.

Triệu Gia Ánh đưa điện thoại tới. Giang Tiêu Nhiên nhớ lại video đời trước, cảm thấy quần áo Cố Dư Lâm mặc hôm nay không khác biệt lắm, nói chuyện cùng một học sinh nam, suýt chút nữa đã đánh nhau.

Dù lần này không gây ra kết cục thảm hại, nhưng cô còn hơi sợ.

Rất nhanh giáo viên ôm sách vở vào lớp, gõ tấm bảng đen, bắt đầu tiết thứ nhất.

“Lật sách đến trang 10”.

Dù sao Giang Tiêu Nhiên cũng là chuyển đến, lần này học Ban 6 cũng cùng cấp. Vì để nhanh chóng thích ứng trường học, cuối tuần cô còn cố ý lên trường luyện thi, lúc nói với ba mẹ điều đó, họ rất kinh ngạc.

Đời trước, dù nghe nhiều đạo lý “Phải có nền tảng ở lớp 10, lớp 11”, nhưng đại đa số đều là đến lớp 12 mới tập trung học hành.

Trên đời có rất nhiều đạo lý, chỉ có người đã trải qua mới có thể hiểu, mới có thể trưởng thành.

Năm lớp 12 lúc trước, mỗi ngày Giang Tiêu Nhiên chỉ ngủ khoảng 4 giờ, lòng đau như cắt, bây giờ nhớ lại, mình phải từng bước chuẩn bị kiến thức thôi.

Hết tiết số học, đầu óc choáng váng, cô đang muốn nằm xuống ngủ một lúc thì một bạn nữ đeo kính đi đến, kêu cô một tiếng:

- Bạn là Giang Tiêu Nhiên đúng không?

Cô gật đầu:

- Đúng vậy, có chuyện gì không?

- Thầy chủ nhiệm mời bạn lên văn phòng một chuyện.

- Thầy chủ nhiệm?

- À, hình như liên quan đến sự việc sáng nay của Cố Dư Lâm và Hạ Nguyễn.

Thấy Giang Tiêu Nhiên đứng đây, bạn nữ kia nhắc nhở:

- Hai người bọn họ đều không nên chọc, về sau bạn phải chú ý một chút.

Giang Tiêu Nhiên cười cười:

- Được, được, văn phòng ở đâu?

- Đối diện tòa nhà kia, phòng 501.

Nghĩ đến mình có thể gặp Cố Dư Lâm, tự nhiên Giang Tiêu Nhiên có chút phấn khởi. Vừa đi xuống lầu, đang cúi đầu chú ý cục đá dưới chân, đột nhiên thấy trước mặt tối sầm, ánh sáng bị một người che mất.

Từ trong bóng tối, cô ngẩng đầu nhìn, nhìn một lúc mới nhớ ra, đây là Hạ Nguyễn.

Cô lễ phép nói:

- Có chuyện gì không ạ?

Hạ Nguyễn cũng rất cao, mắt đẹp dài, hơi xếch, mi mắt mỏng. Cặp mắt kia vui vẻ nhìn cô:

- Cô thích tôi?

Tại sao mọi người đều nghĩ như thế vậy?

- Bạn hiểu lầm rồi.

Cô đặc biệt chân thành nói:

- Mình không quen biết bạn.

- Vậy tại sao lại chịu đánh thay tôi?

Đó là việc ngoài ý muốn được không? Giang Tiêu Nhiên yên lặng oán thầm, không muốn giải thích, cười xấu hổ:

- Vì hôm nay là ngày đầu mình chuyển đến trường này, không muốn nhìn thấy mọi người mâu thuẫn...

Hạ Nguyễn liếc mắt, xì khê một tiếng:

- Hừ, như là thánh mẫu.

Giang Tiêu Nhiên không để ý cậu ta, ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng Cố Dư Lâm ở phía trước. Dưới ánh mặt trời, anh như được bao phủ bởi một tầng vàng nhạt.

Cô nhắm mắt theo sau đuổi theo anh, hoàn toàn mặc kệ Hạ Nguyễn đằng sau đang mang vẻ mặt khó chịu.

Đi chưa được mấy bước, rất nhanh Cố Dư Lâm đã phát hiện ra cô, khẽ nghiêng người hỏi:

- Khá hơn chút nào không?

- Ừm, tốt hơn một chút.

Máu trên não cô dâng trào, giống như uống nhiều rượu.

Thời điểm lên lầu, cô còn có thể nghe được trên mùi thơm bạc hà trên người Cố Dư Lâm, là bột giặt hay xà phòng? Là nhãn hiệu gì nhỉ?

Cùng đi với Cố Dư Lâm khiến cô rạo rực, nhưng phải leo đến 5 tầng lầu làm cô mệt muốn chết, đến văn phòng thì mặt Giang Tiêu Nhiên đã đỏ bừng.

Thầy chủ nhiệm bảo ba người đứng thành một hàng, Giang Tiêu Nhiên vừa vịn đứng ở trong, còn cố ý nhích lại gần Cố Dư Lâm ở bên cạnh.

Đầu tiên thầy chủ nhiệm mở miệng, cắt ngang tâm tư của cô:

- Nghe nói sáng nay các em đánh nhau, là có chuyện gì?

Không có người trả lời, Giang Tiêu Nhiên nhắc mí mắt nhìn thoáng qua Cố Dư Lâm, anh vẫn có vẻ mặt nhàn nhạt, không định mở miệng.

Nhìn thấy hai nam sinh như pho tượng, không thêm trả lời, thầy chủ nhiệm đưa mắt chuyển sang Giang Tiêu Nhiên:

- Em tên là gì?

- Giang Tiêu Nhiên, cây trúc nhỏ cạnh sông, là...

Cô cố gắng giải thích một chút, chỉ sợ Cố Dư Lâm không nhớ được.

Thầy chủ nhiệm đẩy đẩy mắt kính:

- Giang Tiêu Nhiên đứng không? Nghe nói sáng nay em bị Cố Dư Lâm đánh, là thế nào, em kể lại cho thầy xem.

- Cũng không phải là bị đánh. Sáng nay em thấy bạn học vây xem một chỗ, em liền đến nhìn, thấy hình như họ có chút hiểu lầm, sau đó Hạ Nguyễn liền đánh anh... Cố Dư Lâm một quyền.

Cô chỉ chỉ Cố Dư Lâm.

- Bởi vì em căng thẳng nên bước lên 2 bước, lại có người đẩy em ra... nên...

Nói xong cô vội vàng giải thích:

- Nhưng mà em không bị thương, khi đó ngồi chồm hổm trên mặt đất là do đau bụng thôi ạ.

Suýt chút nữa cô đã gọi Cố Dư Lâm là anh rồi...

Thầy chủ nhiệm nhíu nhíu mày, hình như không tin lắm.

Giang Tiêu Nhiên nghĩ đến video trong điện thoại, liền trình lên "bằng chứng".

Cô đánh đòn phủ đầu:

- Khi đó em đi ngang qua, biết rõ Cố Dư Lâm sẽ không đánh người. Có lẽ cậu ấy chỉ hù dọa Hạ Nguyễn thôi, không phải chuẩn bị đánh thật đâu.

Tác giả muốn nói: Muốn biết lý do Tiêu Nhiên thích Cố đại thần đến như vậy, mời xem Chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gặp lại

Hù dọa? Trong đầu Cố Dư Lâm thật xem thường từ này.

Dù sao đúng là không phát sinh chuyện gì, không ai biết một giây sau sẽ như thế nào, thầy chủ nhiệm không thể nói thêm điều gì, chỉ nói:

- Lần sau phải chú ý, loại việc này không thể xảy ra lần thứ hai... Còn nữa, em lấy điện thoại đi động ở đâu ra? Trường này có cho phép mang điện thoại à?

... Rồi xa trường học đã lâu, lại quên mất điều này, Giang Tiêu Nhiên khóc không ra nước mắt:

- Không phải em đang cố gắng hiến cho trường học sao...?

Thầy chủ nhiệm cảm động với lời cô nói, sau đó liền tịch thu điện thoại của cô.

Rời khỏi văn phòng, tâm trạng của Giang Tiêu Nhiên rất phức tạp, đi hai bước lại thấy nhớ Cố Dư Lâm, quay đầu nhìn lại,... sau lưng đã không có bóng người.

Cô sờ sờ lồng ngực nơi có trái tim nhỏ đang đập loạn, cố nén ý muốn xúc động muốn ở cùng một chỗ với anh ấy 24 giờ, đem theo sự thẹn thùng không giải thích được đi về lớp.

Triệu Gia Ánh chỉ vào hai má cô:

- Sao mặt bạn lại hồng như thế? Bị thầy chủ nhiệm tát một cái sao?

- Tình yêu.

Vì căng thẳng nên cô dùng mu bàn tay lạnh chà lên mặt.

- Mình bị dính “chương” của tình yêu.

Mắt Triệu Gia Ánh tròn trắng, không để ý tới cô, cúi xuống tiếp tục viết đề bài:

- Ôi thật đáng sợ, đối với bạn, một năm bốn mùa đều là mùa xuân à?

Cô khó lòng bác bỏ, mang tâm tình rung động chia sẻ cùng Triệu Gia Ánh:

- Gia Ánh, nếu có một ngày bạn xuyên về quá khứ, lại còn phát hiện bản thân đang ở cùng một chỗ với thần tượng của bạn, bạn sẽ làm sao?

Triệu Gia Ánh cầm chặt bút, viết xong đáp án vào chỗ trống, sau đó chỉ chỉ vào vở cô ấy.

- Có ý gì, phải lập tức trân trọng cơ hội hay sao?

Triệu Gia Ánh lắc đầu, ánh mắt ghét bỏ:

- Ý của mình là bạn đừng có nằm mơ, đây là bài tập, là bài tập Tiếng Anh hôm nay, 5 phút sau kiểm tra.

- ...

Tối đó về nhà, cô mới phát hiện trong túi xách có thứ gì đó.

Giang Tiêu Nhiên lấy ra nhìn, là mấy miếng thuốc dán sắp xếp ngăn nắp, trên đó viết: “Giảm đau nhanh chóng”.

Anh ấy bỏ nó vào lúc nào?

Giang Tiêu Nhiên thấy bên trong có kẹp một tờ giấy: “Dán lên khoảng 6 giờ, nếu còn đau, đến Ban 10 tìm mình - Cố Dư Lâm”.

Thật không hổ là thần tượng của mình, tuổi còn trẻ, chưa thành công đã biết quan tâm người hâm mộ rồi!

Cô thầm suy nghĩ, có lẽ mục tiêu của mình, cũng không tính là quá xa vời.

Cô lấy tờ giấy trải rộng ra, đặt hai miếng giấy kính trong suốt bao lại, sau đó đặt tờ giấy đó vào giữa, ép cho thẳng. Thiếu chút nữa là đem nó đi cung phụng.

Cố Dư Lâm bây giờ không khác lắm so với lúc anh ấy trưởng thành, không thể nào yêu đương, nói chuyện cũng nhàn nhạt, nhưng lại đặc biệt quan tâm đến người khác.

Xem ra anh ấy thật sự không giả vờ, thần tượng của cô, cô hâm mộ cực kỳ đúng nha!

Chỉ là với tình huống hiện tại, rốt cục cô nên tiếp tục phấn đấu làm fan girl của anh ấy hay là nghe theo chênh lệch tuổi tác trong tâm hồn, trở thành một noona fan?

(fan girl: người hâm mộ trẻ hơn hoặc cùng tuổi thần tượng, noona fan: người hâm mộ lớn tuổi hơn thần tượng)

Suy nghĩ một hồi không có kết quả, lòng cô nặng trĩu đi vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai chuyển trường, Triệu Gia Ánh còn đang làm bài tập, Giang Tiêu Nhiên duỗi lưng một cái, cảm thấy tâm trạng rất tốt, áp sát người tới nói:

- Hôm nay thật là một ngày tràn đầy sức sống!

Triệu Gia Ánh đem cái bánh bao hấp chặn lên miệng cô.

- Một ngày tràn đầy sức sống, lại không thấy trước ngực bạn tràn đầy cái gì!

Cô cọ tay áo vào Triệu Gia Ánh, cười, đồng phục làm bằng vải sợ day, cọ lên có chút khó chịu.

Triệu Gia Ánh viết chữ “L” bị cô cọ thành chữ “Z”

Triệu Gia Ánh liếc cô một cái, lúc này Giang Tiêu Nhiên mới ngồi thẳng người, nói:

- Bạn có làm bài tập nào chưa làm? Mình giúp bạn.

- Trừ bài tập lịch sử, còn một lá thư đề xuất nữa, bạn đã viết đề xuất chưa?

Giang Tiêu Nhiên:

- Bạn đừng dọa mình, thư đề xuất gì chứ?

- À, là lúc bạn đi gặp thầy chủ nhiệm. Lớp trưởng thông báo, trong khu chúng ta có thi đấu nghệ thuật, trường chúng ta phải có 3 tiết mục. Thư đề xuất là viết đề xuất tiết mục cho lớp mình đó, ít nhất cũng phải có ý tưởng, bản thân có tài năng gì cũng ghi vào.

Triệu Gia Ánh dừng bút, nói tiếp:

- Đúng rồi, hình như Hạ Nguyễn sẽ tham gia.

Giang Tiêu Nhiên:

- Cố Dư Lâm thì sao?

- Bạn hỏi cậu ta làm gì?

Triệu Gia Ánh dừng một chút, thấy Giang Tiêu Nhiên muốn nói gì đó, mắt lóe sáng, nhưng hình như suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Không có gì.

Bạn học trong lớp cũng dễ nói chuyện, Triệu Gia Ánh nâng bút, chọc chọc bả vai bạn nữ ngồi trước:

- Từ Ngưng, Cố Dư Lâm có tham gia không?

Từ Ngưng là ban cán sự văn nghệ, nghe hỏi xong liền quay đầu đi xem tờ đơn, nửa ngày mới quay đầu lại:

- Có. Các bạn hỏi cậu ấy để làm gì?

Giang Tiêu Nhiên không phải người ngốc, nhìn thấy ánh mắt này đã hiểu hơn phân nửa. Cô gái gọi là Từ Ngưng này, có thể có chút ý tứ với Cố Dư Lâm.

Cách mạng còn chưa bắt đầu, mà tình địch đã xuất hiện?!

Giang Tiêu Nhiên cười lắc đầu:

- Không có việc gì, mình thuận miệng hỏi thăm chút thôi.

Không giống với ánh mắt tràn đầy tình yêu, thâm tình mà fan dành cho thần tượng, học sinh yêu đương cụ thể có hai phương thức biểu hiện: Một là bày tỏ rõ ràng, như chỉ cần nhắc tới tên sẽ đặc biệt phấn khởi, là nhìn thấy sẽ không tự giác cười tùm tùm.

Mà loại thứ hai là thầm mến, thấy đối tượng mình thích sẽ cảm thấy vui vẻ, sau đó lại có chút đề phòng.

Thời điểm tập thể dục buổi sáng, Triệu Gia Ánh kể tai Giang Tiêu Nhiên nói nhỏ:

- Người bạn để ý là... Cố Dư Lâm?

Giang Tiêu Nhiên:

- Cảm ơn trời đất, cuối cùng chỉ số thông minh của bạn cũng không bị rớt lại.

- Chuyện khi nào? Tại sao mình lại không biết? Là thời điểm đánh nhau, vừa gặp đã yêu à?

Tính hiếu kỳ của Triệu Gia Ánh bộc phát.

Bạn mà hiểu mới kỳ lạ.

Giang Tiêu Nhiên vỗ vỗ bả vai cô ấy:

- Là lúc nhìn thoáng qua ở trạm xe kia, mình nhìn trúng cậu ấy.

- F*ck, thật là người nông cạn!

Triệu Gia Ánh lên án cô, chỉ trích xong lại lái sang chuyện khác, cô ấy bắt đầu phân tích:

- Cậu ta ở trường học rất được hoan nghênh, Từ Ngưng kia, hình như thích cậu ấy. Lần trước mình thấy Cố Dư Lâm đi ngang qua cửa lớp chúng ta, cô ta nhìn không chớp mắt, nhìn đến khi người ta rời đi.

- Người thích cậu ấy dĩ nhiên rất nhiều.

Giang Tiêu Nhiên tự hào gior cái cằm lên, lại dừng một chút, nắm bắt đúng trọng điểm.

- Cố Dư Lâm đi ngang qua lớp chúng ta khi nào?

- Khi đó bạn mơ hồ ngủ gục xuống bàn, mặt vừa hay hướng ra cửa sổ. Mình nghĩ bạn không thích cậu ta nên không có gọi bạn.

Triệu Gia Ánh chắc chắn miệng.

- Tướng ngũ của bạn quá dọa người, lỡ như bị Cố Dư Lâm nhìn thấy, có thể bạn vĩnh viễn không thể trở mình!

Cô cười, mắt nheo lại:

- Mình sẽ trở mình thôi!

- Được, được, được, lật đến chết bạn luôn, tốt nhất là trở mình đến không đứng dậy nổi, giống như con rùa vậy đó!

Triệu Gia Ánh tự mình cười không ngừng.

Giang Tiêu Nhiên kéo cô ấy vào hàng ngũ, hai người cao trung bình, được xếp ở hàng giữa.

Đúng lúc Giang Tiêu Nhiên lại đứng sau lưng Từ Ngưng.

Nhìn thấy Từ Ngưng hí hóp mắt nhìn một hướng, Giang Tiêu Nhiên rất nhanh phản ứng, liếc theo hướng đó, chính xác thấy được Cố Dư Lâm.

Dưới ánh mặt trời, anh đang thảo luận gì đó cùng bạn học, trò chuyện đến cao hứng, không nhận được còn lại vài động tác chuyển bóng. Gió thổi vạt áo anh, cũng làm khuấy động mái tóc lộn xộn trên trán, vẽ nên nên hình dáng thiếu niên hăng hái.

Cảm giác thanh xuân mãnh liệt làm Giang Tiêu Nhiên mở mắt không ra.

Đời trước cô chỉ sống đến năm ba Đại học, nói cho cùng cũng là một dạng học trò, cũng chỉ thích loại người đơn giản, sạch sẽ. Có thể lúc còn trẻ đã xem tiểu thuyết thanh xuân vườn trường quá nhiều, cô không thể kháng cự trước thiếu niên thanh mát, chỉ cần vừa nghĩ tới sau giờ học, có người đi qua cửa lớp, mang theo hương cỏ xanh mát, tuổi xuân phơi phới, cô đã cảm thấy trong lòng rạo rực.

Tóm lại là, gặp qua càng nhiều người, càng cảm thấy thanh niên sạch sẽ như vậy mới không thể thay thế!

Hơn nữa bây giờ, cô cũng là một nữ sinh tươi trẻ, tràn đầy sức sống. Không thể làm noona fan được, thiên thời địa lợi nhân hòa, cô phải là một fan girl!

Nghĩ tới đây, âm nhạc vang lên, Giang Tiêu Nhiên tràn đầy sức sống bắt đầu tập thể dục.

... Xoay hông.

Xoay một cái, đột nhiên Giang Tiêu Nhiên mơ hồ, cong người, Triệu Gia Ánh đỡ lấy cô:

- Bạn sao thế?

Cô chỉ là không phản ứng kịp, Triệu Gia Ánh lại hiểu lầm sự im lặng của cô, dìu cô lên gặp thầy giáo xin nghỉ, rồi lại đưa cô đến phòng y tế.

Cô ngồi ở mép giường, nhìn Triệu Gia Ánh đi qua đi lại:

- Cô y tế đâu? Sao lại không gặp?

Bình thường Triệu Gia Ánh hay nói lời độc địa, nhưng thời khắc quan trọng thật sự rất quan tâm cô, đem nước tới cho cô:

- Uống chút nước đi... Vài ngày tới bạn đừng tập thể dục đi. Không được, cứ tập đi, mỗi ngày mình lại dụ bạn đến đây, như vậy thì mình cũng không cần tập, ha ha...

- ...

Uống chút nước xong, cô nói:

- Là vì đau bụng do tới kỳ kinh nguyệt thôi.

Một luồng không khí nóng tràn vào, cửa bị đẩy ra, là Cố Dư Lâm bước tới.

Triệu Gia Ánh quay đầu liếc nhìn cô một cái:

- Vậy mình đi tập thể dục tiếp đây, hai người ở lại vui vẻ...

Sợ cô ấy nói ra từ gì không nên, Giang Tiêu Nhiên liền nói:

- Bạn mau đi đi!

Đời trước cô và Cố Dư Lâm là quan hệ giữa thần tượng và người hâm mộ, lúc đối mặt với anh ấy, tự nhiên Giang Tiêu Nhiên sẽ thấy căng thẳng và kích động, nhưng vận mệnh thay đổi, bây giờ dù bị anh ấy nhìn, mặt cô vẫn đỏ nhưng đã không còn khấn trương.

Lúc Triệu Gia Ánh rời khỏi còn cẩn thận đóng cửa lại, Cố Dư Lâm dựa vào khung cửa bên cạnh hỏi cô:

- Còn không khỏe? Có nghiêm trọng không?

- Mình thật sự không sao, không phải tại bạn đâu.

Cô vỗ vỗ thân giường, nói chuyện khách khí:

- Là do thân thể mình không thoải mái thôi.

Qua một lúc, anh ấy thờ dài nói:

- Dù sao mình cũng có trách nhiệm, bạn ở chỗ này đợi đi, mình có chút đồ đưa cho bạn.

Còn phải phiền anh ấy chạy lên chạy xuống.

Giang Tiêu Nhiên lập tức đứng lên:

- Đúng lúc mình cũng phải đi về, mình cùng đi về lớp bạn đi!

Anh ấy không tỏ rõ ý kiến, xoay người đi mở cửa, Giang Tiêu Nhiên đối mặt với tấm lưng rộng lớn của anh ấy, âm thầm nghĩ, bờ vai thật rộng như Thái Bình Dương!

Đi theo anh ấy về lớp, liếc mắt một cái cô đã có thể nhận ra chỗ anh ấy ngồi.

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp theo là Tiêu Nhiên dạy các bạn, làm thế nào để trở thành fan girl!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hợp tác

Không phải là cảm ứng tâm linh gì, mà vì cái bàn kia thật sự không giống với người thường... Trên bàn bày đầy sách tham khảo, cái bàn này cũng giống như chủ nhân của nó, cực kỳ sạch sẽ.

Mặt bàn đặc biệt bóng loáng, ngăn nắp, ngay cả một cây viết, một tờ giấy rơi ra cũng không có, trên ghế chỉ treo một túi xách xẹp lép, chứng minh nơi đó có người ngồi. Còn bàn bên cạnh nhìn như không có ai ngồi, trên bàn chất đầy truyện tranh và mấy quyển nhạc phổ.

Không sai, chính là cái bàn đó, thực sự... xứng đáng với lịch sử học kém đen tối kia.

Cố Dư Lâm đi đến chỗ ngồi, đem túi xách lớn bên cạnh giơ lên, đặt lên bàn, sau đó đem đồ trong túi lấy từng cái cho Giang Tiêu Nhiên, vừa lấy vừa giải

thích:

- Cái này một lần một viên, ngày ba lần; cái này ngày một lần, một lần một viên; cái này...

Người có tiền đều xin lỗi bằng cách này?

Suýt chút nữa Giang Tiêu Nhiên cho rằng mình đang ở cũ (chỉ phụ nữ sau khi sinh trong một tháng đầu tiên)

Có thể thấy đáng về của cô quá ngu ngốc, Cố Dư Lâm nhìn cô một cái, lại cười:

- Quên đi, mình viết lại giúp bạn!

Một lần nữa! Thần tượng tự tay hướng dẫn uống thuốc! Bạn có thể thích ứng được không?

Không biết do Cố Dư Lâm viết chữ quá chậm, hay là quá nhiều loại thuốc, hoặc do thời gian ngắn... Dù sao, chuông vào học đã reo mà anh ấy còn chưa viết xong.

Cô ở trong lớp mấy phút, tiếng nói ồn ào tràn ngập hành lang, lớp trưởng Ban 10 sững sờ đứng ở cửa:

- M* nó!

Một người không bước vào, những người còn lại tự nhiên cũng không vào, mọi người ở bên ngoài bắt đầu truyền tai nhau nói, đủ loại tin tức.

- Cô gái đó là ai vậy?

- Liều Khinh Khinh sao? Hình như không giống.

- M* nó, Cố Dư Lâm biết viết chữ!

- Đùng lớn tiếng, Cố Dư Lâm có thể đánh mày đấy!

Phòng học lớn như vậy mà chỉ có hai người bọn họ, những người còn lại đều vây xem ở ngoài cửa, dường như Cố Dư Lâm thường thấy tình huống này, cặp chân dài tùy ý duỗi thẳng, không chút hoang mang.

Cuối cùng cũng viết xong, anh cất đồ đạc vào túi, Giang Tiêu Nhiên vội vàng nhận lấy:

- Cảm ơn, mình đi trước.

Đi tới cửa, mọi người tự động nhường đường cho cô đi. Suy cho cùng da mặt cô cũng mỏng, mặt đã đỏ bừng, ôm túi liền đi thật nhanh.

Triệu Gia Ánh thấy cô đem một đồng thuốc bỏ về, cảm thán nói:

- Được lợi nha, bị đánh một quyền, lại nhận được nhiều quà như vậy.

Cô ấy lại tới gần nhìn cô, vừa nhìn vừa pha trò:

- Mặt bạn có cần phải hồng như vậy không? Bạn thế này thì họ Tư Mã Chiêu rồi, chắc chắn học sinh Đức Cao đều biết!

(Tư Mã Chiêu là nhân vật lịch sử, nổi tiếng vì thành ngữ: “Tâm của Tư Mã Chiêu, ai nhìn cũng thấy”, về sau trở thành một câu thành ngữ nổi tiếng nói về ý đồ không thể che giấu của một người)

Cô càng xấu hổ, Triệu Gia Ánh càng không buông tha cô, lắc lắc cánh tay cô.

Giang Tiêu Nhiên ngượng ngùng rút cổ lại, đem túi thuốc bỏ treo ở một bên.

- Đùng đem mình ra đùa nữa, đi học đi học thôi!

Giờ học buổi chiều, tuy Giang Tiêu Nhiên đang ở Ban 6 nhưng lòng lại ở Ban 10, trong đầu chỉ toàn Cố Dư Lâm.

Mãi đến tiết tự học buổi tối, cô mới viết xong một đề bài, dùng tốc độ ánh sáng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà làm bài tập, lại bị Từ Ngưng gọi lại:

- Cái đó...

- Sao vậy?

Hình như Từ Ngưng vừa mới chạy về, thở hổn hển:

- Bạn... mình... Ở hội trường đang chọn người tham gia tiết mục văn nghệ, Cố Dư Lâm và Hạ Nguyễn đang giành người, bầu không khí đặc biệt không

tốt...

Từ Ngưng lo lắng cho Cổ Dư Lâm, lại không dám tới khuyên, chỉ có thể tìm Giang Tiêu Nhiên chống đỡ.

Giang Tiêu Nhiên phản ứng rất nhanh, đem túi xách theo:

- Đi, bạn dẫn mình đi đến đó!

Lại hỏi Triệu Gia Ánh:

- Gia Ánh, bạn về nhà trước hay đi theo mình.

- Cùng đi đi.

Triệu Gia Ánh cũng đứng lên:

- Có cảm giác thật kích thích!

Thời điểm ba người chạy đến, hội trường đã không có ai, Giang Tiêu Nhiên giật mình trong lòng, nghe được Từ Ngưng hỏi người bên cạnh:

- Cổ Dư Lâm bọn họ đâu?

- Trên sân thượng, nhưng mà mình khuyên bạn đừng nên đi, trên đó bây giờ có rất nhiều người, cô giáo âm nhạc cũng ở đó.

Giang Tiêu Nhiên lập tức xông lên sân thượng, trong lòng nghĩ chắc không gây ra lịch sử đen tối gì, nhưng chỉ sợ anh ấy bị thương thôi.

Trên sân thượng đúng là có rất nhiều người, mọi người đứng thành vòng tròn vây lại, ở giữa có bốn người. Ba người mặc đồng phục học sinh, một người khác, chắc là cô giáo.

Dáng người cô giáo nhỏ bé, không có chút lực uy hiếp, đối đầu với hai học sinh nam, rõ ràng là lực bất tòng tâm:

- Cô nói, có chuyện gì chúng ta lên phòng học giải quyết, trên sân thượng rất nguy hiểm!

Cổ Dư Lâm không nói chuyện.

Hạ Nguyễn nói:

- Vì tiết mục của chúng ta đều thiếu người, không có ai bổ sung được, không bằng chúng ta cứ so tài, xem Liễu Kinh Kinh sẽ chọn ai.

Liễu Kinh Kinh?

Tên này nghe thật quen.

Lúc này Giang Tiêu Nhiên mới thấy rõ, một nữ sinh cao gầy đang đứng cạnh Cổ Dư Lâm. Tóc dài, mắt to, dáng người đẹp, đứng ở kia, đầu hơi ngẩng lên, nhìn như một con thiên nga kiêu ngạo.

Nói chung là mỗi trường học đều sẽ có một nhân vật được gọi là “Nữ thần”.

Giang Tiêu Nhiên hỏi Từ Ngưng:

- Chuyện này là sao?

- Tiết mục văn nghệ có hai cái, Cổ Dư Lâm phụ trách tiết mục ca hát, Hạ Nguyễn phụ trách phần khiêu vũ. Vấn đề chính của chương trình lần này là không cho phép một người xuất hiện trong cả hai tiết mục, cho nên bọn họ đều phải tìm thêm người. Hiện tại Liễu Kinh Kinh tham gia tiết mục của người nào, tiết mục người kia phải bị loại, cho nên bọn họ đang tranh giành cô ấy.

- Cái này rất đơn giản mà, tìm thêm một người không được sao? - Triệu Gia Ánh nói.

Từ Ngưng trả lời:

- Không dễ như vậy đâu, các bạn cũng biết Cổ Dư Lâm và Hạ Nguyễn có mâu thuẫn, bây giờ đang phân cao thấp. Lại nói tìm ra người biết hát hoặc khiêu vũ, nếu như người đó làm không đủ tốt, sẽ bị chê cười đó, các bạn xem ai sẽ chịu nhường.

- Hơn nữa phần lớn học sinh Đức Cao đều học tốt, còn có tài năng văn nghệ thì rất ít ỏi.

Đang nói chuyện, cô giáo đã hoà hiệp:

- Các em so tài cũng được, nhưng mà trước tiên cho cô xem Liễu Kinh Kinh biểu diễn năng khiếu, để có thể xem em ấy thích hợp hơn với tiết mục

nào. Đây không phải trò đùa, không thể muốn chọn ai thì chọn.

Liều Khinh Khinh gật đầu:

- Dạ, đầu tiên em xin nhảy một đoạn ạ!

Vòng người bên ngoài giãn rộng, như muốn để nhiều khoảng trống cho Liều Khinh Khinh phát huy tài năng.

Dưới bầu trời xám nhạt, Liều Khinh Khinh mở rộng cánh tay xinh đẹp tinh tế, dường như ngừng thở mà xoay tròn. Chỉ là mấy động tác đơn giản, đã có thể thấy được bản lĩnh của cô ấy, làm cho người ta liên tưởng đến từng động tác uyển chuyển.

- Liều Khinh Khinh vừa hát hay vừa nhảy đẹp như vậy. Trường chúng ta không có nữ sinh nào khác sao?

Cô giáo chưa từ bỏ ý định, hỏi thử một lần.

Giang Tiêu Nhiên có chút quán quýt.

Cô biết hát, không chỉ biết hát, còn có thể nhảy. Bởi vì cô sinh ra trong gia đình có truyền thống âm nhạc, ba mẹ đều là giáo viên âm nhạc, từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, hát cũng không tệ lắm. Giống như loại nhạc cụ đơn giản như ghi-ta, cô cũng biết một chút. Đồi trước khi tốt nghiệp cấp ba, cô có hứng thú với đàn dương cầm, cộng thêm ba đề cử mạnh mẽ, nên cô cũng có thời gian học đàn dương cầm.

Còn khiêu vũ thì... hoàn toàn do yêu thích Cố Dư Lâm, sau đó cô đăng ký học khiêu vũ, chẳng qua cô chỉ học múa, không biết những loại khác.

Nhìn tình hình này, tuy là Liều Khinh Khinh có thể được phân vào tổ Cố Dư Lâm làm bạn nhảy, nhưng khả năng phân cho Hạ Nguyễn càng lớn hơn. Giang Tiêu Nhiên không thể mở tròng hai mắt nhìn tiết mục của anh ấy bị loại. Vì vậy cô rất nhanh cân nhắc xong, liền nhảy tới trước một bước.

- Cô, em biết.

Cô giáo vội vã quay đầu nhìn cô:

- Em biết cái gì?

- Đàn dương cầm, cũng biết hát một chút.

Cô kiến nghị:

- Có cần em biểu diễn cho cô xem không?

Tuy là kỹ năng của cô không phải đặc biệt tinh xảo, nhưng với những trường hợp như thế này vẫn ứng phó được, như dạng không có tính chất thi đấu này.

- Được, được, được.

Cô giáo gật đầu:

- Chúng ta đến phòng âm nhạc.

Đồi trước trong một cuộc phỏng vấn, Cố Dư Lâm từng nói qua: “Mỗi người ở giai đoạn khác nhau, tính tình cũng không giống nhau. Cũng như lúc học trung học, tôi cực kỳ thích kỹ xảo đàn dương cầm, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi đã không còn đủ yêu thích bộ “Ngón tay hoa lệ” nữa”.

Như vậy, nếu như bây giờ anh ấy thích “Ngón tay hoa lệ”, có thể lấy được cảm tình của anh ấy?

Thật là cảm ơn sự yêu mến trước kia của cô với Cố Dư Lâm, thích đến nhiệt huyết sôi trào, mỗi bài hát anh nói qua, cô đều luyện tập, tốn rất nhiều công sức.

Ví dụ như bộ “Ngón tay hoa lệ” này, cô đã luyện tập đến chai hai bàn tay.

Hít thở sâu một chút, cô đem ngón tay có chút run rẩy đặt lên phím đàn đen trắng.

Đã lâu rồi cô không đàn bài này, có chút ngượng tay, hơn nữa cơ thể bây giờ của cô là học lớp 11, ngón tay chưa quen với việc đánh đàn. Cho nên ngay từ nốt nhạc đầu tiên, cô đã đàn sai rồi.

Đám người bắt đầu truyền đến ý giễu cợt.

Không lâu sau, tiếng cười dừng lại.

Giang Tiêu Nhiên nắm được tiết tấu, ngón tay linh hoạt huyền ảo, âm thanh cũng trở nên trong trẻo, uốn lượn vòng quanh.

Thời điểm cô đánh đàn rất nghiêm túc, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên đôi má thiếu nữ, làm cả người cô như tỏa ra một vàng sáng dịu dàng, ấm áp.

Tiếng nhạc dần dần dừng lại, nốt nhạc cuối cũng chấm dứt, cô mỉm môi nhìn Cố Dư Lâm bên dưới.

Anh ấy đang cúi đầu, sợi tóc rũ xuống, vừa vặn che khuất vẻ mặt của anh. Hai tay chồng lên nhau, đặt trên ghế không có động tác.

Tâm tình phấn khích của Giang Tiêu Nhiên rút xuống.

Không thể nào, đây không phải là bản nhạc anh ấy thích nhất sao? Lẽ nói là nói dối khi phỏng vấn?

Mặc dù Cố Dư Lâm không có phản ứng, nhưng mọi người xung quanh đều vỗ tay, cô giáo âm nhạc cười như là nhật được bảo bối. Cô ấy hỏi Cố Dư Lâm:

- Em cảm thấy bạn đồng hành này thế nào?

Lòng bàn tay Giang Tiêu Nhiên chảy ra mồ hôi lạnh.

Im lặng trong giây lát, Cố Dư Lâm ngẩng đầu lên, Giang Tiêu Nhiên thấy rõ vẻ mặt của anh ấy.

Là cười.

Mặc dù anh đang đánh giá, nhưng lại khó che giấu được sự vui vẻ trong lời nói.

- Về cùng nhóm với mình nha!

Tạ ơn trời đất!

Cảm ơn tất cả bài phỏng vấn trước đây của Cố Dư Lâm.

Giang Tiêu Nhiên mỉm môi cười cười:

- Được!

- Được, Liễu Kinh Kinh và Hạ Nguyễn cùng một nhóm, Cố Dư Lâm và bạn nữ này một nhóm.

Cô giáo thở phào nhẹ nhõm.

- Tất cả mọi người giải tán đi!

Giang Tiêu Nhiên đứng dậy, đi xuống bậc, đúng lúc Cố Dư Lâm cũng đứng lên, đem túi xách đang ở dưới lên cho cô.

- Đọc số điện thoại di động đi!

Anh nói thêm.

- Để liên lạc khi tập luyện.

Giang Tiêu Nhiên gạt đầu như giả vờ, đọc một dãy số xong, lúc này mới nhớ tới:

- Minh... Điện thoại của mình bị thầy chủ nhiệm tịch thu rồi.

Anh dừng lại một chút, lại hỏi:

- Bây giờ phải về nhà?

- Từ từ, về trước 10 giờ là được.

- Đi, bạn đi theo mình trước đi.

Cô cầm lấy túi xách, hỏi:

- Đi đâu?

- Lấy điện thoại.

Anh hơi nghiêng người về phía cô cười cười, đầu mũi bị ánh lên một chút ánh sáng nhạt.

Cố Dư Lâm không biết tìm ở đâu ra máy cái ghế, rất nhanh đã leo vào cửa văn phòng thầy chủ nhiệm.

Anh cúi đầu nói với Giang Tiêu Nhiên:

- Mình đi tìm giúp bạn trước, bạn ở đây chờ mình.

Kết quả, anh vừa dứt lời, thì có tiếng bước chân từ dưới lầu truyền tới. Từ nhỏ đến lớn Giang Tiêu Nhiên chưa từng làm việc này, rất sợ bảo vệ, sợ đến nỗi nói cũng không trôi chảy.

Cô nhón chân, nhỏ giọng gọi Cố Dư Lâm:

- Hình như có người đến!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: báo trước chương sau sẽ có tiến triển đó! (có khả năng?)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nắm tay

Âm thanh lục soát đồ đạc bên trong rất nhanh chóng dừng lại, Cố Dư Lâm ló đầu ra cửa sổ:

- Bạn tìm được chỗ trốn sao?

Giang Tiêu Nhiên nhìn bốn phía xung quanh, oai phong凛冽 nhắm hai mắt:

- Cái này, cái này, bên cạnh có một nhà vệ sinh nam, các phòng làm việc khác đều khóa. Hay là bạn trốn trước đi, mình không có ...

- Quan hệ.

Hai chữ sau còn chưa nói hết, anh ấy đã vươn tay ra, ngoắc tay cô:

- Đi, mình nắm tay bạn đi.

Nắm tay!

Giang Tiêu Nhiên nhảy lên mặt bàn, một tay đè xuống, liền thuận lợi chạm vào tay anh ấy. Anh ấy nắm chặt tay cô, lại đưa tay kia bắt lấy cổ tay cô:

- Mình hô 3 2 1, bạn nhảy một cái, 3 2 1!

Giang Tiêu Nhiên dùng sức, cảm giác cả người bị nâng lên, hai chân treo lên trời, giống như biết võ thuật, cô đã bị anh ấy kéo vào trong.

Văn phòng mờ tối, rèm cửa sổ bị gió thổi khẽ đung đưa, lại có âm thanh ấm áp của chiếc ghế.

Nơi này thật thích hợp làm chuyện gì đó nha!

Cố Dư Lâm không buông tay cô ra, kéo cô nhảy xuống cái bàn, dưới chân hình như có gì đó, lúc cô nhảy xuống hơi bị lung lay một cái.

- Làm sao vậy?

- Không có gì, không có gì.

Giang Tiêu Nhiên quay đầu nhìn lại đồ trên bàn:

- Thì ra là đập trúng bài thi.

Mọi thứ ban đêm đều bị phóng đại vô hạn, cô nghe được âm thanh của anh, âm thanh trong trẻo, chất lượng giống như chỉ tài khoản VIP mới nghe được. Âm sắc hơi khàn khàn, trầm thấp:

- Ủ.

Ngay sau đó, còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị Cố Dư Lâm giữ lấy bả vai, xoay người, cô bị đẩy tới trong ngăn bàn nhỏ.

Ồi trời?!

Chưa đợi Giang Tiêu Nhiên nghĩ ngợi đến vở kịch nhỏ, Cố Dư Lâm đã bước chân vào, cũng rúc người vào trong ngăn bàn nhỏ. Lúc ngồi vào, còn tiện tay đóng cửa lại.

Điện thoại di động ở trong này?

Cố Dư Lâm không có thời gian giải thích, bởi vì một giây kế tiếp, cửa ban công đã bị người bên ngoài mở ra.

Ngay sau đó, một chùm tia sáng chiếu vào.

Dĩ nhiên là bảo vệ.

Tim Giang Tiêu Nhiên đập mạnh suốt chút nữa ngừng luôn, cả người bị bao vây bởi một loại cảm giác vừa xấu hổ vừa khấn trương trong lòng. Sợ sao? Cũng không đúng lắm, dù sao cảm giác nhiều nhất là đã chiếm được nhiều tiện nghi, nhưng không sợ thật ư? Lại không thể, bị một thanh niên tính lực dồi dào dựa gần như vậy, nếu như anh ấy có lòng xấu xa gì đó...

Này, nếu như có lòng xấu xa, người chiếm tiện nghi chẳng phải là mình sao?

Giang Tiêu Nhiên đang đoán mò lung tung, lại nghe được bên ngoài vang lên giọng nói:

- Quần áo này ở đâu ra?

Cô cúi đầu nhìn, không xong rồi, là vạt áo của cô, bị kẹt ở bên ngoài!

Cảm giác được góc áo đột nhiên bị người bên ngoài xé ra, cô vô thức la lên thành tiếng, bị Cố Dư Lâm nhanh tay lẹ mắt che miệng lại, anh ấy cau mày, nhìn cô lắc lắc đầu.

Cô không tỉnh táo mà gật đầu, lúc này Cố Dư Lâm mới để tay xuống, kéo lại vạt áo của cô từ bên trong. Bởi vì phải dùng sức, anh buộc lòng phải dựa vào cô.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy dựa vào sự phát triển quá nhanh chóng này, cô lập tức sẽ chết vì tim đập quá nhanh.

Sao lại nóng như vậy...

Trong không gian chật hẹp, khoảng cách bọn học rất gần, gần như đầu người này có thể chạm vào chóp mũi người kia. Giang Tiêu Nhiên nghe được anh không thể không đè nén tiếng hít thở, thời điểm hơi thở thiếu niên ở bên tai cô, cô vô thức nghĩ tới động tác gọi cảm lúc anh ấy khiêu vũ...

Không thể, không thể, bla bla... mình cần phải bình tĩnh!

Cô đem tất cả câu trên lặp đi lặp lại trong đầu một lần, cuối cùng thì Cố Dư Lâm và bảo vệ cũng chấm dứt giảng co.

Anh ấy khóa tủ từ bên trong, người bên ngoài thấy kéo vạt áo mãi không có kết quả, muốn mở cửa tủ, nhưng mở không được, lăm bằm hai câu, rồi cũng đi.

Nghe được tiếng bước chân dần dần xa, lúc này Giang Tiêu Nhiên như bị mất nước, thở dài một hơi, tựa vào một bên tủ.

Cố Dư Lâm cũng kéo rộng khoảng cách giữa họ, mở khóa, đẩy cửa ra, hít thở không khí mới mẻ.

Nhưng mà ngăn tủ nhỏ này cơ bản không buông tha cho anh ấy, anh cũng mệt mỏi, không muốn di chuyển nữa, chỉ đem hai chân hai tay đặt bên ngoài, còn người còn mắc kẹt trong ngăn tủ, đầu ngẩng lên thờ dốt, tỏ vẻ lười biếng.

Bóng đêm chiếu lên người anh, một nửa sáng ngời, nửa kia vì kẹt trong ngăn tủ mà hơi đen mờ.

Giang Tiêu Nhiên bỗng nghĩ đến câu có người từng nói, mỗi người một nửa là thiên sứ, một nửa là cầm thú.

Sau khi trưởng thành anh ấy lại cố gắng trở nên lễ phép, phim ảnh, ca hát, nhảy múa đều xuất sắc, ai có thể nghĩ đến lúc này anh ấy thích đánh nhau, hơn nữa thành tích học tập còn không tốt nữa?

Mà lại đối với việc đột nhập văn phòng giáo viên này, cực kỳ thuần熟.

Nhưng mà... dường như cô càng động lòng rồi, làm sao bây giờ?

Giang Tiêu Nhiên lặng lẽ nhìn anh ấy, anh ấy đã phục hồi trạng thái, chống đầu gối đứng lên, vào bên trong ngăn kéo tìm cái gì đó.

Cô tiến tới:

- Bạn biết điện thoại ở đâu hả?

- Chắc là ở trong mấy cái ngăn tủ này.

Anh ấy nói:

- Đây là thói quen của thầy ấy.

Ngay cả thói quen của thầy chủ nhiệm cũng biết?

- Xem ra bạn... hình như có vẻ rất quen thuộc.

Cố Dư Lâm từ chối cho ý kiến, buồn bực cười, nói:

- Bạn của mình từng bị thầy ấy tịch thu đồ, lúc đó mình đi cùng cậu ta nên nhớ kỹ thôi.

Anh lấy ra từ đồng hồ đặc đúng chiếc điện thoại của cô.

- Của bạn phải không?

- Đúng.

Cô có chút sợ.

- Nếu bị phát hiện thì sao bây giờ? Sẽ không bị mời phụ huynh chứ?

Hơn hai mươi tuổi còn bị mời phụ huynh, thực sự rất mất mặt đó!

- Sẽ không đâu.

Anh đóng ngăn kéo, rũ mắt nhìn cô một cái, cười nhạt.

- Sao lá gan lại nhỏ như vậy?

Lại tiếp tục nói:

- Cùng lắm thì, bị phát hiện thì mình gánh chịu.

Trong lòng Giang Tiêu Nhiên hồi hộp, vội vàng trả lời:

- Sao có thể để bạn chịu được, điện thoại là bạn lấy giúp mình mà.

Anh ấy đập lên ghế, nhảy ra, sau đó lại tự nhiên đưa tay về phía cô. Giang Tiêu Nhiên bắt lấy tay anh, giống như mùa hè nóng ran có được một khối băng, thật là thoải mái.

Sau khi nhảy ra, anh đem cái bàn đặt về vị trí cũ, hỏi cô:

- Bây giờ là chín giờ rưỡi, một mình bạn về nhà?

Muốn đưa cô về nhà sao?

- Có lẽ vậy, không biết bạn của mình đã đi chưa nữa.

Giang Tiêu Nhiên úp mặt ở hành lang nhìn xuống, Triệu Gia Ánh cũng đang ngược cò tìm cô, ánh mắt thuận lợi gặp nhau, Triệu Gia Ánh vui vẻ phát tay:

- Mình ở đây này!

...

Giang Tiêu Nhiên có chút mất mát, cúi đầu buồn buồn nói:

- Mình có bạn về cùng rồi, bạn về trước đi!

- Ừ.

Hình như anh ấy đang cười.

Sau khi trao đổi số di động, Giang Tiêu Nhiên liền tạm biệt Cố Dư Lâm.

Trên đường về, Triệu Gia Ánh lôi kéo cô vào một gian hàng ven đường nhìn một chút, sau lại hỏi:

- Bạn học đàn dương cầm khi nào, sao mình không biết?

Năm đó học dương cầm, là do thời gian đó sau khi tốt nghiệp cấp ba rảnh rồi, ba mẹ lại muốn cô học ít nhạc cụ để bồi dưỡng tính cách, cô cũng thích dương cầm, nên đi học.

Giang Tiêu Nhiên nói bừa:

- Nghi hè có học qua một chút.

- Mỗi ngày nghỉ hè không phải bạn đều ngủ nướng ở nhà sao?

Triệu Gia Ánh liếc mắt nhìn cô.

- Bạn nói xem, cái này so việc học bài cả đêm mà đi thi lại nói tập sách còn chưa sờ tới có gì khác nhau!

Giang Tiêu Nhiên:

- Được, được, mình sai rồi, mời bạn ăn thịt nướng để tạ tội nha!

Triệu Gia Ánh cũng không thật sự tức giận, nghe đến cô mời mình ăn là vui rồi, lập tức cười đùa:

- Nhưng mà lúc bạn đàn dương cầm rất chăm chú nha, từ khi mình biết bạn tới nay, đây là lần bạn trông đẹp nhất đó. Nhất là khúc cuối, ánh mắt bạn nhìn Cố Dư Lâm, tách tách tách, trời ạ, nhìn là biết đó?

- Không thể nào, rõ ràng như vậy sao?

Triệu Gia Ánh nhún vai:

- Rõ như vậy đó, thích một người, ánh mắt không thể giấu được.

Triệu Gia Ánh tiếp tục phát biểu:

- Mình thấy bạn có thể nỗ lực, có hi vọng, thoát kiếp độc thân thì phải mời com nha!

- Thoát kiếp độc thân? Nếu có may mắn đó thì mình đi mua vé số được rồi.

Giang Tiêu Nhiên mua thịt nướng, thời điểm lấy tiền thói nói:

- Thuận theo tự nhiên đi!

- Đừng tự xem thường mình nha! Dù sao bạn cũng có rất nhiều ưu điểm, như là...

Triệu Gia Ánh mỉm cười:

- Ăn rất tốt nè.

- A!!!

Hai người đùa giỡn ầm ĩ đến đầu hẻm, con hẻm này như bị vớt đi, chỉ có một chiếc đèn cũ nát treo cao, không sáng chút nào.

Giang Tiêu Nhiên sợ tối, lấy đèn pin ra chiếu sáng.

Triệu Gia Ánh nói:

- Nếu như hôm nay mình không chờ bạn, bạn phải đi một mình rồi. Mình lo bạn sợ tối, chờ tới bây giờ, mình thật có tình nghĩa mà!

- Ừm

Giang Tiêu Nhiên cười:

- Nếu như bạn không chờ mình, cũng có người tiễn mình đó!

- Ai vậy? Cố Dư Lâm?

Triệu Gia Ánh hỏi:

- Hai người phát triển đến bước đó rồi à?

- Cái gì mà phát triển, đưa về là lễ nghi cơ bản được không? Cậu ấy rất có phong độ.

Triệu Gia Ánh chưa xót không thôi.

- Phong độ? Hai người mới quen biết vài ngày, bạn hiểu được cậu ta sao? Nếu như cậu ta đột nhiên bắt thường thì sao?

- Cậu ấy không phải loại người như vậy!

Giang Tiểu Nhiên lập tức phản bác.

- Nhân phẩm của cậu ấy rất tốt!

- Ôi ôi, thật sự như vậy à? Xem bộ dạng của bạn kia, giống như đã quen biết cậu ta rất nhiều năm vậy.

Giang Tiểu Nhiên cười giỡn nói:

- Đúng vậy, mình chính là biết cậu ấy rất nhiều năm đó.

Triệu Gia Ánh ôm bụng.

- Không được, khó chịu quá!

- Sao vậy?

- Buồn nôn quá đó!

- ...

Sau đó về nhà, tin nhắn của Cố Dư Lâm gửi tới:

- Buổi trưa và buổi tối, bạn chọn lúc nào để tập luyện?

Giang Tiểu Nhiên nhìn tin nhắn ngay người mười phút, đang suy nghĩ trả lời thế nào thì được, lại có thể rút ngắn khoảng cách, nửa ngày mới trả lời:

- Mình đều được, bạn quyết định đi.

- Lúc này thì trưa và tối đều tập được chứ?

Cô còn chưa trả lời, anh lại nhắn:

- Gần tới thi đấu, thời gian có chút eo hẹp, chúng ta phải kết hợp thật tốt mới có thể có kết quả tốt nhất.

Kết hợp thật tốt!

Giang Tiểu Nhiên nhìn tốt chữ này đã thấy thoải mái, nhìn mấy lần, lúc sau mới bình tĩnh:

- Có thể, [icon cười] mình có thời gian để tập luyện!

- Được, vậy trưa mai 12 giờ rưỡi tập hợp ở phòng âm nhạc, nhớ ăn no, nhưng không thể quá no, không thể hát được.

Giang Tiểu Nhiên cười tủn tủn:

- Ủ, đã chọn bài hát rồi sao?

- Chọn rồi, mai nói cho bạn biết. Hôm nay bạn về trễ, bài tập đã làm chưa? Bài tập quan trọng, làm xong rồi đi ngủ sớm, sau này có thể sẽ bận rộn.

- Vâng.

Sau khi nhận tin, Giang Tiểu Nhiên đem điện thoại để một bên, bắt đầu làm bài tập. Quay ngược thời gian, vẫn phải thi Đại học rồi.

Tương lai sẽ phụ thuộc vào quy luật đã định hay vì quyết định khác đi, tương lai cũng thay đổi?

Hoặc là, đây là một thế giới song song? Thế giới này Cố Dư Lâm chỉ giống thế giới kia ở tính cách mà sẽ không vào giới showbiz?

Càng nghĩ càng rối rắm, cô không nghĩ nữa, bắt đầu dày vò trong đề số học.

Làm xong bài tập là 12 giờ, cô đi tắm rồi chuẩn bị ngủ, cầm điện thoại lên nhìn lướt qua, có một tin nhắn chưa đọc, là của Cố Dư Lâm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A! Thiếu niên đầy tình lực như Cố đại thần thật gây kích thích mà!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Song ca

- Đổi phòng nha, đổi thành phòng âm nhạc số 8.

Giang Tiêu Nhiên:

- Được!

- Còn chưa ngủ?

- Bây giờ đi ngủ...

Điện thoại lại lóe lên một cái, cô lấy ra nhìn, cái tên thần thánh kia như phát ra ánh sáng, là tin nhắn của “Cố Dư Lâm”.

- Ngủ ngon.

Ngọn đèn ngoài cửa sổ, dường như đột nhiên phát sáng.

Giang Tiêu Nhiên nhìn xuống, cảm giác hưng phấn không có chỗ phát tiết, mang dép đi qua đi lại trong phòng. Cảm xúc đè nén cả ngày được thả ra, đầu óc cô giờ này toàn là hình dáng anh cùng cô trà trộn vào văn phòng.

Nửa ngày lại cầm điện thoại, ngón tay suýt chút nữa đã không nghe lý trí nhấn lại hai chữ “Ngủ ngon”.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Rõ ràng chỉ là một câu “ngủ ngon” thôi, có thể vì người gửi khác biệt mà làm cho người ta có cảm giác hoa mắt choáng váng.

Không giống tim đập khi theo đuổi thần tượng đời trước, Giang Tiêu Nhiên xác định, vứt bỏ tất cả hào quang của thần tượng, người làm trái tim cô lồi nhịp, là Cố Dư Lâm.

Cố Dư Lâm của hiện tại.

Không liên quan đến tương lai, là quan hệ tình cảm nam nữ.

Giữa trưa ngày thứ hai, Giang Tiêu Nhiên ăn cơm xong liền vội vàng chạy đến phòng đã hẹn, đến nơi mới hơn 12 giờ một chút, Cố Dư Lâm chưa tới.

Phòng âm nhạc không lớn, một ghế sofa cho hai người, có đàn dương cầm và violon, trong ngăn kéo còn có nhiều loại nhạc cụ khác. Sàn nhà bằng gỗ, thiết bị lắp đặt đơn giản, toàn bộ bầu không khí đều tỏa ra một cảm giác an tĩnh. Điều hòa từ từ thổi, cực kỳ mát mẻ.

Tối qua ngủ không ngon, bây giờ lại yên tĩnh, Giang Tiêu Nhiên rất nhanh thấy mệt. Cô nằm trên sofa, chờ Cố Dư Lâm tới, mơ mơ hồ hồ, cô lại dựa vào sofa ngủ ngon lành.

Cô ngủ rất an ổn, khi tỉnh lại tâm trạng vui vẻ, híp mắt đuổi người, áo khoác từ trên cánh tay rơi xuống.

A? Áo khoác?

Giang Tiêu Nhiên cúi đầu nhìn, thấy áo khoác màu xám, thiết kế đơn giản.

Vừa nhìn là biết phong cách của Cố Dư Lâm.

Quả nhiên, Cố Dư Lâm đang ngồi ở ghế đàn dương cầm, nắp đàn chưa mở, anh ấy đưa lưng về phía cô, đang úp sấp người lên, hình như đang viết gì đó.

Cô lung lay, sofa truyền đến tiếng vang.

Cố Dư Lâm không xoay người, hỏi cô:

- Tỉnh rồi?

Cô dụi mắt:

- Uhm, thật ngại quá!

- Tối qua ngủ không ngon à?

Lúc đầu khá ngon, sau đó lại tưởng tượng đến anh ấy liền máu huyết dâng trào, kết quả bản thân đến 3 giờ mới ngủ, còn nằm mơ liên quan đến anh ấy nữa.

Đương nhiên, cô sẽ không nói những thứ này, chỉ nói là:

- Tối qua đề số học quá khó, suy nghĩ rất lâu mới ngủ được.

Anh trò chuyện cùng cô:

- Trước khi ngủ nghe chút nhạc, thả lỏng một chút, có thể dễ ngủ hơn.

Cô ngượng ngùng gãi đầu:

- Bạn nên gọi mình, hại bạn chờ mình lâu như vậy.

Anh cười nói không có việc gì:

- Ngủ là một phần quan trọng trong cuộc sống của bạn mà. Mình đi ngang qua lớp bạn 3 lần, đều thấy bạn ngủ, ngủ thật ngon, mình không nỡ gọi.

Anh ấy đi qua lớp cô còn nhớ rõ nhìn cô?

Cô tiếc nuối:

- Được rồi, không nói cái này nữa, chúng mình hát bài gì?

- Bài mình sáng tác.

Anh hỏi:

- Bạn có ngại hát không?

Chắc chắn không ngại nha! Còn nhớ năm đó anh ấy sáng tác bài hát mới, Giang Tiêu Nhiên chỉ nghe một giây, liền bị hạ gục:

“Gu âm nhạc của Cố đại thần rất có tiến bộ, bài sau hay hơn bài trước, giai điệu có chút mạnh mẽ, lời bài hát có an tĩnh có cao trào, quá êm tai! Vừa mãnh liệt vừa thư thái!” - Chính là những nhận xét này.

Tuy là người hâm mộ cũng có chọn lọc, nhưng quả thật đối với âm nhạc của anh ấy lại thuộc lòng, độ phổ biến cũng mạnh mẽ.

Giang Tiêu Nhiên tiến tới xem, anh ấy chỉ viết xong lời bài hát, tên là “Mục nát”. Đồi trước, đây là bài hát chủ đề trong album đầu tiên của anh ấy, cũng là bài Giang Tiêu Nhiên thích nhất.

- Hát cho bạn nghe trước một lần?

Lần đầu trình bày ca khúc “Mục nát”.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy rất vinh hạnh, cười gật đầu nhìn anh ấy.

Anh ấy mở nắp đàn, ngón tay thon dài trắng nõn nổi bật trên phím đàn đen trắng, nốt nhạc từ ngón tay anh đánh ra, phảng phất tiếng nước thánh thót, lại như tiếng ve kêu du dương.

Khúc nhạc dạo kết thúc, anh theo nhịp điệu, bắt đầu hát.

Nghe được câu đầu tiên của Cố Dư Lâm, cô chưa kịp phản ứng, anh đã hát đến cao trào, lúc này cô mới tỉnh táo lại... đây lại là giọng hát của anh ấy ư?

Tuy là kỹ thuật của anh ấy lúc này không gọi là tệ, nhưng không tốt, chính là trình độ của một người qua đường, so sánh với mấy năm sau kỹ thuật được rèn dũa lại thêm nhiều cảm xúc, thì bây giờ chỉ là đồ bỏ đi nha!

Nhưng mà hiện tại anh mới học Trung học, kỹ thuật và giọng hát chưa thật sự hài hòa, coi như bình thường. Chỉ là Giang Tiêu Nhiên đã nghe qua giọng hát sau này của Cố Dư Lâm, nên bây giờ mới cảm thấy không thể tiếp thu được.

Bằng tốc độ ánh sáng, Giang Tiêu Nhiên sững sốt.

Thảo nào, thảo nào, cô nhớ lại đời trước.

Kỹ thuật hát, anti fan từng chỉ trích anh ấy.

Khi đó có loại thông tin không biết từ đâu tuôn ra, anti fan kể rằng: “Không ngờ, kỹ thuật hát của vậy cá là như vậy, hơi thở hỗn loạn, nốt cao vỡ giọng, âm điệu đều đều. Người hâm mộ cứ suốt ngày thổi phồng khả năng của anh ta, thật tình đều là đã chỉnh sửa khi thu âm hết rồi, cũng không biết có bao nhiêu bản mặt, còn dám bán album kiếm tiền?”

Vậy cá là biệt danh anti fan đặt cho Cố Dư Lâm.

Âm thanh đó, giọng Cố Dư Lâm thực sự không tốt, Giang Tiêu Nhiên chỉ xem đó là anti fan nói bậy, bịa chuyện, căn bản là không tin. Bây giờ nghe được, từ trong trí nhớ nhớ lại, âm thanh đó và âm thanh bây giờ... lại hoàn toàn trùng hợp.

Lại có thể là giọng hát của anh ấy.

Đúng rồi, tiết mục văn nghệ toàn khu sẽ được ghi hình, nếu như lúc Cố Dư Lâm biểu diễn cũng bị ghi lại, có thể bằng cách nào đó truyền ra ngoài, cuối cùng trở thành mục tiêu cười trộm của anti fan.

Cô phải chấp nhận giọng hát của anh ấy.

Cô vừa đưa ra quyết định này, Cố Dư Lâm cũng vừa hát xong cả bài hát. Anh ấy hơi nghiêng đầu, nhìn góc độ này đẹp hết thuốc chữa, còn có thể thấy rõ mi mắt của anh. Mi mắt cất giấu dưới đôi mắt xinh đẹp, lung linh, lúc này đang ngăm nhìn cô.

Anh đang chờ cô đánh giá.

- Rất hay!

- Vậy cùng nhau hát?

Cố Dư Lâm đang muốn đánh nhịp, Giang Tiêu Nhiên lại lắc đầu. Cô nói:

- Minh... kỹ thuật hát không tốt.

- Vậy bạn sẽ phụ trách đánh đàn?

- Nhưng mà, như vậy sẽ khiến cho người khác thấy chúng ta không chăm chút, dù sao cách thi đấu đến 1 tháng, mình chỉ là hát nốt cao hơi khó, luyện một chút chắc sẽ ổn thôi.

- Vậy bạn hát cho mình nghe một đoạn xem.

Không biết anh thay đổi động tác tay từ lúc nào, tay chống ở gò má, mang theo ý cười nhìn cô, giống như đang chờ xem trò hay.

Cô háng giọng, phản ứng nhanh, hát một đoạn “Mục nát”. Bài này kỹ thuật cao, chuyển tông cũng nhiều, cô cố giữ giọng... cuối cùng, hát xem như bình thường.

Anh nhú mày:

- Mình chỉ hát qua một lần, bạn đã nhớ kỹ nhanh vậy sao?

Cô cười ngượng ngùng:

- Chứng minh bạn sáng tác rất tốt đó!

Cố Dư Lâm được khen rất phấn khởi, cặp mắt xuống cười, lộ ra hàm răng sáng đều.

- Được rồi, bạn tính luyện giọng thế nào?

- Trường học không phải có dàn đồng ca sao, mình có cảm giác cô âm nhạc cũng rất thích bạn, chúng ta có thể tìm cô ấy giúp đỡ?

Cô kiến nghị.

Cố Dư Lâm kết luận:

- Vậy đi tìm cô giáo âm nhạc thôi!

Giang Tiêu Nhiên vẫn như cũ, vẫn tràn đầy hăm mộ thần tượng, tràn đầy tình yêu nồng nhiệt, thần tượng nói cái gì cũng đúng, làm gì cũng sáng suốt.

- Tốt!

Bởi vì buổi trưa cô ngủ khá lâu, nên bọn họ quyết định, bây giờ đi học, sau tiết tự học buổi tối lại đi tìm cô giáo âm nhạc.

Tối đó, trước phòng của cô, Cố Dư Lâm còn cố ý dặn dò cô:

- Cô giáo họ Đào, bạn đừng gọi sai.

Giang Tiêu Nhiên gạt đầu, đẩy cửa đi vào, cô Đào đang ở bàn làm việc viết gì đó, thấy bọn họ tới, có chút kinh ngạc:

- Sao trẻ thế này còn tìm cô?

- Chúng em luyện tập tiết mục, nhưng cảm thấy giọng hát cần luyện thêm, muốn tiết mục đạt hiệu quả hơn, nên hy vọng cô có thể dạy bọn em.

Giang Tiêu Nhiên rất thành khẩn nói, cười đến ngọt vô cùng.

Cô Đào cũng cười:

- Được, các em có lòng như vậy, cô cũng rất vui. Nhưng mà các em thật may mắn, bình thường giờ này cô đã tan làm, hôm nay phải chuẩn bị tiết mục nên mới ở lại đến bây giờ.

Cô đứng lên một chút, mới nói:

- Chúng ta đến phòng bên cạnh, rộng rãi hơn!

Giang Tiêu Nhiên vội vàng cảm ơn:

- Cảm ơn cô!

Cô Đào vỗ bả vai cô:

- Không cần khách sáo, cô còn muốn khen em, lần trước em có thể chủ động đứng ra biểu diễn, dù là tính cách hay năng lực đều đáng khen, lần này hợp tác cùng Cố Dư Lâm, cô tin các em sẽ liên thủ mạnh mẽ, nhất định có thể giành giải thưởng!

- Chúng em chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô.

Cô Đào quay đầu nói với Cố Dư Lâm:

- Không được bắt nạt em ấy nha!

Lại khoát tay lên vai Giang Tiêu Nhiên:

- Nếu em ấy bắt nạt em, em phải nói cho cô biết, cô ra mặt giúp em!

- Dạ.

Bầu không khí trở nên rất hoà hợp, ba người vừa cười nói vừa đi.

Cố Dư Lâm đi phía sau, nhìn Giang Tiêu Nhiên có một bím tóc đuôi ngựa, tâm tư chẳng biết tại sao, lại như lung lay một cái.

Đến phòng học rộng rãi, cô Đào hỏi bọn họ:

- Các em hát bài gì? Bây giờ thời gian tương đối ít, cô sẽ cho các em hát trước, sau đó xem xét dạy thêm cho các em, mới có thể làm ít được nhiều.

Cố Dư Lâm từ trong túi xách đem ra bản nhạc:

- Bài hát do em tự sáng tác, cô xem có được không?

Cô Đào nhìn qua, gạt đầu không ngừng:

- Viết thật tốt, cô biết em rất có tài mà. Được, hai người tự hát một lần cho cô nghe.

Hai người dựa theo phong cách của mình hát qua một lần.

Cô Đào nghe xong, rất nhanh có đánh giá:

- Được, cô nghe rồi. Tuy là bình thường quan hệ cô với các em rất tốt, nhưng thời khắc máu chốt thì không thể qua loa, nghiêm túc một chút.

- Các em đứng thẳng, nghe cô hát.

Cô Đào há miệng làm mẫu: “A... A... A... A...”

Năm âm điệu, là trụ cột nhập môn giáo trình luyện giọng, Giang Tiêu Nhiên trước đây học hát, mỗi tiết học đều phải luyện vô số lần.

- Tay đặt giữa hai bên xương sườn.

Cô Đào nói:

- Lúc hát, lồng ngực trên hơi nâng lên rồi hạ dần xuống khi đẩy hơi ra ngoài, chỗ đặt tay sẽ cảm nhận được độ rung, nếu không thì vị trí em hát không đúng.

Giang Tiêu Nhiên dù sao cũng từng học quá, mặc dù năm đó chỉ học ghita, học ít kiến thức thanh nhạc cơ bản, nhưng rất nhanh tìm được vị trí hát chính xác, âm tiết tròn đầy.

Cố Dư Lâm còn chưa tìm được.

Cô Đào đặt tay lên gò má anh, bên ngoài đề giữa răng trên răng dưới:

- Miệng mở lớn một chút, miệng em chưa mở hoàn toàn đâu.

Cô Đào tự nhiên sờ mặt anh ấy.

Giang Tiêu Nhiên bĩu môi, nhưng rất nhanh, đã bị nét mặt của Cố Dư Lâm hấp dẫn.

Cô chưa từng thấy qua bộ dạng như vậy của anh, trên ti vi anh đều là cảm giác cảm dục và mê hoặc, chứ không có loại động tác há miệng lớn này.

Cô nhìn một chút, nhìn không được “Ha Ha” bật cười một cái, cười đến không dừng được.

Điện thoại cô Đào vang lên, trước khi bắt máy, cô nhờ Giang Tiêu Nhiên:

- Cô ra ngoài một chút, Giang Tiêu Nhiên, em luyện không sai, dạy lại cho Cố Dư Lâm đi.

Giang Tiêu Nhiên lúc này mới dừng lại, nín cười, nhìn Cố Dư Lâm, lại thấy ánh mắt đầy ý tứ sâu xa của anh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viết loại văn này thực làm tâm hồn thiếu nữ dâng trào.

Chương kế tiếp, quan hệ giữa hai người sẽ có bước chuyển vượt bậc nha. Ha ha.

Nếu như có học qua thanh nhạc, thì có thể đoán được chương sau tôi viết gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gần gũi

Một tay anh đặt trên ghế, vô tư gõ gõ, lúc Giang Tiêu Nhiên đang chăm chú nhìn vào bàn tay ấy, bàn tay kia lại đột nhiên di chuyển khỏi chiếc ghế.

Cô sững sốt.

Vóc người cao mang theo khí thế áp bức, Cố Dư Lâm chậm rãi hướng cô đi tới, từng bước một, như đang tới gần con mồi.

Giang Tiêu Nhiên nhìn chằm chằm vào mặt đất, mắt mở to nhìn cái bóng trước mặt càng ngày càng gần, cuối cùng, cái bóng hoàn toàn bao bọc cô.

Anh che đi ánh sáng trước mặt cô, âm thanh từ trên truyền xuống vào lỗ tai cô:

- Bạn cười mình? Đúng không?

- Mình không có...

- Cười mình cái gì?

- Thực sự không có cười bạn...

Đầu Giang Tiêu Nhiên ngày càng cúi thấp, quả là hận không thể rúc vào trong vỏ.

Âm thanh đột nhiên ngừng lại.

Tức giận?

Giang Tiêu Nhiên chớp mấy môi, nhanh chóng ngẩng mặt...

Cố Dư Lâm dùng chiêu này, dường như có thể nhìn thấy tất cả biểu cảm trên mặt cô.

Như là đang đùa với cún, tay anh đặt ở cằm cô rồi cào cào, Giang Tiêu Nhiên cảm nhận được bàn tay đó đang đùa giỡn trên cằm mình, cảm thấy ngứa một chút.

Cố Dư Lâm như đã “tra thù” xong, nhìn đáng vẻ mặt đỏ bừng của cô, tâm trạng vô cùng tốt, sau đó vào chuyện chính:

- Được rồi, không phải cô Đào bảo bạn dạy mình hát sao?

- Rõ ràng là bạn đùa giỡn trước...

Cô lẩm bẩm, không phục nói:

- Còn trách mình sao?

Thấy lông mi anh ấy đưa lên một cái, giống như lại muốn nói, cô nhanh chóng cắt lời:

- Hát nha!

- Được.

Anh cười nhẹ nhàng.

Hát hai câu, Giang Tiêu Nhiên vẫn không dám nhìn ánh mắt anh ấy, chỉ nhìn vào logo trên đồng phục mà thôi:

- Vị trí hát chưa đúng, bạn để tay ở giữa hai bên xương sườn.

Cô đưa tay đặt ở vị trí trên bụng dưới của mình.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người gần quá, cô lại cúi đầu, Cố Dư Lâm từ trên nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy bím tóc của cô lung la lung lay, động tác tay đều bị che khuất.

- Mình không nhìn thấy.

Anh nói thật.

- Chính là chỗ này...

Cô vô ý đưa tay hướng đến bụng anh ấy.

Động tác làm giữa chừng, lúng túng dừng giữa không trung.

Giang Tiêu Nhiên à Giang Tiêu Nhiên, mày làm động tác này không thể suy nghĩ trước sao? Mày làm thế là muốn gì? Mày muốn sờ người ta sao? Đây là việc một cô gái thận trọng nên làm sao?

Cô như súng bắn liên thanh tự đặt câu hỏi với bản thân, tay cũng không biết để vào đâu.

Nếu bây giờ thu về... Phải nói gì mới ra về tự nhiên đây?

Cố Dư Lâm theo lời cô, âm thanh mềm mại có chút mờ ảo:

- Đâu? Ở đâu?

Nghe được, chỉ là khách quan hỏi một vấn đề đúng không?

Có lẽ anh ấy không hề cảm thấy gì, chỉ là mình quá nhạy cảm thôi sao? A, lúc này phải thật tỉnh táo, bình tĩnh, vạn lần không thể làm bản thân mất tự

nhien được.

Giang Tiêu Nhiên cắn răng một cái, bàn tay hướng đến vị trí đã xác định, chạm được một thứ rất mềm mại. Vật kia mới đầu còn mềm, sau bị cô chọc một cái, anh hít sâu vào, nó trở nên thắt chặt.

- Chính là chỗ này, hít thở sâu vào.

Giang Tiêu Nhiên chiến đấu với bản thân.

-

Cố Dư Lâm lần nữa đặt câu hỏi:

- Hít vào như vậy sao?

Cô không dám ngẩng đầu, cảm thấy đầu ngón tay như bị lửa đốt, lan đến toàn bộ cánh tay, liền đem cả người cô thiêu cháy thành tro bụi.

- Đúng vậy, bạn hát hai câu xem sao.

Cố Dư Lâm giống như hơi cười, cô đã cảm nhận được lồng ngực anh rung rung, nghe thấy anh hát hai câu, lúc này cô liền nhanh chóng rút tay về:

- Được rồi, được rồi, bạn luyện như thế là được!

- Được.

Anh mỉm cười nói:

- Cảm ơn cô giáo.

Cuối cùng cô Đào cũng vào.

Cảm ơn trời đất.

Giang Tiêu Nhiên thừa dịp cô giáo dạy Cố Dư Lâm liền đi ra ngoài hít thở không khí, buổi tối gió lạnh đập vào mặt, thổi tới gò má cô, mềm mại và thư thái.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Tối nay những ngôi sao kia thật đẹp!

Không luyện thêm bao lâu, thời gian đã không còn sớm, Giang Tiêu Nhiên sắp xếp túi xách, ba người liền đi về.

Cố Dư Lâm đi xuống lầu cùng cô.

- Hôm nay bạn thân của bạn cũng chờ bạn sao?

Âm thanh giữa cầu thang, giọng của Cố Dư Lâm như bao quanh lấy cả không gian.

Cô kéo quai túi xách, gạt đầu:

- Đúng vậy.

Cô suy nghĩ một chút còn nói:

- Trở về nhớ luyện tập thêm!

- Được.

Đang nói chuyện, bọn họ đã đi xuống lầu lúc nào không hay, Giang Tiêu Nhiên ngẩng đầu một cái, thấy ngay Triệu Gia Ánh đang ngồi trên ghế dài chơi điện thoại di động, xung quanh tối đen, gương mặt cô ấy bị đèn điện thoại rọi sáng, suýt chút nữa hù chết Giang Tiêu Nhiên.

Gương mặt bị chiếu sáng kia nâng lên, nhìn cô, cười yét ớt, như là phim kinh dị:

- Bạn đến rồi!

Lúc này Giang Tiêu Nhiên mới xoay người nói tạm biệt với Cố Dư Lâm:

- Mình đi trước, bye bye!

Gió bắt đầu thổi vào vạt áo anh ấy, anh ấy giơ tay lên:

- Bye bye, chú ý an toàn!

Trở về Giang Tiêu Nhiên còn suy nghĩ, suy nghĩ một chút liền không nhìn được nhìn bàn tay của mình.

Khi đó... Giống như có thể cảm nhận được cơ bụng anh nhô ra.

Đời trước có cơ bụng 8 múi... Cũng không biết bây giờ anh có hay không?

Trong thoáng chốc, cô nhớ đến lần đầu tiên mình chú ý đến anh ấy, không phải vì dáng người anh ấy tốt cỡ nào, mà là kỹ thuật diễn xuất...

Năm nhất Đại học, Triệu Gia Ánh si mê một tiểu thít tươi Hà Nhất Li, Hà Nhất Li trùng hợp tham gia một bộ phim điện ảnh. Triệu Gia Ánh liền hào hứng rủ cô xem phim đó. Nói thật, kỹ thuật diễn xuất của Hà Nhất Li chỉ có thể dùng từ “nóng mắt” để hình dung.

(tiểu thít tươi: chỉ những sao nam trẻ, đang nổi tiếng; nóng mắt: thuật ngữ mang vẻ châm biếm, ý chê bai)

Ngay cả kịch bản cũng dễ đoán, nhìn thấy bộ phim phát triển đến giai đoạn hành hạ nhân vật chính. Bạn gái và em gái vì cứu anh ta mà chết, anh ta ôm hai cô gái mà khóc tuyệt vọng. Lại chiếu qua một đoạn hồi ức, màn hình chiếu ngay khuôn mặt buồn bã của anh ta.

Anh ta nhủ thầm, tha thiết nhìn người yêu của mình, sau đó màn hình dời xa, chiếu đến bà vai run rẩy của anh ấy.

Giang Tiêu Nhiên nhìn không được thúc giục:

- Anh nhanh khóc đi chứ, nước mắt đâu?

Hà Nhất Li khóc không ra nước mắt, chỉ ngửa mặt lên trời thét lên, tuyệt vọng gào thét. Bởi vì lời thoại quá vụn, gào thét cứ như kêu loạn.

Giang Tiêu Nhiên yên lặng, ở trong lòng ca ngợi, từ giờ trở đi, anh ta xem như mở ra một phương thức diễn xuất duy nhất - Li gào thét.

Người hâm mộ bị “Li gào thét” làm cảm động đến khóc lóc nước mắt:

- Li Li nhà mình diễn thật cảm động mà...

Giang Tiêu Nhiên nghĩ thầm, có thể tệ hại tới mức này, vậy mà gọi là cảm động lòng người? Sau đó cô không thèm nhìn mặt của Hà Nhất Li, ánh mắt bắt đầu đảo quanh màn ảnh.

Cố Dư Lâm đứng ở góc trên bên phải màn hình, dưới cằm chảy máu, máu chảy một đường, bởi vì màn hình tập trung vào Hà Nhất Li, nên khuôn mặt Cố Dư Lâm mờ mờ. Thật ra Giang Tiêu Nhiên đối với vai phụ không ôm hy vọng gì, bởi vì nam chính đã diễn tệ như thế, diễn viên phụ cũng không thể xuất sắc gì. Nhưng cuối cùng màn hình chiếu qua những diễn viên phụ phía sau, trong thoáng chốc, cô nhìn thấy rõ ánh mắt của Cố Dư Lâm.

Phải hình dung ánh mắt đó như thế nào nhỉ?

Có sự hồ thẹn vì không thể bảo vệ cho các cô ấy, lại là cảm giác cô đơn, sau đó là sự kiên cường chống đỡ, tự nói với mình phải sống thật tốt giúp phần các cô ấy.

Mà khi phim kết thúc, ánh mắt anh ấy rơi vào một khoảng không, như có màu hồ phách, đọng lại nơi đáy mắt kia.

Giang Tiêu Nhiên trong phút chốc đờ đẫn, nửa ngày mới cảm thấy nổi cả da gà, ánh mắt kia đã khắc sâu vào trong đầu mình rồi.

Với kỹ thuật diễn xuất tương phản mạnh mẽ, Giang Tiêu Nhiên chính thức gia nhập hội người hâm mộ Cố Dư Lâm.

Triệu Gia Ánh cũng thành công rời khỏi hội người hâm mộ Hà Nhất Li:

- Diễn cái gì thế? M* kiếp, tiền vé xem phim lãng phí rồi!

Giang Tiêu Nhiên yếu ớt nói:

- Bạn thấy diễn viên phụ phía sau kia không? Diễn xuất không tệ lắm.

Triệu Gia Ánh kinh ngạc:

- Bạn còn để ý đến vai phụ đó? Loại vai phụ đó nói không chừng ngay cả tên cũng không có, chết thảm rồi.

Về nhà, Giang Tiêu Nhiên bắt đầu tìm danh sách diễn viên, rốt cục tìm được ba chữ “Cố Dư Lâm”. Sau khi xem tài liệu lại càng hoảng sợ, anh cùng tuổi với cô, lại còn ở cùng thành phố? Trường cao trung anh ấy học... lại là trường cao trung bên cạnh trường cô?

Nhìn vào weibo của anh ấy, tốt lắm, còn có mấy hình tuyên truyền phim điện ảnh đó. Lại nhìn một cái, thì ra anh ấy còn biết ca hát và khiêu vũ?

Cô nghĩ thầm, đáng vẻ thật đẹp trai, diễn xuất cũng được, hát và khiêu vũ chắc cũng vậy nhỉ? Ôm tâm tình “Chắc là mọi thứ đều tuyệt”, cô mở một video của anh ấy.

Âm sắc của anh rất đặc biệt, thanh mát, lạnh lạnh, trầm ổn, hát tình ca cực êm tai, cộng thêm anh một thân veston, đàn dương cầm, thực sự là hưởng thụ cả thị giác và thính giác.

Giang Tiêu Nhiên nghe tới nghe lui bốn, năm lần, không tìm ra vết tích hát nhép, nhin không được chìm đắm trong đó.

Nhưng đến khi khiêu vũ, anh ấy trở thành một người khác. Bối cảnh đen kịt chỉ có le lói một ít ánh sáng vàng nhạt, Cố Dư Lâm đứng dưới ngọn đèn, ánh mắt càng sáng rõ. Động tác của anh ấy chính xác mà mạnh mẽ, kết hợp với âm nhạc, làm cho anh ấy trở nên thần bí, tỏa ra một lực hấp dẫn vô hạn.

May mắn là trên đỉnh đầu anh có một vòng sáng nhỏ lơ lửng, làm tăng thêm cảm giác chân thực.

Cô chính là từ lúc đó, từ người qua đường trở thành người hâm mộ.

Lúc đó anh ấy còn chưa nổi tiếng, người hâm mộ cũng ít, nhưng Giang Tiêu Nhiên chưa từng chắc chắn như lúc này: sân khấu thuộc về anh ấy, so với mình tưởng tượng, sẽ còn lớn hơn.

Phục hồi tinh thần, cô và Triệu Gia Ánh đã không nói một lời đi đường. Trước đây, giữa hai người sẽ không im lặng lâu như vậy.

Giang Tiêu Nhiên hỏi:

- Sao bạn không nói chuyện?

Triệu Gia Ánh nhìn cô:

- Nhìn xem bạn đang suy nghĩ chuyện gì.

- Hừ, bạn sẽ không biết mình nghĩ gì đâu.

- Sao không biết chứ, đang nghĩ tới Cố Dư Lâm chứ gì...

Cô nhú mày:

- Sao đoán được?

- Bạn xem bạn đi, vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo thế kia, không phải đang nghĩ về anh ấy, còn có ai?

- ...

Bị Triệu Gia Ánh nói đúng, Giang Tiêu Nhiên đúng là chỉ nghĩ đến Cố Dư Lâm, ngay cả thời điểm làm bài tập, khi dịch văn cổ Trung Quốc lại không tự chủ được viết là:

Cố Dư Lâm, nụ cười diễm lệ, mê hoặc Dương Thành, say đắm Thái Quốc

(Dương Thành, Thái Quốc: hai địa danh)

... Kiểm tra cẩn thận một lần, mới phát hiện mình viết loạn rồi.

Nguyên văn phải là: Nụ cười diễm lệ, mê hoặc Dương Thành, say đắm Thái Quốc.

Vốn là nhà Tống viết để miêu tả cô gái xinh đẹp, làm nổi bật thêm phẩm hạnh cô ấy.

Vậy mà, Giang Tiêu Nhiên lại nghĩ đến Cố Dư Lâm

Mê trai làm thần trí mê muội rồi.

Nói đến liền đến, di động “Keng” một tiếng, Cố Dư Lâm gửi tin nhắn tới:

- Trưa mai thời gian như cũ, tối nay tự tập luyện.

- Được, bạn có tập luyện sao?

- Không có.

Giọng nói chắc như đinh đóng cột, Giang Tiêu Nhiên không biết làm sao trả lời, nửa ngày mới nhả lại:

- (0Đ0)

- Bởi vì không có bạn giám sát, mình không tìm được vị trí hát đúng.

- ㄴ(0Đ 0)

Giang Tiêu Nhiên tự thấy ký hiệu vẽ mặt của mình thật buồn cười.

Người bên kia, lúc này hai chân bắt chéo, dựa vào ghế, nhìn màn hình cười không ngừng.

Lý Gia Viên kỳ quái nhìn anh ấy:

- Mày cười gì vậy? Vui vậy sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vị trí hát này tôi viết chưa tốt lắm, có tiểu thiên sứ nào hiểu kỳ vị trí cụ thể không? Tại sao lại thấy ký hiệu vẽ mặt đó thật đáng yêu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Công viên

- Không có gì.

Anh nhú lông mày:

- Mày uống canh đi!

Lý Gia Viên lập tức muốn nhìn vào điện thoại của anh ấy, bị anh ấy lắc mình một cái tránh kịp:

- Sao nào, còn ngại gãy xương chưa đủ à?

- M* nó!

Lý Gia Viên nói:

- Bây giờ mày bắt đầu có bí mật à?

Màn hình đột nhiên sáng lên, là tin nhắn từ Giang Tiêu Nhiên.

Lý Gia Viên mắt sáng, nhìn một cái liền thấy:

- Con gái! Mày nhắn tin với con gái, còn cười!

Anh ta kinh ngạc, vỗ ngực liên hồi:

- Tận thế rồi!

- Là hợp tác trong tiết mục văn nghệ, không phải tao nói với mày rồi à?

- À, là cô gái xông ra giữa vòng vây, diễn tấu khúc dương cầm?

- Ừ, cũng là người bị tao đánh một quyền.

- Xinh đẹp không?

- Tạm được, tương đối có năng lực.

Cố Dư Lâm lãnh đạm nói, nói xong vừa cười:

- Còn rất ngốc.

Lý Gia Viên chọc anh ấy:

- Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo, người ta ngốc mà mày còn qua lại cùng người ta, mày không phải càn ngu hơn sao?
- Rõ ràng rất muốn tiếp cận tao, nhưng đôi mắt với tao lại dễ dàng đổ mắt tới mang tai, giống như con thỏ nhỏ.

Anh lắc đầu.

- Nhưng có đôi lúc lại có chút khôn vặt.
- Hiểu rõ quá nha!

Lý Gia Viên đung bả vai anh ấy:

- Có thể, có thể, trước mắt hãy ở chung xem sao, xem tính cách có thích hợp hay không, thích hợp thì nắm chắc.
- Còn chưa tới bước đó.

Cố Dư Lâm nhìn ngọn đèn sáng bên ngoài bệnh viện, ngọn đèn nhấp nháy, cực kỳ giống ánh mắt cô nhìn anh khi đàn xong khúc dương cầm, vừa sáng vừa lấp lánh, có thần tượng, có chờ mong, lại là có vẻ như hiểu rõ.

Giống như cô chắc chắn anh sẽ thích bài hát này.

Cô dường như rất hiểu rõ anh.

Giữa trưa ngày thứ hai, Giang Tiêu Nhiên đến đứng giờ.

Cô đánh giá có hơi thấp, cô Đào và Cố Dư Lâm đã chờ bên trong.

Cô Đào nói:

- Cố Dư Lâm đã luyện rất tốt, bây giờ chúng ta mở giọng một chút, sau đó học bài hát. Bài hát này của các em cách hát tương đối giống bài “Một lần là đủ”, trước hết nghe bản gốc 2 lần, sau tự mình hát lại 2 lần.

(Bài hát “Một lần là đủ”: <https://www.youtube.com/watch?v=lv-NqBEyTL4>)

Mọi việc đều tiến triển thuận lợi, Cố Dư Lâm học rất nhanh, Giang Tiêu Nhiên cũng vậy, hai người cùng hát 2 lần, cô Đào vui vẻ ra mặt.

- Tốt, tiếp tục duy trì, dạy nữa thì các em không tiếp thu nổi, hôm nay chỉ tới đây thôi. Các em tự tập thêm nha, tranh thủ trước mai học được bài “Một lần là đủ”, lát về cô sẽ xem lại bài “Mục nát” của Cố Dư Lâm... để xem có cần sửa chữa gì không, mai sẽ nói cho các em biết.

Chào tạm biệt cô giáo, vừa mới khá một chút nên Giang Tiêu Nhiên muốn luyện cùng Cố Dư Lâm thêm chút nữa, lại nghe anh ấy nói:

- Đùng gấp, bạn về ngủ một lát đi! Tôi chúng ta luyện tiếp.

Giang Tiêu Nhiên ngáp một cái, thấy vậy cũng được, mấy ngày nay thay đổi tiết tấu sinh hoạt quá nhanh, cô không thích ứng kịp. Cô nói:

- Được, vậy buổi tối chúng ta gặp ở đây nha!

Ngủ trưa 40 phút, cô khôi phục tinh thần nhanh chóng, sau khi vào lớp tận dụng thời điểm tan học để làm bài tập, vừa không ảnh hưởng học tập, vừa có nhiều thời gian cho Cố Dư Lâm hơn.

Buổi tối, hai người đến phòng cũ, đáng tiếc là phòng bên cạnh có lớp học bù, không khí yên tĩnh, làm cho mỗi giọng nói cất lên đều bị phóng đại vô hạn.

- Chúng ta chuyển đến nơi khác đi!

Giang Tiêu Nhiên nói:

- Hình như là lớp 12 đang học bù, chúng ta đừng làm ảnh hưởng bọn họ.

Cố Dư Lâm gật đầu rất nhanh:

- Được, đi đâu?

Giang Tiêu Nhiên đắn đo suy nghĩ, nhưng không tìm được chỗ tốt:

- Trừ phòng này, mấy phòng khác đều bị khóa rồi...

- Vậy thì không luyện ở trường nữa.

- Vậy đi đâu?

Anh nhẹ giọng cười:

- Đến công viên đi!

... Hẹn hò?!

Giang Tiêu Nhiên tự mình phủ định, không phải, chỉ là không có nơi luyện tập mà thôi.

Hơn nữa, có người nào hẹn hò lại mặc đồng phục học sinh?

Và lại, Cố Dư Lâm tại sao lại hẹn hò cùng cô chứ?

Sau khi suy tính kỹ lại, Giang Tiêu Nhiên vững lòng, đi theo bước chân của Cố Dư Lâm.

Trong công viên rất náo nhiệt, nhiều loại đồ ăn vặt, phối hợp với ngọn đèn cam, khiến người ta sinh ra cảm giác ấm áp.

Một cặp mẹ con đang đi tới đối diện cô, đứa bé còn rất nhỏ, ngồi trong xe đẩy chơi đồ chơi. Chiếc chuông nhỏ lắc lắc trong lòng bàn tay đứa bé, lúc ẩn lúc hiện, dễ thương không chịu nổi.

Đứa bé nhìn thấy bọn họ đi tới, cong mắt nhìn bọn họ và cười, Giang Tiêu Nhiên nheo mắt lại, huyết sáo với đứa trẻ.

Có lẽ đứa bé chơi quá nhiều, trên chiếc chuông có treo chùm dây tua, đứa bé không để ý, chùm dây đánh vào mắt đứa bé.

- Oa...

Đứa bé khóc ré lên.

Giang Tiêu Nhiên tê cứng, vội vàng chạy đến đùa vớ bé, dỗ bé, đem cái chuông cất xuống:

- Tại sao lại không cẩn thận như vậy... Đừng khóc, đừng khóc, chị hát cho em nghe nha...

Hát vài câu, đứa bé cũng không có một chút muốn ngừng lại, chu mỏ càng khóc càng lớn, cảm giác như vỡ òa Hoàng Hà.

Mẹ bé cũng đứng bên cạnh dỗ, nhưng bé không ngừng khóc, thấy Giang Tiêu Nhiên gấp gấp đến toát mồ hôi, Cố Dư Lâm nói:

- Mình tới xem sao!

Giang Tiêu Nhiên không tin:

- Bạn có thể không?

Hai người họ là nữ cũng không giải quyết được, Cố Dư Lâm là con trai, tỷ lệ làm được càng nhỏ hơn.

Anh nhếch miệng cười một cái, rất nhanh thu hồi biểu tình, trả lời:

- Được.

Giang Tiêu Nhiên nhích qua một chút, nhường một vị trí cho anh ấy, Cố Dư Lâm đi tới, lắc chuông thu hút sự chú ý của đứa bé kia. Anh cười dịu dàng, là loại mỉm cười cưng chiều của anh trai dành cho em gái.

Ngay sau đó, anh vươn tay che hai bên gương mặt.

Đứa bé ngừng khóc, nháy mắt nhìn xem anh muốn làm gì.

Tiếp đến, anh đưa hai bàn tay xa nhau, mặt mình lại xuất hiện giữa hai bàn tay. Giống như lấy cái gì che đi gương mặt, lại lần nữa xuất hiện, gương mặt lại có biểu cảm đáng yêu.

Kèm theo đó, còn có lồng tiếng thêm:

- Cướp... hà!

Đứa bé lập tức nín khóc, mỉm cười.

Cố Dư Lâm chặn trước mặt đứa bé, làm lại lần nữa, đứa bé cười, nhìn mẹ tỏ ý tránh né, anh ấy liền trốn đi, thừa dịp bé không chú ý lại đổi sắc mặt lần

nữa.

Qua một trận ầm ĩ, lúc này Cố Dư Lâm mới vươn tay, chọc chọc cánh tay nhỏ bé trắng nõn của bé:

- Anh phải đi.

Đứa bé tròn tròn mắt, đôi mắt đen nhánh, mơ hồ như ngọn đèn không xa, làm như không hiểu.

Mãi đến khi Cố Dư Lâm đi rất xa, đứa bé mới lưu luyến quay đầu lại.

Giang Tiêu Nhiên đá cục đá dưới chân, nói:

- Không nghĩ tới bạn còn rất biết dỗ trẻ con.

- Ừ.

Bầu không khí trong chốc lát trầm mặc, Giang Tiêu Nhiên tiếp tục hỏi:

- Khi còn bé, trong nhà có rất nhiều đứa trẻ sao?

- Coi như là vậy.

Phía trước là con đường mòn, đường là bậc đá xanh, ven đường còn treo đèn lồng màu cam, có vẻ là con đường văn nghệ. Cuối đường hình như có vài cửa tiệm, nghe rất náo nhiệt.

Cố Dư Lâm hỏi:

- Muốn tới nhìn không?

- Đi, có vẻ khá thú vị.

Giang Tiêu Nhiên đáp, đã quên hết mục đích ban đầu tới.

Bậc thềm rất chật, còn có nhiều cửa hàng xung quanh, nhưng rộng hơn cho một người đi, cho nên Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm đi song song nhau.

Đi một bước sẽ phải nhảy qua một viên gạch, hai người tránh không được sẽ nhẹ nhàng đụng vào nhau, sau đó lại xa nhau, rồi lại chạm phải.

Như một trò chơi thích thú, Giang Tiêu Nhiên cúi đầu, nhìn bóng của mình ở phía trước, tóc thắt bím đuôi ngựa ở sau lắc qua lắc lại.

Cố Dư Lâm ở sau lưng cô một chút, vừa vặn có thể thấy rõ tóc cô đụng đưa, vẽ thành một đường pa-ra-bol nho nhỏ, vững vàng rơi trên bờ vai.

Trên đồng phục xuất hiện một tia sáng nhỏ.

Đến rồi.

Giang Tiêu Nhiên nhảy xuống bậc thềm, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là đang chơi trò gì đó.

Một cửa hàng bán nhạc cụ, một cửa hàng bán đồ lưu niệm thủ công, hai bên kết hợp tổ chức trò chơi này.

Giang Tiêu Nhiên đi hỏi, người phụ trách trả lời:

- Chính là vừa nghe hát, vừa ném vòng vào đồ lưu niệm, sau khi hát xong, phải ném vòng vào 10 đồ lưu niệm. Nếu qua được thì người trình diễn nói ra 4 lựa chọn tên bài hát, nếu đoán trúng bài hát thì được tùy ý lấy 2 món đồ lưu niệm trong tiệm, chỉ cần giá của chúng không cao hơn 500.

Bên cạnh có người đang gảy khúc dương cầm độ khó cao, đồ lưu niệm cũng đang được bày ra.

Nói thật, vừa nghe hát vừa ném thật không đơn giản, hướng hồ mấy vật kia lại nhỏ như vậy, tỷ lệ ném trúng lại giảm mạnh. Hơn nữa, hiện tại trong công viên chủ yếu là các bác gái, họ chủ yếu thích xem náo nhiệt, không hiểu rõ âm nhạc của giới trẻ.

- Á, lại đoán sai... tiếp theo... còn ai không?

- Tôi, tôi!

Một ông bác giờ tay lên.

Giang Tiêu Nhiên thừa dịp nhiều người, lén chen đến bên cạnh Cố Dư Lâm, lặng lẽ nói:

- Mình nói, lát nữa mình ném, bạn nghe bài hát giúp mình được không? Phần thưởng thuộc về bạn.

Giọng nói như đại gia hào phóng của cô làm Cố Dư Lâm buồn cười, anh đỡ bả vai cô, khinh thường trả lời:

- Có đáng để gian lận không?

- Sao gọi là gian lận, đây gọi là hợp tác đó. Mọi người đều vui vẻ, bạn vui, mình cũng vui. - Cô nói.

Cố thành thật - thanh niên ba tốt, lòng vững không đổi, thanh cao nghiêng đầu qua, nói:

- Không muốn, mình không làm việc này.

Giang Tiểu Nhiên huych mũi một cái:

- Không làm thì không làm, tự mình đi, mình thắng thì bạn đừng hòng chia phần thưởng cùng mình!

Nói xong, vì che giấu tim đen, ngẩng đầu ưỡn ngực, chen đến phía trước.

Thời điểm cô chen lên, ông bác kia vừa bị loại, cười cười đi xuống.

- Còn ai muốn lên không?

Giang Tiểu Nhiên xông lên trước:

- Tôi lên!

Cô nhận lấy bộ vòng tròn, người phụ trách tuyên bố:

- Bắt đầu!

Không biết bên kia đàn đàn bài gì... “Than thở”? “Bản xô-nát ánh trăng chương 3”?

Mặc kệ, ném vòng trước!

Giang Tiểu Nhiên điều chỉnh hô hấp, giữ vững cánh tay, bắt đầu đưa tay ra ném.

Cảm ơn trời đất, cái thứ nhất trúng.

Cái thứ hai...

Rất cảm ơn bình thường Triệu Gia Ánh hay lời kéo cô chơi trò này...

Đoạn nhạc kết thúc, vòng ném cuối cùng lại lung lay 2 cái, bao bọc một vật lưu niệm nhỏ bên trong.

Cô đếm, vừa đúng 10 cái.

- Hay, bây giờ nghe bốn lựa chọn tên bài hát!

Sau khi nghe xong, đầu óc Giang Tiểu Nhiên vẫn mơ hồ.

...

- Bây giờ, xin mời chọn!

Trong lòng Giang Tiểu Nhiên lơ mơ có một lựa chọn, nhưng chỉ là suy đoán, không dám khẳng định, vội vàng đi tìm thân ảnh của Cố Dư Lâm.

Không biết từ lúc nào, anh đang đứng phía trước, cách cô mấy mét. Cảm nhận được ánh mắt của Giang Tiểu Nhiên, anh ấy cũng nhìn cô.

Cô chớp mắt ba lần, hỏi: Là đáp án C sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phải phải phải??? Bí mật lấy gợi ý (khuôn mặt thật chân thành tha thiết)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kết hợp

Cố Dư Lâm nhú nhú mày, nhưng rất nhanh hiểu ý cô, hai tay khoanh trước ngực, đầu hơi hướng sang một bên.

Đừng kiêu ngạo như vậy chứ!

Sau đó, cô thấy anh hất cằm lên, rồi nhẹ nhàng gật xuống một cái.

Thực sự là đúng sao?

- Tôi chọn C.
- Câu trả lời chính xác là...
- Là...

Giang Tiểu Nhiên thật muốn đánh người.

- C! Chúc mừng!
- Đây là người đầu tiên trúng thưởng đêm nay!

Giang Tiểu Nhiên vô cùng vui vẻ nhìn Cố Dư Lâm, chỉ thấy anh ấy hơi nghiêng đầu, dưới ánh đèn lộ ra vẻ mặt đẹp trai nhưng có vẻ bất bẻ, mà khóe miệng của anh, cũng đang hất lên.

... Hừ, vẻ mặt đó!

Giang Tiểu Nhiên vẫn cười rạng rỡ, cuối cùng không khép miệng lại được, xoay người đi lấy phần thưởng.

Cô chọn một cây đàn ghi-ta.

Giang Tiểu Nhiên ôm đàn đi ra khỏi cửa hàng, qua một hồi bị lôi kéo mới có thể thoát khỏi đám đông.

Cố Dư Lâm đang đứng ở dưới tàng cây bên cạnh đợi cô.

Cô chạy tới, đem đàn trên lưng xuống, kéo khóa kéo bao đàn, lấy cây đàn ra.

Cố Dư Lâm hỏi:

- Bạn biết đánh đàn ghi-ta?
- Một chút.

Giang Tiểu Nhiên nói:

- Không phải bạn biết sao? Cái này cho bạn, lúc này mình đã hứa, bạn giúp mình, phần thưởng thuộc về bạn.
- Mình không có giúp bạn.
- Vâng, vâng, vâng, là mình may mắn, đã đoán trúng.
- Nhưng mà... Làm sao bạn biết mình biết đánh ghi-ta? - Cố Dư Lâm nhắc nhở cô:
- Mình chưa từng nói qua, cũng chưa từng đàn cho bạn thấy.

Giang Tiểu Nhiên bị hỏi, mà Cố Dư Lâm vẫn như cũ, dù bạn vẫn ung dung nhìn cô, đợi câu trả lời của cô.

- Bạn biết sáng tác, đàn ghi-ta là cơ bản nhất mà! Hơn nữa, ngay cả đàn dương cầm bạn cũng biết, không có lý gì không biết đàn ghi-ta.

Giang Tiểu Nhiên rất nhanh ổn định tinh thần, nghi ngờ hỏi lại:

- Bạn không biết sao?

Cô ngửa đầu nhìn anh, rõ ràng lòng bàn tay vì khấn trương mà đỏ mọng, hơi lạnh, mà bề ngoài lại tỏ ra rất bình thường.

Cố Dư Lâm lắc đầu:

- Không biết.

Cô thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy mình đoán sai rồi. Không gấp, mình có thể dạy bạn!

Cô quyết định lập tức đổi đề tài, không thể để bản thân lộ vẻ mất tự nhiên.

- Không phải nói tới đây tập luyện sao? Tại sao lại bắt đầu những việc này rồi? - Cố Dư Lâm hỏi.

- Được rồi, vậy bây giờ liền...

Cách đó không xa, một màn pháo hoa nổ tung trời, Giang Tiêu Nhiên bị hút hồn:

- Pháo hoa, chúng ta đi xem pháo hoa đi!

- ...

Cuối cùng, bọn họ quả thực là đi xem pháo hoa.

Xanh, trắng, cam, đủ loại màu sắc đan xen vào nhau, làm cả bầu trời rạng rỡ hơn hẳn.

Giang Tiêu Nhiên tìm một chỗ ngồi xuống trên sân cỏ, lại vỗ vỗ bụi bên cạnh, ý bảo Cố Dư Lâm đem đàn ngồi ở đây.

- Tập ở đây nha! Minh đàn, hai chúng ta cùng hát, hát thêm mấy lần bài “Một lần là đủ” thì có thể học cái mới rồi.

Giang Tiêu Nhiên đem đàn ghi-ta tới, chỉnh dây một chút.

Giang Tiêu Nhiên hỏi:

- Mình bắt đầu nha, bạn chuẩn bị chưa?

- Được rồi.

Có thể do lâu rồi không đàn bài này, Giang Tiêu Nhiên có chút ngượng tay, vừa tập trung đàn vừa muốn hát, không thể đàn tốt.

Cuối cùng, cô không hát, ổn định đánh đàn, làm nhạc đệm cho Cố Dư Lâm.

Không tính là giọng hát điêu luyện, một bài hát khá buồn, nhưng bị anh hát ra lại có chút cảm giác ngọt ngào, may mắn:

“Một lần là đủ.

Anh dẫn em đi tới chân trời góc bể.

Cười to trong những ngày rực rỡ ánh nắng.

....

Em có biết không?

Toàn bộ con tim anh.

Đập cùng em”.

(Lời bài hát “Một lần là đủ”)

Pháo hoa tung bay trên bầu trời, rực rỡ một khoảng không. Những tiếng tí tách liên tiếp, không biết là đang ăn mừng một việc trọng đại gì, giữa sự huyền ảo, bọn họ không thể nghe được nhịp tim của nhau nữa.

Hoặc có lẽ là, không thể phân biệt được là nhịp tim của ai.

Giang Tiêu Nhiên cho rằng, cùng một bài hát, đặt trong hoàn cảnh và nhân vật khác nhau, sẽ mang tới cảm giác sẽ rất khác biệt.

So với lúc này, tiệc cháo dưới lầu đang khai trương, dùng pháo hoa chúc mừng ồn ào. Giang Tiêu Nhiên ngoại trừ muốn đi ăn cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà họ thì không có bất kỳ ý tưởng khác.

Cô che lỗ tai, lẩn vào góc giường, hai mắt nhắm lại, trước mắt lại hiện lên hình ảnh Cố Dư Lâm tối qua.

Thật là ý trời.

Đời trước lúc hâm mộ thần tượng, cô còn nói đùa cùng các fan khác rằng: Lúc mua vé buổi diễn “Cổ đại thần lắc hông” thì tiếc tiền, sau khi vào trong xem anh khiêu vũ, liền nghĩ thầm, tiền tính là gì! Mạng cũng cho anh!

(Lắc hông: một dạng nhảy khá gợi cảm)

Sự thật là đem cả mạng ra rồi...

Giang Tiêu Nhiên rời giường thay quần áo, âm thầm cảm thấy năng lực thích ứng của mình quá mạnh mẽ, tựa như đời trước đã là chuyện rất xa rồi, mà cô lúc này chính là đang chuẩn bị thi Đại học.

Đời này Giang Tiêu Nhiên nghĩ, mình cần phải học tập kinh nghiệm lúc trước, có phương pháp học tốt, học ít hiểu nhiều. Thời gian rảnh có thể luyện tập cùng Cố Dư Lâm, hơn nữa sáng sớm... còn có thể nhanh chóng trang điểm.

Đại học đã tạo cho cô thói quen, nhất thời không sửa được, Giang Tiêu Nhiên chỉ trang điểm đơn giản, chỉ vẽ lông mày, tô ít son môi, vậy là xong.

Mặc xong đồng phục, thấy thời gian còn sớm, cô tiện tay làm 3 phần sandwich, sau khi ăn xong, đem 2 phần còn lại cho ba mẹ rồi mới đi học.

Lại là một ngày khô khan.

Giang Tiêu Nhiên làm xong một đề bài, qua 2 tiết học, đã đến thời gian nghỉ trưa.

Đến phòng học đã hẹn, cùng Cố Dư Lâm hát bài “Một lần là đủ” một lần, cô Đào rất hài lòng.

- Tới qua cô xem sáng tác của Cố Dư Lâm rồi, không tệ lắm, không có gì cần sửa. Hai người viết bài này sao? Hát một lần cho cô nghe xem!

Cô Đào thật bận rộn, bọn họ vừa hát được vài câu, điện thoại của cô đã reo.

Hình như là điện thoại từ người nhà, cô Đào cúp điện thoại xong, vô cùng lo lắng thông báo cho bọn họ:

- Trưa nay cô có việc, con cô bị bệnh, cô phải về chăm sóc bé. Các em hôm nay luyện trước, mai cô sẽ kiểm tra, được không?

Lúc đầu cô Đào dạy bọn họ cũng không phải là nhiệm vụ, chức trách, có thể tận tâm như thế đã đủ làm Giang Tiêu Nhiên cảm kích, cô lập tức trả lời:

- Không có việc gì ạ, cô cứ đi trước, chúng em sẽ tự tập.

Cô Đào thu dọn túi xách, lập tức đi ngay, trong phòng học chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc này phòng học không có điều hòa, có chút nóng nực, làm người ta muốn nóng nảy theo. Bình thường Giang Tiêu Nhiên ở lớp học, điều hòa mở lớn, cho nên luôn mặc một cái áo khoác. Hiện tại, không có điều hòa, cô có chút ý muốn cởi áo khoác.

Nhưng đồng phục bên trong là áo ngắn tay, khá mỏng nha!

- Bạn không nóng sao?

Vẫn là Cố Dư Lâm hỏi trước.

Cô gật đầu:

- Có chút.

Sau đó cô yên lặng đứng lên, nghĩ thầm đã nói đến đó, tinh thần thêm hăng hái mà cởi áo khoác. Cô xoay người, đưa lưng về phía Cố Dư Lâm, bắt đầu kéo khóa.

Không gian kín đáo, mỗi giọng nói đều vô cùng rõ ràng, tiếng khóa kéo từ trên xuống dưới, nghe lại có vẻ vô cùng ám muội.

Giang Tiêu Nhiên bằng tốc độ ánh sáng, cởi áo khoác xuống, treo ở một bên, thở ra một hơi, ngồi thẳng lại nói:

- Bắt đầu đi!

Nói xong hai tay đặt lên phím đàn, cổ tay hơi nhấc lên, là chuẩn bị diễn tấu.

Cố Dư Lâm lại có vẻ không chuẩn bị gì.

Cô không rõ đó là ý gì, thử đoán nhưng không chắc, sợ là trang phục của mình quá mỏng làm anh ấy không được tự nhiên.

Một đôi tay đặt lên cổ tay cô.

Giang Tiểu Nhiên quả thực không ngờ tới, thỉnh linh bị hoảng sợ, tay cũng né tránh sang một bên.

Cố Dư Lâm đưa ngón trở ra, đặt ở chỗ mạch tim dưới cổ tay cô, nhắc lên:

- Tư thế của bạn không quá đúng tiêu chuẩn, nếu như vậy, giống như nắm một quả trứng gà.

Dứt lại, anh lại đâm đâm vào phần thịt mềm ở lòng bàn tay cô, điều chỉnh động tác tay cho cô.

Đầu ngón tay của anh có chút chai, là bệnh chung của nghề này, lúc này vết chai nho nhỏ kia giống như đang xoa nhẹ tay cô, lại giống như mang theo dòng điện, cảm giác tê dại từ tay lan đến khắp toàn thân cô.

Cuối cùng luyện tập kết thúc thế nào, Giang Tiểu Nhiên đã quên mất, chỉ nhớ rõ đầu ngón tay có vết chai của Cố Dư Lâm, vuốt nhẹ qua làn da cô.

Mỗi khi nhớ tới, luôn là cảm giác nóng bỏng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Dư Lâm: Cổ đại thần lác hông là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thi vòng loại (1)

Thời gian tập luyện luôn trôi qua đặc biệt nhanh, tiết mục của cô và Cố Dư Lâm đương nhiên qua vòng chung kết của trường, tiến vào vòng loại của khu.

Địa điểm thi vòng loại của khu được tổ chức ở thành phố D, vì để có thời gian tập luyện rộng rãi, mọi người quyết định đến thành phố D trước 1 ngày.

Trải qua một tháng tập luyện, kỹ thuật hát của Cố Dư Lâm quả thực có tiến bộ, nhưng hát là việc phải kiên trì rèn luyện, muốn đạt hiệu quả lớn, thời gian ngắn như vậy thì hoàn toàn không đủ.

Giang Tiểu Nhiên đối với vòng loại này nắm chắc phần thắng, không nói đến trong vòng tranh tài này, bài “Mục nát” là ca khúc tự sáng tác duy nhất, mà nói đến ca từ và giai điệu, tuy còn có chút ngây ngô, nhưng tuyệt đối có thể nhanh chóng tiêu diệt phần lớn các tiết mục còn lại. Nếu như tham gia trận chung kết, khi đó cô còn có thời gian thúc giục anh ấy tập luyện thêm, tạm thời không vội.

Buổi tối trước ngày đi thành phố D, Triệu Gia Ánh vừa lúc qua nhà cô ăn cơm, cô thuận tiện đem tất cả quần áo treo trong tủ thử qua một lần, vừa thử vừa hỏi Triệu Gia Ánh:

- Thế nào, mình mặc cái nào đẹp?

- Đẹp.

Triệu Gia Ánh ôm lấy tay cô, cười:

- Nhưng mà, mặc cái gì cũng không có người xem.

Ha ha, đau buồn quá, bạn thân à!

Tuy làm tổn thương cô như vậy, nhưng cuối cùng hai cô vẫn đạt được nhận thức chung, chọn một bộ váy.

Ngày hôm sau, sáng sớm mọi người đã chờ ở cổng trường, đội xe trường tới đón. Trường học chọn 3 tiết mục, ngoại trừ cô và Cố Dư Lâm, còn hai tiết mục là khiêu vũ của Hạ Nguyễn và Liễu Khinh Khinh, còn có 1 tiết mục kịch. Triệu Gia Ánh đề đi cùng cô, cũng tham gia vào đội kịch.

Nhưng mà đội kịch quá nhiều người, nên bị phân đến một chiếc xe khác của trường.

Triệu Gia Ánh đáng thương nhìn Giang Tiểu Nhiên phát tay, lên chiếc xe khác.

Bên này, xe trường cũng lái tới, trùng hợp dừng ngay trước mặt Giang Tiểu Nhiên.

Cô là người thứ nhất lên xe, lựa chỗ, chọn hàng thứ năm bên trái, gần cửa sổ. Sau khi ngồi, nhìn chỗ trống bên cạnh, cô bắt đầu không chắc chắn.

Cố Dư Lâm có ngồi ở đây không?

Nói cho cùng, thời trung học, mọi người đối với tin đồn rất nhạy cảm, hai người người cạnh có thể liên tưởng ra một kịch bản xuất sắc. Huống chi, Cố Dư Lâm và cô cũng không phải học cùng lớp.

Cô quyết tâm, thò đầu ra nhìn, vừa lúc Cố Dư Lâm đi lên.

Cô vội vàng đưa đầu về.

Cũng không thể bị anh ấy phát hiện mình đang chờ anh ấy.

Cô lập tức ngồi ngay ngắn, đầu nghiêng về cửa sổ, giả vờ ngắm phong cảnh. Nhưng cửa sổ phản quang, có thể nhìn rõ tất cả... anh ấy đến rồi, đến rất gần rồi, đi.

Đi ngang qua.

Giang Tiêu Nhiên an ủi mình, dù sao hai người còn chưa quen lắm, anh ấy không ngồi chung với mình là có thể hiểu được, hơn nữa anh ấy cũng không phát hiện mình chờ anh ấy, ừm, không xấu hổ.

- Tại sao ngồi ở đây?

Âm thanh quen thuộc vang lên, tiếng bước chân của người kia tới gần, sau đó, một cái túi xách được ném xuống.

Ném đến chỗ bên cạnh cô.

Thì ra lúc này đang tìm cô? Không tìm được?

Giang Tiêu Nhiên cười:

- Chỗ này có cửa sổ, thông gió.

- Bạn say xe?

- Có một chút.

Cố Dư Lâm lấy ra một bao kẹo cao su từ trong túi xách, lấy ra một thanh kẹo cho cô, bản thân cũng ăn một thanh.

Tư thế ngồi của anh ấy rất tùy ý, bởi vì tựa vào ghế mềm, tóc anh ấy có cảm giác hơi rối.

Cô Đào vội vàng vàng đi lên.

Trong khoảng thời gian này, con gái cô ấy hình như bị bệnh, nhiều việc phải làm, nên cô ấy rất bận rộn.

Cô đi lên, dặn dò Giang Tiêu Nhiên:

- Hôm nay con gái cô phẫu thuật, khoảng trưa là xong, xong việc cô sẽ tìm các em ngay. Khoảng thời gian không có cô ở đây, em và Cố Dư Lâm giúp cô chăm sóc các bạn trong đội một chút, giúp họ làm quen địa điểm, tập luyện một chút, mọi người đều rất nghe lời.

Nếu là lúc trước, Giang Tiêu Nhiên học lớp 11 tuyệt đối không thể chăm sóc cho nhiều bạn học lớp 11 như vậy, nhưng dù sao cô cũng đã từng học Đại học, có thể thử xem.

- Vâng ạ, cô đi trước đi, có việc gì em sẽ gọi điện thông báo cho cô.

Cô Đào lại lao xuống xe.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy, trong khoảng thời gian này, mọi người đều vội vàng, cô cũng thế, bận rộn đến mức hận không thể phân thân thành vô số, một người hát, một người đi học, một người làm bài tập, còn một người ôm mơ tưởng với Cố Dư Lâm.

Lái xe rồi.

Xe chạy chậm, cô hóp mắt từ từ muốn ngủ, đột nhiên tài xế lại mở nhạc lên, âm thanh truyền trong không gian chật hẹp của xe... Âm nhạc thô lỗ??

“Anh muốn vì em phấn đấu/ Một mối cũng không quay đầu/ Thời gian đó muốn đem em ôm vào lòng/ Và cho nhau một nụ hôn”.

“Mọi người khỏe, tôi là MC Bành Thắng, sẽ hát bài “Một người uống rượu say” cho mọi người!”

Giang Tiêu Nhiên lao lực quá độ, một mối nhỏ nước bọt vào thảm mĩ của tài xế, dù sao cũng là khoảng cách thể hệ. Thở dài yếu ớt, thử đi vào giấc ngủ.

“Vợ yêu! Ôi chào!”

...

Ngủ thất bại.

Cô giật mình, muốn đổi tư thế tiếp tục thử xem, bên tai ngứa một chút, là bị người khác nhét vào một ống tai nghe điện thoại. Không chờ cô phản ứng, lỗ tai bên kia cũng bị nhét ống tai nghe còn lại.

Cô tròn mắt nhìn, đúng lúc nhìn thấy Cố Dư Lâm không có việc gì lại như đang thu bàn tay về, lại tiếp tục nhìn màn hình điện thoại. Mà tai nghe kết nối với điện thoại của anh ấy rõ ràng đang nằm ở lỗ tai cô.

Suy nghĩ hỗn loạn, làm sao cũng không thể tập trung tâm trí nghe bài hát trong tai nghe.

Sờ đi Liễu Hạ Huệ ôm phụ nữ ngồi trong lòng mà tâm không loạn, là vì người ngồi trong lòng, không phải là người mình thích!

Cô không biết mình làm sao ngủ, xe đến thành phố D là buổi trưa, cô tựa lưng vào ghế ngủ say sưa, xe bắt ngờ thắng lại, đánh thức cô.

- Đến rồi sao?

- Ừ, kiểm tra đồ đạc một chút, rồi xuống xe.

Cố Dư Lâm không duy trì dựa vào ghế như trước, mà thân thể hơi nghiêng ra trước, vẫn ngồi xuống.

Thời điểm Giang Tiêu Nhiên thu dọn đồ đạc có chút mờ mịt, không đặc biệt để ý chi tiết này.

Đến khi bọn họ xuống xe, Giang Tiêu Nhiên thầm than chỗ này ánh mặt trời thật gay gắt, trong phút chốc vận may đến, cô quay đầu lại xem.

Ánh mặt trời chói chang đang xuyên qua kính xe, vừng vàng rơi ở chỗ lúc này cô ngồi. Mà lúc Cố Dư Lâm nghiêng người về trước... là dùng bả vai che nắng giúp cô.

- Tự nhiên gây người làm gì? Đi ăn cơm!

Cố Dư Lâm đánh vào vai cô.

Đến giờ ăn cơm rồi, đám người này không dễ hầu hạ.

- Mình muốn ăn cơm.

- Mình muốn ăn Malatang.

(Malatang: món lẩu xiên que cay đường phố)

- Nghe nói trường XX bán bánh trái cây rất ngon, cách nơi này không xa, chúng ta đi không?

Một đồng người hi hi ha ha, chuẩn bị chạy tán loạn.

- Mình nói... chờ đã!

Giang Tiêu Nhiên đập lên một tảng đá:

- Buổi chiều có tập luyện, mọi người nên ăn chung, ăn xong theo hàng về khách sạn sớm một chút.

Dù sao cô cũng lạ hoắc, mọi người đều chịu nghe, tiếp tục hồ đồ bàn tiếp.

- Cô Đào đã giao phó, mọi người đi ăn nơi khác cũng được, nhưng chi phí sẽ tự chi trả, ăn xong tự mình đi luyện tập một lần, rồi về khách sạn tìm mình lấy thẻ phòng.

Cô tỉnh táo nói ra hết.

- Có hai lựa chọn như thế, các bạn nhanh chọn đi! Ăn chung thì đứng bên trái mình, đi riêng thì đứng bên phải, để mình viết danh sách.

Trước đây, lúc học Đại học, Hội sinh viên đi liên hoan hay đi chơi đều dùng cách này giải quyết.

Vì đứng trên tảng đá, cao hơn so với mọi người một đoạn, lúc nói chuyện Giang Tiêu Nhiên thấy có thêm sức mạnh.

Vì sức mạnh đó làm mọi người bắt đầu sợ hãi, mọi người dừng nói, thấy cô thật sự nghiêm túc, liền chuẩn bị xếp hàng. Cố Dư Lâm là người đầu tiên đứng bên trái cô, theo sau là không ít người, nhưng cũng có mấy người đứng bên phải.

- Mình nói rõ một chút, tự đi ra ngoài nếu không kịp thời gian hoặc bỏ qua tập luyện, tự mình phải gánh chịu hậu quả.

Cô lấy ra giấy bút, nói tiếp:

- Mỗi người bên phải ghi số điện thoại cho mình nha!

Cô cố ý nói hậu quả nghiêm trọng một chút, mấy người bên phải cũng từ bỏ:

- Quên đi, cùng nhau ăn! Cũng thuận tiện.

Giang Tiểu Nhiên trả lời:

- Được, dù sao sau khi luyện xong về khách sạn có rất nhiều thời gian nghỉ ngơi, các bạn có thể đi chơi.

Cô dựa vào địa chỉ cô Đào dặn, dẫn mọi người đi ăn cơm, món ăn cũng là kết hợp sở thích mọi người.

Mọi người cũng bắt đầu quen thuộc với cô.

Cơm nước xong, còn có việc quan trọng nhất phải làm, là đưa họ đi xem nơi thi đấu, sau đó diễn tập, thích ứng môi trường một chút.

Giang Tiểu Nhiên điền đơn xong, đi phía trước cùng Cố Dư Lâm, dẫn theo một đám người vào sân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thi vòng loại (2)

Cố Dư Lâm nói:

- Không nhìn ra, hiệu suất làm việc của bạn cao như vậy.

- Đây có được xem là khích lệ không? - Cô cười hỏi.

Cố Dư Lâm cúi đầu nhìn cô, đúng lúc thấy lông mi như cây quạt nhỏ của cô. Hôm nay cô trang điểm nhẹ, làn da trắng mịn màng, tràn đầy collagen của thiếu nữ, lúc cười lên, gò má nâng lên, như hai quả táo nhỏ mà đầy đặn.

Cô không buộc tóc, tóc dài tùy ý buông xõa, ở đuôi tóc kẹp nhẹ lại, xinh đẹp lại không mất phần phóng khoáng.

Trước đây không phát hiện ra, cô còn rất dễ nhìn.

Cô cảm nhận được ánh mắt của anh, nghiêng mắt thoáng nhìn thấy ở phòng hòa nhạc thính phòng có một cây đàn ghi-ta.

- A, bạn xem, cây ghi-ta kia tốt như cây mình tặng bạn nhỉ?

Cây đàn ghi-ta hôm đó, mặc dù lúc đầu Cố Dư Lâm không có ý lấy, nhưng vì đàn quá nặng, để cô công về sẽ mệt mỏi lại phiền phức, anh liền trực tiếp tự mang về nhà.

Anh chưa trả lời, lại nghe cô tiếp tục hỏi:

- Bạn có luyện đàn ghi-ta không?

Anh dừng một chút, sau đó lắc đầu:

- Không phải bạn nói sẽ dạy mình sao?

- A... - Cô trầm ngâm một cái.

- Được, chờ chút sau khi mình tập xong, lúc chờ bọn họ, mình sẽ dạy bạn.

- Được.

Bọn họ tập luyện xong rất nhanh, hiệu quả không tệ, hôm nay trạng thái Cố Dư Lâm tốt vô cùng.

Theo tình hình như vậy, đến lúc đó anti fan chắc chắn không có cách nào soi mói kỹ thuật hát của anh ấy nữa rồi.

Tâm tình của Giang Tiêu Nhiên cũng tốt, lui qua một bên, đi mượn đàn ghi-ta, cùng luyện tập với Cố Dư Lâm.

Trên sân khấu, Hạ Nguyễn và Liễu Kinh Kinh đang chuẩn bị tập luyện.

Ôm lấy đàn, Giang Tiêu Nhiên vô thức nhìn thoáng lên, Liễu Kinh Kinh đang làm động tác chuẩn bị, theo âm nhạc vang lên, cô ấy tìm chỗ đứng cho mình, lui về sau hai bước.

Ai ngờ phía sau là một dàn loa lớn, Giang Tiêu Nhiên chưa kịp nói “Nguy hiểm”, cô ấy đã lui về sau một bước.

Dàn loa đập vào bắp chân cô ấy, cô ấy không đứng vững, đưa tay muốn nắm lấy thứ gì đó, hy vọng có thể dựa vào.

P phía sau là một tấm màn sân khấu lớn, còn có ghế và một số thứ linh tinh, cô ấy kéo một cái, tất cả đồ đạc linh tinh rơi xuống chỗ cô ấy.

- A...

Liễu Kinh Kinh kéo màn sân khấu, rất nhanh rơi xuống, sân khấu rất cao, cô ấy lại đứng bên cạnh tấm màn, Giang Tiêu Nhiên không thể nhìn thấy hình dáng cô ấy nữa rồi.

- Liễu Kinh Kinh!

Giang Tiêu Nhiên kêu một tiếng, vội vàng buông đàn ghi-ta xuống, nói với Cố Dư Lâm:

- Không được, chúng ta tới xem!

Sắp tới thi đấu, không ai ngờ được sẽ phát sinh tình huống như vậy, mọi người hô nhau chạy đến, đến xem tình huống của Liễu Kinh Kinh.

Giang Tiêu Nhiên chạy tới, nhìn thấy có người đem cô ấy đỡ dậy, bên cạnh cô ấy là một chiếc ghế gỗ lớn, lúc rớt xuống, có lẽ đã rơi xuống chân cô ấy rồi. Lúc này, bắp chân cô ấy có vết thương dài khoảng 10 cm, không sâu, nhưng rỉ máu ra ngoài, có chút đáng sợ.

Liễu Kinh Kinh khẽ cắn môi, trong ánh mắt đã thấy được hơi nước.

- Bạn thấy sao?

Liễu Kinh Kinh giật giật mắt cá chân, cả người tựa vào cô gái đang đỡ mình:

- Không ổn, toàn bộ chân trái không có cảm giác.

Nói xong cũng bắt đầu rơi nước mắt.

- Làm sao bây giờ?

Mọi người đồng thời nhìn về phía Giang Tiêu Nhiên.

- Đầu tiên đi bệnh viện xem sao, làm kiểm tra xét nghiệm cận kề.

Giang Tiêu Nhiên hướng nhìn lên sân khấu:

- Cái ghế đó khá lớn, sợ bạn còn vết thương khác nữa.

- ... Nhưng thi đấu thì làm sao? - Liễu Kinh Kinh gấp gấp hỏi.

- Nếu mình không tham gia, tiết mục sẽ bị hủy bỏ.

Giang Tiêu Nhiên lấy điện thoại gọi cho cô Đào, nói trước với cô ấy:

- Chờ một chút, mình gọi cho cô Đào trước.

Tít tít tít, cô mở loa ngoài, trong lòng nóng vội, nhưng không thể rối loạn, nín thở nghe bên kia trả lời.

Cô Đào không nghe điện thoại.

Gọi ba lần liên tiếp, đều không nghe.

Hạ Nguyễn rút cục đứng ra:

- Như vậy không được, hay là gọi cho thầy cô khác?

- Không kịp nữa rồi. - Giang Tiêu Nhiên nói.

- Trước tiên Liễu Kinh Kinh phải đi bệnh viện, nếu không... xảy ra việc ngoài ý muốn, ai sẽ chịu trách nhiệm?

Mọi người đều hỗn loạn.

Mọi người bắt đầu hỗn loạn.

- Làm sao đây, m* nó. Có thể nói chuyện với người phụ trách không?

- Gần đây có bệnh viện không? Ai đem theo đủ tiền mặt? Làm sao đi bệnh viện? Tự chúng ta băng bó thì không được.

- Liễu Kinh Kinh, hay là bạn chịu một lúc, qua ngày mai là được rồi.

...

Ngoại trừ tiết mục của Cố Dư Lâm và Giang Tiêu Nhiên, mọi người còn chưa tập luyện, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn nỗ lực sắp xếp lại đầu óc, lúc này mới nói:

- Cố Dư Lâm, tiết mục của chúng ta đã tập xong, bây giờ bạn đang rảnh, bạn đưa Liễu Kinh Kinh đi bệnh viện nha!

Hạ Nguyễn cau mày:

- Nhưng mà tiết mục này làm sao bây giờ, chúng tôi còn chưa tập luyện!

Giang Tiêu Nhiên nhìn lại, kiên định nói:

- Mình lên.

- Bạn lên?

Mọi người trở nên mu muội hơn.

Hạ Nguyễn nói:

- Chúng tôi tập múa cả tháng nay, bạn chưa từng học, làm sao lên?

- Bây giờ cô giáo không nghe điện thoại, trước mắt chúng ta phải tự ứng phó. - Giang Tiêu Nhiên nói.

- Liễu Kinh Kinh chắc chắn không thể lên sân khấu, bạn muốn từ bỏ tiết mục hay muốn mình lên thử?

Mắt Hạ Nguyễn như phát sáng.

Không cần thêm thời gian, anh ấy liền nói:

- Được, tôi với bạn thử xem.

- Cố Dư Lâm, bạn nhanh chóng đưa Liễu Kinh Kinh đi bệnh viện thôi.

Trong lòng Giang Tiêu Nhiên đang rỉ máu.

Lúc trước nghe mọi người nói, Cố Dư Lâm và Liễu Kinh Kinh thường đồng thời xuất hiện trong câu chuyện của họ, cô không có hỏi thăm đến tột cùng thì quan hệ của họ là gì, nhưng bây giờ lại phải mở mắt trừng trừng nhìn Cố Dư Lâm đưa một cô gái xinh đẹp như vậy đến bệnh viện.

Ngộ nhỡ...

Cố Dư Lâm nhấc mi mắt, thản nhiên liếc mắt nhìn Hạ Nguyễn, lại đưa ánh mắt rơi ở đỉnh đầu Giang Tiêu Nhiên:

- Được, bạn chú ý an toàn.

Bạn cũng phải chú ý nha...

Giang Tiêu Nhiên thật sự không muốn thấy đáng về Cố Dư Lâm đỡ Liễu Kinh Kinh, chủ động nói:

- Liễu Kinh Kinh, mình dìu bạn ra ngoài, mình còn chút chuyện muốn nói với bạn.

Đỡ lấy Liễu Kinh Kinh, ba người đi ra ngoài, Giang Tiêu Nhiên nói với lời an ủi quen thuộc:

- Bạn phải chú ý nghỉ ngơi, dù thế nào, trước tiên mình giúp bạn chống đỡ, bình an là quan trọng nhất.

Liều Khinh Khinh gật đầu.

Chặn taxi, cô thành công đưa bọn họ lên xe.

Cố Dư Lâm ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghiêng đầu nhìn cô, nghĩ một lát, cuối cùng không có tâm tình gì, nói:

- Bạn ...

Lại phát tay một cái, nói tiếp:

- Đi vào trước đi, họ đều đang đợi bạn.

Giang Tiêu Nhiên gật đầu:

- Có việc gì nhớ nói mình biết.

Sau khi tạm biệt, đi hai bước, cô muốn quay đầu nhìn lại, lại bị Hạ Nguyễn kéo vào hậu trường.

- Đừng nhìn nữa!

Cô rất nhanh đem những tâm tư đó quăng ra khỏi đầu, nói với Hạ Nguyễn:

- Đầu tiên bạn múa cho mình xem một lần đi!

- Được. Nhưng tôi phải nhắc nhở bạn trước, Liều Khinh Khinh nhảy là điệu nhảy dân tộc, bạn có biết không?

Cô mà biết thì chắc là quý rồi.

Giang Tiêu Nhiên lắc đầu:

- Mình chỉ biết múa ...

Nói đến đây không biết phải diễn tả như thế nào, chẳng lẽ nói, mình chỉ biết nhảy mấy bài khiêu vũ của Cố Dư Lâm sau khi nổi tiếng? Suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói khái quát:

- Mình chỉ biết múa vài bài phổ biến.

- Như vậy ...

- Bạn nhảy trước đi, mình xem có thể kết hợp được không, nếu không, lúc đó bạn nhảy trước, mình học theo ở phía sau. Chỉ cần không quá tệ, không bị trừ điểm là được.

Âm nhạc phát ra, Hạ Nguyễn rất nhanh nhảy một đoạn.

Giang Tiêu Nhiên không cử động, sau khi xem xong, bình luận:

- Mình sẽ nhảy cho bạn xem vài điệu múa, bạn xem xem có tương tự hoặc có thể thêm vào không?

Cô vén tay áo lên, từ trên cổ tay lấy ra một vòng dây cột tóc xanh nhạt, lấy ngón tay cào cào tóc cho suông, sau đó cột lại gọn gàng.

Cô nhảy điệu nhảy hơi hướng nam tính, nhưng kết hợp cùng khí chất trên người cô, lại có cảm giác thư thái và lưu loát.

Có tiết mục đang tập ở sân khấu, ở hậu trường thì chỉ có hai người bọn họ, cô tập trung cao độ, khi thì chăm chú nhíu mày nhớ động tác, khi thì giãn chân mày, vẻ mặt điềm tĩnh.

Hạ Nguyễn đốt một điếu thuốc, ở trong khói mù nhìn thấy đường nét của cô, trong nhất thời không biết cô đang nhảy động tác gì, cả người rơi vào cảnh tượng thần thờ như trong mơ, trong đầu như bị bao bọc bởi kẹo bông bị ngâm nước, cuối cùng đẩy bỏ tất cả chương ngại vật, xuất hiện ở trước mặt anh, là cô.

Dường như anh bị vật gì đánh trúng vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các bạn dễ thương à ~ bình luận nha ~ Tôi phải xem nhiệt tình của các bạn tới đâu để xem chương tiếp theo nhiều hay ít ~

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thi vòng loại (3)

Mãi đến khi cô đứng trước mặt anh ta, vỗ tay ra tiếng:

- Bạn xem chưa, mình chỉ múa vài động tác khiêu vũ, có thể thêm vào mấy động tác của bạn...

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua điệu thuốc, đã sắp cháy hết, nhưng anh chỉ mới hút một hơi.

Không biết cô đang nói gì.

Anh cắt lời cô, ngón tay cầm điệu thuốc, lui về sau ngã một cái, hít một hơi, lửa cháy tới cuối, thiêu đốt ở ngón tay anh:

- Cũng được.

Nói xong, bản thân cả lợ phát phơ mà nở nụ cười.

Cùng Hạ Nguyễn chỉnh sửa hết các động tác, đã là 8 giờ tối.

Mọi người đều đã về, Giang Tiêu Nhiên ôn lại động tác trong đầu một lần, lúc này mới nói:

- Khá tốt rồi, bạn cũng nhớ lại động tác, mình sẽ về luyện thêm 2 giờ, sẽ nhớ kỹ động tác.

Giang Tiêu Nhiên lại gọi cho cô Đào, cách đó không xa lập tức truyền đến tiếng chuông.

Cô Đào ở gần đây?

Trong phòng có một dáng người, cô Đào nhìn cô phát phát tay, chạy tới.

Giang Tiêu Nhiên:

- Cô ở...

- Cô đến lúc 5 giờ chiều, tình huống cụ thể Triệu Gia Ánh đã nói với cô, cô đến đây thấy các em đang tập luyện chăm chú, không thể quấy rầy các em.

Trong ánh mắt cô Đào toát ra ý khen ngợi, như trút được gánh nặng, nở nụ cười:

- Không tệ, không tệ, múa rất tốt! Không nhìn ra, em còn rất đa tài đa nghệ nha!

Hạ Nguyễn nói tiếp:

- Là còn rất đa tài đa nghệ, có thể hát, còn có thể nhảy.

Cô Đào vỗ vỗ tay Giang Tiêu Nhiên:

- Các em cũng mệt mỏi rồi, nhanh về nghỉ đi. Sau khi thi đấu, để xem cô có thể xin cấp trên phần thưởng gì gì đó.

- Không cần ạ.

Giang Tiêu Nhiên khoát khoát tay:

- Em cũng không giúp được gì phải thưởng. Được rồi, cô giáo, Liễu Khinh Khinh bên kia có tin tức gì không?

- Không có việc gì lớn, chỉ là chân bị trật và bị thương ngoài da, nghỉ ngơi một tuần liền không thành vấn đề.

Giang Tiêu Nhiên như có chút suy nghĩ, gật đầu, thực ra, mình muốn hỏi Cố Dư Lâm kia mà...

- Cố Dư Lâm đã đưa em ấy đi về nghỉ ngơi, các em cũng về đi.

Oh, cùng trở về...

Cô Đào đưa 2 thẻ phòng:

- Cô còn chuyện phải làm, hai người đi trước nha!

Thu dọn túi xách, Giang Tiêu Nhiên và Hạ Nguyễn đi song song ra khỏi hậu trường.

Đã có dấu hiệu của gió đầu thu, có chút mát mẻ, tinh thần sảng khoái, Giang Tiêu Nhiên đuổi người, nghe được Hạ Nguyễn quay đầu sang hỏi:

- Còn tưởng rằng bạn là tường đồng vách sắt, thì ra cũng biết mệt.

- Ừ.

Cô vừa mới bước đi, phía sau truyền đến âm thanh đế giày ma sát với hòn đá nhỏ, cô quay đầu nhìn, liền thấy một người không thể xuất hiện ở nơi này.

Cố Dư Lâm?!

Không phải cô Đào nói anh đã trở về rồi sao?

- Bạn làm sao...?

Giang Tiêu Nhiên thực sự kinh ngạc, nửa ngày cũng chưa thể nói năng suôn sẻ.

Nhà sách phía sau anh ấy vừa đóng cửa, anh chỉ chỉ phía sau:

- Vừa rồi đi đọc sách, không chú ý thời gian.

Anh hí hóp một cái:

- Bây giờ rồi?

Cô nhìn thoáng qua điện thoại di động:

- Vừa vặn 8 giờ, chúng ta cùng nhau về đi.

Anh mơ hồ đáp lại, đuôi mắt nhìn qua Hạ Nguyễn, Giang Tiêu Nhiên căng thẳng trong lòng, vội vàng cầm lấy tay anh đi trước.

Hai vị này đừng đánh nhau nha, bây giờ mà đánh cô không thể ngăn nổi.

Đi một lúc, Cố Dư Lâm hỏi cô:

- Buổi chiều tập cái gì?

- Khiêu vũ hiện đại.

Là điệu múa của anh.

Giang Tiêu Nhiên không yên lòng, rất sợ một giây kế tiếp, Cố Dư Lâm sẽ yêu cầu mình nhảy cho anh ấy xem.

Vì vậy, cô vội vàng nói sang chuyện khác:

- Liễu Khinh Khinh đâu? Bây giờ thế nào?

Cô mang theo chút tâm tư của cô gái nhỏ, cố ý đem hai chữ “Bây giờ” tăng thêm.

- Lúc đó, sau khi kiểm tra ở bệnh viện xong, mình đưa cô ấy về, lúc đó không có vấn đề gì, bây giờ thế nào thì mình không biết.

Câu trả lời chuẩn mực.

Giang Tiêu Nhiên cảm giác trong lòng nở hoa.

Nhưng mà cô không biết là, sau khi nhà sách sau lưng đóng cửa, ông chủ đang lau dọn các quyển sách.

Ông nhớ kỹ, nam sinh lúc này, tìm ông mượn xem quyển sách “Phép lạ của cửa hàng tạp hóa Namiya”.

Mượn quyển sách này không nhiều lắm, khi ông quét sân thấy cậu ta đọc đến trang 12, nhin không được thảo luận với cậu ta hai câu.

Sau đó, đã bốn, năm giờ từ khi cậu ta mượn sách.

Hắn là xem xong rồi.

Ông chủ cầm sách đưa lên nhìn.

... Tại sao vẫn ở trang 12?!!!

Giang Tiểu Nhiên được Cố Dư Lâm tiễn đến phòng.

Đến khách sạn gần 9 giờ, hai người họ đều mặc đồng phục học sinh, người trong sảnh nhìn họ có chút kỳ quái.

- Tuổi trẻ bây giờ thật là...

Thời điểm bước vào thang máy, Giang Tiểu Nhiên nghe được có người cảm thán như thế.

Lúc đầu cô không có cảm giác gì, giờ nghe xong câu này, tâm trạng trở nên khó hiểu. Cô thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng, nếu như hai người bọn họ thật sự là tôi...

Thang máy “Keng” một tiếng, đến rồi, Cố Dư Lâm bước ra cửa trước, lúc này mới quay đầu lại nhìn cô một cái:

- Còn không đi?

Cô nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cúi đầu xoay người về phía trước, không muốn để cho anh ấy nhìn thấy biểu cảm bây giờ trên mặt mình. Cạ vào cúc áo nơi ngực anh, cô vô thức muốn kéo dài khoảng cách, đi về phía trước, lại bị lực kéo kéo cô lui về một bước.

Cô che lấy phần tóc đau đớn:

- A, đừng kéo mình...

Cố Dư Lâm bắt đầu nói:

- Tóc của bạn mắc vào nút áo của mình...

?!

Loại chuyện này mà cô lại gặp phải?

Cô lùi lại, cảm lấy phần tóc đang mắc vào nút áo kia, cô muốn ngắt đầu, tóc lại bị kéo làm đau.

Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể tự với lấy, sờ soạng nửa ngày cũng không mò được nút rồi kia, nhưng lại mò thấy thứ khác...

Chờ đã, thứ khác?!

Cố Dư Lâm bắt được cánh tay đang làm loạn của cô:

- Để mình thử!

Được, được, được. Bạn nên thử làm đi.

Giang Tiểu Nhiên giống như tôm luộc vừa vớt ra từ nước sôi, vừa đỏ vừa nóng.

A a a a a, bây giờ cô nên làm gì?

- Mình không gỡ được.

- Vậy làm sao bây giờ?

Anh nêu ý kiến:

- Phòng bạn ở gần đây phải không? Chắc sẽ có kéo.

Cô lấy thẻ phòng từ trong túi ra:

- Làm phiền bạn.

Hình như tâm tình anh ấy rất tốt, hỏi cô:

- Nhìn thấy đường đi không?

Không đợi cô trả lời, anh đã nắm cổ tay cô, nói:

- Để mình kéo bạn đi!

Bị anh lôi kéo, cả người cô đều bối rối, cảm giác chỉ có tay là của mình, chỉ có cảm xúc ở cổ tay là chân thật.

Đến trước cửa, anh tự tay cà thẻ phòng, hành lang vắng vẻ, chỉ có một tiếng “Tích” đặc biệt vui vẻ.

Càng ngày càng giống rồi...

Bạn cùng phòng cô hình như đã ngủ, Cổ Dur Lâm đẩy cửa ra, chào đón bọn họ là một vùng tăm tối. Trong chỗ u tối dường như có tia lửa được nhen nhóm, trong đêm như có gì đó nảy mầm.

Anh buông lỏng tay cô, nghĩ đến người trong phòng đang ngủ, không dám tùy tiện bật đèn, khẽ gọi cô:

- Bạn mở đèn pin điện thoại xem!

Cô đáp lời, mở đèn pin theo lời anh nói, sau đó hỏi anh ấy:

- Làm sao tìm?

Trên hành lang, ngọn đèn xuyên qua, nơi bọn họ đứng dẹt ra một vầng sáng nhỏ bé.

- Tìm ở ngăn tủ bên kia.

Hai người dời đến ngăn tủ bên kia, cô chỉ thấy tê cả da đầu.

Cổ Dur Lâm lục soát ở trong ngăn kéo.

Đồ vật va vào nhau tạo nên tiếng vang đặc biệt rõ ràng.

- Bạn cẩn thận một chút, đầu kéo nhọn, cầm cán kéo ấy!

- Ừm.

Một lát sau.

- Đã tìm được chưa?

- Không tìm được.

Giang Tiêu Nhiên nói:

- Vậy bạn cứ kéo ra đi! Kéo hai bên ra, nhanh một chút, không kéo trúng sợi tóc mình, mình sẽ không đau.

Cổ Dur Lâm:

- Được, mình sẽ kéo.

- A, đau, đau, đau... bạn nhẹ một chút đi!

- Thử một lần nữa? Lần này sẽ nhẹ hơn.

- Vẫn đau quá! Còn thiếu bao nhiêu? Nhanh lên được không?

- Mình cũng muốn nhanh, nhưng bạn sẽ đau.

- Chậm một chút đi!... Nhẹ nhàng một chút được không...

- Mình rất nhẹ nhàng.

Lời nói sao cảm thấy ngày càng kỳ quái vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bạn ở hậu trường luyện tập, có người giả vờ đọc sách đang nhớ bạn

Bạn ở đây cố gắng gỡ rối tóc hay muốn gỡ ra khỏi người kia

(Không thể spoil thêm! Chương sau các bạn sẽ biết)

Ai nha, có chút ngọt...

Hai ngày nay viết nhiều hơn, hôm sau sẽ cho các bạn phúc lợi dài hơn nha, lưu lại, lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nút áo

Một bên ván giường truyền đến tiếng kết, ngay sau đó, Triệu Gia Ánh từ từ ngồi dậy:

- Mình không nghe nổi nữa!

Giang Tiểu Nhiên:

?

Sau đó, người trên giường chậm rãi, vừa thăm dò, vừa có chút hưng phấn hỏi:

- Mình có thể bật đèn không?

Mở đèn, Triệu Gia Ánh che mắt, chỉ chỉ bọn họ, mở miệng nói:

- Mình có quấy rầy hai người không?

- ...

Giang Tiểu Nhiên lặng lẽ nói:

- Bạn nghĩ gì vậy? Tóc mình bị vướng vào nút áo bạn ấy!

Triệu Gia Ánh nhún vai:

- Đối thoại của hai người thật là trêu chọc người mơ ngủ mà... “Đau!” “Mình sẽ nhẹ chút”.

Triệu Gia Ánh còn học lấy giọng điệu của họ, đem lời nói của họ thuật lại một lần.

- Mình không hiểu sai mới là quỷ đó!

- Bạn có kéo không? - Giang Tiểu Nhiên hỏi.

- Không biết, để mình tìm xem. - Triệu Gia Ánh nín cười:

- Trước tiên hai người đứng tiếp hay là ngồi xuống một chút?

Nói xong, Triệu Gia Ánh liền lật tung túi xách, chỉ lưu lại một bóng lưng.

Đột nhiên truyền đến tiếng vải bị xé rách, Giang Tiểu Nhiên cảm giác da đầu căng thẳng, sau đó là cảm giác giải thoát.

Cô xoa tóc, ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Cổ Dư Lâm tự mình bứt nút trên áo xuống. Bởi vì kéo quá mạnh, trên áo anh còn một sợi tóc nho nhỏ.

Triệu Gia Ánh lập tức quay đầu:

- M* nó, như thế thật kích thích! Các người định làm gì?

Vừa lúc Giang Tiểu Nhiên giơ tay định gỡ lấy sợi tóc kia, Triệu Gia Ánh vội vã che mắt:

- Mình còn ở đây, hai người cũng bắt đầu làm sao?

Giang Tiểu Nhiên dờ khóc dờ cười liếc mắt nhìn cô ấy, Cổ Dư Lâm gỡ nút áo đang dính trên tóc cô:

- Tự mình có thể giải quyết không?

Nút áo vì động tác này mà lắc tới lắc lui trên tóc cô.

- Có thể, mình sẽ nhờ Triệu Gia Ánh giúp gỡ ra.

Giang Tiêu Nhiên nhúc nhúc:

- Bạn về trước đi.

Lúc nói chuyện, như có như không đảo qua xương quai xanh của anh ấy.

Chỗ đó không có nút áo, tạo ra nếp gấp của vải, mở hồ lộ ra da thịt trước ngực.

Cảnh đẹp hấp dẫn.

Cố Dư Lâm đi rồi, Triệu Gia Ánh lại gần, vừa giúp cô gỡ nút áo vừa hỏi:

- Sao lại khó gỡ như vậy, hai người làm gì mà quần lên như vậy?

- Chính là... không cẩn thận cọ vào, liền bị dính lại.

- Bạn nói dối!!

Triệu Gia Ánh đem lọn tóc kia kéo đến trước mặt cô:

- Không cẩn thận mà có thể dính thành như vậy? Người không biết còn tưởng rằng bạn cố ý quần vào.

Cố ý?

- Không thể nào đâu, chắc là do vừa rồi Cố Dư Lâm thử gỡ ra, kết quả không gỡ được, làm càng ngày càng rối thêm.

Đến khi tóc cuối cùng cũng thoát khỏi cái nút áo nho nhỏ kia, Triệu Gia Ánh đem nút áo ném vào lòng bàn tay cô:

- Nút áo được gỡ ra rồi, đôi mắt to sáng ngời của mình cũng muốn mù luôn.

Giang Tiêu Nhiên không để ý tới cô ấy, không bao lâu, Triệu Gia Ánh lại sáp lại, vẻ mặt như đang lừa gạt:

- Nhưng mà, bọn mình tập luyện xong sớm, sau đó mình nghe được một ít chuyện liên quan đến Cố Dư Lâm, bạn muốn nghe không?

Giang Tiêu Nhiên suy nghĩ như không suy nghĩ:

- Nói đi, chuyện với ai?

Triệu Gia Ánh than thở trở về giường:

- Vậy bạn đi tắm trước đi! Chuyện xưa của anh ta có chút phức tạp, mình phải cất xén lại một chút.

Giang Tiêu Nhiên suy nghĩ trong chốc lát, rõ ràng cảm quần áo đi tắm, lúc tắm còn liều mạng thuyết phục mình: Ai mà không có quá khứ, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh...

Nhanh chóng tắm gội xong, cô trùm khăn tắm, nhanh chóng chạy lên giường:

- Mình tới rồi!

Triệu Gia Ánh ngồi dậy, tay chỉ chỉ bên phải:

- Người ở cạnh phòng chúng ta là ai, bạn biết không?

- Liễu Khinh Khinh?

- Sao bạn biết?

- Thẻ phòng do mình phát mà.

-...

Triệu Gia Ánh:

- Đừng làm gián đoạn mình, nói tiếp. Lúc trước Liễu Kinh Kinh và Cố Dư Lâm, có chút nghiệt duyên. Dù sao hai người đều là nhân vật tương đối xuất sắc, Liễu Kinh Kinh học tốt lại biết khiêu vũ, nên không có ít nam sinh theo đuổi cô ấy nha, có một lần cô ấy cự tuyệt người khác, đã nói, hình mẫu lý tưởng của cô ấy là người như Cố Dư Lâm. Thực ra, Cố Dư Lâm cũng không tỏ thái độ như thế nào, anh ta tương đối lạnh lùng, ngoại trừ Lý Gia Viên, cũng không có bạn thân nào khác. Nhưng trường học mà, bạn cũng biết, một truyền mười, mười truyền một trăm, không có việc gì cũng truyền ra ít chuyện, sau đó khi biểu diễn hai người thường đồng thời xuất hiện, nhưng quan hệ vẫn bình thường thôi. Mình cảm thấy là, Liễu Kinh Kinh là loại người ai nhìn vào cũng có chút cảm tình.

Giang Tiêu Nhiên phụ họa:

- Đúng vậy, nhìn qua, gia cảnh cô ấy hẳn là rất tốt.

- Đúng vậy, gia cảnh tốt, từ nhỏ mặc kệ là chỗ nào đều là trắng sáng giữa trời sao, cô ấy chính là hưởng thụ loại cảm giác này. Lần trước, Cố Dư Lâm và Hạ Nguyễn tranh giành cô ấy góp mặt trong tiết mục, có phải cô ấy rất thích thú? Thực ra nói đến bạn nên xem trọng người nào, không phải Liễu Kinh Kinh, vì cô ấy không thích Cố Dư Lâm như vậy... Người bạn cần chú ý, là những nữ sinh ban 10 của anh ta cơ. Ban 10 có rất nhiều nữ sinh vì anh ấy mà chuyển ban, bình thường sáng sớm đi học, họ sẽ ném tất cả đồ nữ sinh khác bỏ vào ngăn bàn anh ấy. Đám nhau mờ ám, thực sự đặc biệt đáng sợ!

- Vậy anh ấy và Hạ Nguyễn có quan hệ không tốt, là vì cái gì?

- Quan hệ không tốt là mới bắt đầu đây thôi, là lần bạn mới chuyển trường đi xem họ đánh nhau đó, thật ra vì trận bóng rổ. Lúc này mình có nói, Cố Dư Lâm có một bạn tốt tên là Lý Gia Viên, Hạ Nguyễn có một huynh đệ chơi xấu trên sân bóng, giẫm lên người Lý Gia Viên, giẫm đến gãy xương cánh tay, nằm bệnh viện nhiều ngày, giờ vẫn chưa đi học.

Triệu Gia Ánh nghiêng răng, nghiêng lợi:

- Bọn khốn khiếp kia!

Mắng xong lại nói tiếp:

- Chắc chắn Cố Dư Lâm không phục, mà lần thi đấu kia anh ta không đi, chỉ muốn biết là ai làm, kết quả Hạ Nguyễn thắng thắn, hai người liền xông lên. Sau đó thì bạn bị Cố Dư Lâm đánh.

- À, chính là từ sau trận bóng rổ đó, quan hệ của họ mới không tốt.

- Đúng, bao gồm cả việc giành Liễu Kinh Kinh tham gia tiết mục cũng vậy, thực ra vốn là Liễu Kinh Kinh tự lựa chọn, nhưng Hạ Nguyễn muốn gây phiền phức cho Cố Dư Lâm, đòi so tài, để Liễu Kinh Kinh chọn. Hạ Nguyễn không giống với Cố Dư Lâm, anh ta rất phong lưu, bạn gái rất nhiều, bạn phải cẩn thận một chút, tập luyện cùng anh ta phải chú ý một chút nha.

Giang Tiêu Nhiên trả lời:

- Không có gì, mình chỉ lên biểu diễn ngày mai thôi, đến khi đấu bán kết, vẫn là trả lại cho Liễu Kinh Kinh.

- Vậy là tốt rồi!

Triệu Gia Ánh ngã xuống, gối đầu lên tay.

- Bạn phải cố gắng lên nha, Cố Dư Lâm - đóa hoa xinh đẹp này, nhất định sẽ bị bạn hái xuống. Đến lúc đó... ¥#%! @#

Giang Tiêu Nhiên:

- A?

Đáp lại cô chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ của Triệu Gia Ánh.

Giang Tiêu Nhiên lau khô tóc, cũng bị kéo vào trong mộng.

Ngày hôm sau, cô Đào tập hợp mọi người, chuẩn bị thi đấu.

Ngày thứ hai, Đào lão sư sớm tập hợp mọi người, chuẩn bị thi đấu.

Giang Tiêu Nhiên cùng Cố Dư Lâm đứng thành hàng hát "Mục nát", lại cấp tốc luyện vũ đạo cùng Hạ Nguyễn.

Cũng may tối qua có luyện một chút, thừa dịp ký ức còn lưu trữ, nhanh chóng giải quyết.

Mọi thứ đều tiến hành thuận lợi.

Kỹ thuật hát của Cố Dư Lâm có chút tăng lên, Giang Tiêu Nhiên nghe đến là vui mừng lớn lao, huấn luyện 1 tháng là như thế, đến trận chung kết, sẽ

không sợ anh ấy lưu lại lịch sử đen tối rồi!

Lúc khiêu vũ, Cố Dư Lâm vào ngồi dưới khán đài xem, Giang Tiểu Nhiên không tự chủ lo lắng không yên.

Đây không tính là đạo văn phải không? Có ảnh hưởng đến việc khiêu vũ của anh ấy sau này không?

Cô chỉ lo nhìn Cố Dư Lâm, vội vã chạy đến vị trí của mình, bị Hạ Nguyễn kéo lấy tay:

- Này!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một vấn đề đặc biệt không có nội hàm: Tóc dài quấn vào nút áo, Có đại thần cuối cùng là có cô ý hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Song ca

Giang Tiểu Nhiên hỏi:

- Thấy sao?

Hạ Nguyễn nói:

- Nhảy rất tốt!

- Cảm ơn!

Phải cảm ơn thần tượng của mình nữa!

Anh ấy im lặng, rất nhanh nở nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Hạ Nguyễn lè lưỡi, nhẹ nhàng xoay vòng mắt hổ trên tay.

- Tôi muốn theo đuổi bạn.

Bầu không khí ngưng đọng lại.

Dù sao Giang Tiểu Nhiên cũng không phải là cô bé 15, 16 tuổi, rất nhanh lễ phép trả lời:

- Thật ngại quá, mình có...

- Giang Tiểu Nhiên.

Cô nhìn lại, là Cố Dư Lâm đi tới. Lúc này, anh đang đứng trên bậc thang gọi tên cô.

Cô vội vàng tiến lên, nắm tay kéo anh ấy ra khỏi hậu trường, bị anh thấy cục diện lúng túng như thế, cô không biết nói gì, nửa ngày mới nói được một câu:

- Vừa nãy mình nhảy được không?

- Không tệ lắm. - Anh dừng một chút, còn nói:

- Nếu không nhảy cùng cậu ta thì sẽ tốt hơn.

Cô lấy lòng nói:

- Lần sau Liễu Khinh Khinh sẽ lên sân khấu, mình không cần huấn luyện bán kết với cậu ấy. Đây là lần cuối cùng...

- Lúc đó là bạn muốn mình đưa cô ấy đi bệnh viện.

Cô ghen lời một cái:

- Mình cũng không muốn, nếu có thể chọn, mình chắc chắn không muốn tập luyện cùng cậu ta đâu.

Hình như cuối cùng anh đã nghe được lời muốn nghe, anh giờ tay, xoa xoa tóc cô ý tán thưởng:

- Ủ, xem thi đấu tiếp thôi!

Giang Tiêu Nhiên bị anh xoa xoa tóc như thế, lập tức không biết đông tây nam bắc, hận không thể bùng nổ tại chỗ.

... Ôi, tình yêu làm cho người ta chìm đắm trong sự theo đuổi nha.

Kế tiếp là tiết mục kịch.

Triệu Gia Ánh hình như đang ở bên trong, cô ấy diễn vai độc ác, trang điểm đậm, biểu diễn phóng đại.

Giang Tiêu Nhiên vừa xem vừa cười.

- Cười gì?

Đúng là âm hồn bất tán, Hạ Nguyễn không biết từ lúc nào ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu hướng về cô cười lưu manh.

Cô không trả lời, hướng về bên Cố Dư Lâm, dựa vào.

Lực chú ý không đặt vào sân khấu nữa, lúc này cô mới bắt đầu suy nghĩ, từ lúc nào Hạ Nguyễn bắt đầu có ý với cô? Hay là, anh ta chỉ là muốn cạnh tranh với Cố Dư Lâm?

Cô vốn định làm rõ ân oán của hai người bọn họ, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, ngăn cản cũng vô dụng, chỉ có thể từ nguyên nhân mà giải quyết mâu thuẫn, Cố Dư Lâm sẽ không đánh nhau với Hạ Nguyễn nữa.

Nhưng tình huống lúc này...

Thật là hỗn loạn mà!

Hon nữa, không khí bây giờ, tại sao có cảm giác giương cung bạt kiếm nha...

Thi vòng loại kết thúc lúc 2 giờ chiều, mọi người đang ăn mừng, vị trí ngồi có chút kỳ quái, lúc đầu Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm ngồi chung, bên cạnh để chỗ cho Triệu Gia Ánh, ai ngờ Hạ Nguyễn lại đặt mông ngồi xuống, đem Triệu Gia Ánh đẩy qua một bên.

Bữa cơm kia thực sự làm Giang Tiêu Nhiên phật phùng lo lắng.

May mắn là, có một người cô chưa từng gặp đã đến giải cứu cho cô.

Ăn xong, mọi người đang muốn đứng lên, có một người đi đến phía sau Cố Dư Lâm, vỗ nhẹ anh ấy một cái.

Giang Tiêu Nhiên nháy mắt với Triệu Gia Ánh: "Bạn biết ai không?"

Triệu Gia Ánh nhìn cô, cho cô thấy khẩu hình miệng, trong ánh mắt có bong bóng hồng hồng: LI-JIA-YUAN.

(ánh mắt có bong bóng hồng hồng: chỉ ánh mắt dành cho người mình thích)

Xa nhà? Lý Gia Viên?

Chờ đã... Sao lại hồng hồng thế?

Khoảng thời gian này, cô quá bận rộn, không phát hiện ra hình như Triệu Gia Ánh có gì đó rồi?

Lúc này cô mới nhìn hai người bên cạnh, bọn họ vừa nói vừa cười trò chuyện.

Cố Dư Lâm hỏi anh ta:

- Sao mày đến đây? Vết thương lành rồi à?

- Phải sớm xuất viện chứ, nếu không... thật có lỗi với những chén canh hầm kia của mày nha!

Lý Gia Viên đựng đựng bả vai anh ấy.

- Hôm qua mình vừa mới xuất viện, hôm nay tới đây mưa ít đồ, vừa lúc nghe nói mọi người đang ở đây... đây là ai? Giang Tiêu Nhiên?

Ánh mắt anh ta chuyển qua bên người Giang Tiêu Nhiên.

Cô ngạc nhiên nói:

- Bạn biết mình à?

Lý Gia Viên cười mập mờ:

- Đương nhiên là biết!

Cố Dư Lâm không muốn anh ta nhiều lời, nắm lấy cổ anh ta, kéo ra ngoài:

- Mày tới làm gì? Đi xe buýt cùng mọi người về trường học à?

- Sao, không được à?

Hai người nói chuyện càng ngày càng xa, Giang Tiêu Nhiên nghĩ, Cố Dư Lâm không có lịch sử đen tối về đồng tính chứ? Tỉ mỉ xem xét lại một lần, ừm, không có.

Yên tâm

Triệu Gia Ánh khoác vai cô, lúc này cô mới phát hiện mắt Triệu Gia Ánh đầy bong bóng hồng phấn, suýt chút nữa đè ngập cô.

- Thu lại đi, nước bọt sắp chảy rồi kia. - Giang Tiêu Nhiên ghét bỏ nói:

- Hèn gì tới qua bạn mắng người đánh gãy xương anh ta như thế, thì ra là vậy. Mau mau nói cho mình biết, chuyện khi nào? Sao lại gạt mình?

- Hôm qua lúc bạn bận rộn tập luyện cùng Hạ Nguyễn, Cố Dư Lâm hình như cũng không ở khách sạn, sau đó Lý Gia Viên hỏi mình biết các bạn ở đâu không, mình đã nói. Anh ấy không biết đường, mình liền dẫn anh ấy đi, trên đường buồn chán, bọn mình liền tán gẫu một chút, bạn quả thực không biết sở thích của bọn mình cực kỳ phù hợp đó! Anh ấy đáng đáp đẹp, cười rộ lên cũng đẹp mắt, mình có lý do gì không vui sao?

Triệu Gia Ánh tự hỏi tự trả lời:

- Không có nha!

- Hôm qua anh ta đã tới rồi sao?

- Ừ, đã tới, hình như có việc bận, lại đi.

Về mặt Triệu Gia Ánh then thùng.

Giang Tiêu Nhiên liếc cô ấy một cái:

- Thích thì chủ động đi!

- Không có cơ hội mà! Có cơ hội thì mình đã chủ động từ lâu rồi! Cho nên mình mới muốn bạn ở cùng Cố Dư Lâm nhiều một chút, có thể tạo thêm cơ hội cho mình~.

Triệu Gia Ánh uốn éo tới lui.

Thiếu nữ nào không mộng mơ.

Nhất là ở lứa tuổi mười sáu này.

Triệu Gia Ánh mơ mộng và Giang Tiêu Nhiên trở về xe buýt.

Cố Dư Lâm và Lý Gia Viên đi mua nước phía sau, lên trễ một chút.

Giang Tiêu Nhiên vừa ngồi, lại thấy vạt áo của Cố Dư Lâm đập vào mắt, sợ anh lại không nhìn thấy mình, lập tức phát tay nói:

- Chỗ này!

Lúc này mới thấy Lý Gia Viên ở phía sau.

... Đây có gọi là tranh thủ tình cảm không?

Giang Tiêu Nhiên lại rút trở về, lòng lặng lẽ tự trách, có phải đã quá rõ ràng hay không...

Cố Dư Lâm đi tới, nhàn nhạt nhìn cô một cái, chỉ vị trí sau lưng, nói với Lý Gia Viên:

- Mày ngồi đây đi!

Nói xong thì cào cào tóc, ngồi bên cạnh Giang Tiêu Nhiên. Cô cảm giác đệm ghế bên cạnh lún xuống, sau đó một chai nước được đưa tới.

Cô đồ bưng cả mặt vặn nắp chai nước, mở nửa ngày vẫn không ra, trong lòng quả thực vội muốn gào thét, lại muốn người ta giúp mày mở nắp nữa à?

... Giăng co, tay Cố Dư Lâm lại đưa tới:

- Để mình!

Lời Cố Dư Lâm vừa mới nói ra khỏi miệng, nắp chai rốt cục mở ra.

- ... Mở ra rồi.

Cô không biết nên tỏ thái độ gì, chỉ là đưa nắp chai trong tay cho anh xem.

Một lần nữa anh lui về chỗ ngồi, mỉm cười nhìn cô một cái, bình luận:

- Ủ, rất lợi hại!

Tại sao lại giống như cố ý nói ngược lại?

Giang Tiêu Nhiên nhìn qua lòng bàn tay đỏ bừng của mình, uống ừng ực mấy ngụm nước, lúc này mới bình phục lại tâm tình.

Lý Gia Viên làm sao biết cô? Cố Dư Lâm từng nhắc qua sao?

Đang ngây người, Triệu Gia Ảnh đưa tay từ phía sau tới, giờ điện thoại ra, ý nhắc nhở:

- Có tin tức trọng đại nha!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Dư Lâm: Không tính là tranh thủ tình cảm đâu, vì bạn là duy nhất.

Vở kịch nhỏ:

Có tin đồn khi nói những lời này “Khi tôi uống thuốc nhận được một tin nhắn rất hot” có thể kiểm tra đối phương có thật lòng quan tâm bạn hay không.

Nếu như quan tâm bạn, sẽ hỏi vì sao bạn uống thuốc, không quan tâm sẽ hỏi tin nhắn gì.

Giang Tiêu Nhiên hợp tác cùng Lý Gia Viên kiểm tra thử.

Lý Gia Viên:

- Cố Dư Lâm, sáng nay lúc tao uống thuốc nhận được một tin nhắn mới.

Cố Dư Lâm đang viết bài, không ngẩng đầu, nhàn nhạt hỏi:

- Sao?

Lý Gia Viên:

- Tao nói... sáng nay tao uống thuốc... nhận được một tin nhắn mới!

Cố Dư Lâm gật đầu:

- Ủ, tin nhắn gì?

Lý Gia Viên:

- ... Tao nói sáng nay tao uống thuốc...

Cố Dư Lâm dừng bút, không kiên nhẫn thúc giục:

- Tao biết rồi, tao đang hỏi tin nhắn gì. Nói mau!

Lý Gia Viên ủ rũ:

- Được rồi, mình nhận được tin của Giang Tiêu Nhiên, cô ấy nói lúc cô ấy dán băng cá nhân thì biết được một tin tức làm người khác khiếp sợ.

Cố Dư Lâm không đợi nói xong, lập tức cắt lời, đặt bút xuống, hướng nhìn Giang Tiêu Nhiên:

- Bạn gửi tin nhắn cho cậu ta? Sao bạn có số của cậu ấy? Nhắn tin làm gì?

Giang Tiêu Nhiên bịa chuyện:

- Vì sáng sớm, lúc dán băng cá nhân...

Cố Dư Lâm cắt lời lần nữa:

- Dán băng cá nhân? Bạn bị sao? Cho mình xem chỗ bị thương đi!

Giang Tiêu Nhiên:

- Lúc mình dán băng cá nhân thấy được một tin tức rất lợi hại... Bạn không tò mò tin tức gì sao?

Cố Dư Lâm cầm lấy tay cô kiểm tra vết thương:

- Không tò mò, về sau bị thương không cần nói cho Lý Gia Viên, đầu tiên phải nói cho mình biết, biết không?

Giang Tiêu Nhiên:

- Ừm

Cố Dư Lâm phát hiện không có vết thương, thờ phào nhẹ nhõm, giờ mới phản ứng lại:

- À, Lý Gia Viên uống thuốc gì? Chữa nào tàn sao?

Lý Gia Viên:

- Ha ha, cắt đứt tình nghĩa đi! Chúng ta tuyệt giao rồi!

Lý Gia Viên bị đá kích muốn nhảy lầu

Lý Gia Viên quyết định đến chỗ Triệu Gia Ánh tìm kiếm sự thoải mái.

Lý Gia Viên:

- Gia Ánh, sáng nay lúc mình uống thuốc...

Triệu Gia Ánh:

- Uống thuốc? Bạn bị bệnh gì?

Lý Gia Viên: Quả nhiên chỉ có bạn quan tâm mình...

Triệu Gia Ánh: Thực ra không phải, tối qua mình có xem tiết mục kia trên tivi... Đã biết câu trả lời tiêu chuẩn rồi. Câu trả lời này bạn thấy hài lòng không? Thấy ấm áp không?

Lý Gia Viên:

- ...

Càng muốn nhảy lầu là chuyện gì xảy ra

Gặp phải mẹ ruột chỉ thích nam chính thật là đau lòng mà#

Không phải cặp đôi chính thì sẽ bị người sao?

Đúng vậy, đáng đời!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha Lý Gia Viên đau khổ không quá ba giây.

Thực ra đối với cặp đôi phụ này không có ngược, rất thuận lợi, rất ngọt nha!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đưa nước

Triệu Gia Ánh lắc lắc điện thoại trong tay:

- Nói cho bạn biết một tin xấu, qua mấy tuần nữa là tháng kiểm tra rồi, rất quan trọng.

Giang Tiêu Nhiên:

- Không phải tháng 9 sau khai giảng đã kiểm tra rồi sao?

- Không có cách khác, đây chính là Đức Cao - Triệu Gia Ánh nói.

- Lần này đổi giáo viên ra đề thi, dự đoán là môn địa lý sẽ khó đến biến thái, bạn phải chú ý nha!

Trong lòng Giang Tiêu Nhiên đang kiểm tra các từ ngữ then chốt, đèn báo hiệu trong đầu như lóe sáng lên.

Địa lý + Đề khó + Cổ Dư Lâm = ... Quá khứ đen tối.

Cho cô suy nghĩ lại, môn địa lý của Cổ Dư Lâm thấp nhất là bao nhiêu nhĩ? À, 26 điểm.

- Lần này... Địa lý, khó đến đâu?

Cô lấy can đảm hỏi Triệu Gia Ánh.

- Bạn chờ một chút, mình xem lại.

Triệu Gia Ánh:

- Cô giáo căn dặn: Đề khó là vì nghĩ đến mức độ của mọi người, thấp nhất cũng đạt 54 điểm, nên cô quyết định từ tháng sau sẽ tăng độ khó, dự đoán thấp nhất là 20-30 điểm, đạt tỉ lệ 40%. Các em phải ôn tập thật tốt!

Trước kia điểm thấp nhất là 54? Lần Cổ Dư Lâm bị điểm 26 chưa tới? Lẽ nào... 26 là điểm của tháng sau?

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy thật đau dạ dày.

Nhắm hai mắt cũng biết anti fan làm sao bôi đen anh ấy...

- Trời ạ, người thi địa lý có 26 điểm mà bây giờ lại thành tấm gương cho mọi người ư? Là khích lệ mọi người cùng nhau học dốt nha!

- Nói thật, tổng điểm thi Đại học của vậy cá chỉ hơn 200 điểm, trừ làm nghệ sĩ kiếm tiền từ fan nào tàn, thực ra không còn đường khác nữa.

Cũng không biết được kỳ kiểm tra tháng 9, Cổ Dư Lâm cuối cùng có điểm thấp nhất không? Cô quyết định nói bóng gió thăm dò thử.

Giang Tiêu Nhiên:

- Địa lý thì mình khá thích, học cũng được, chỉ mong đạt tiêu chuẩn. Triệu Gia Ánh, địa lý của bạn cũng ok đúng không?

- Không tệ, kì trước kiểm tra 80 điểm.

Triệu Gia Ánh quay đầu:

- Lý Gia Viên, bạn thì sao?

- Vừa đúng đạt tiêu chuẩn.

Tốt đẹp.

Giang Tiêu Nhiên như vô ý, như chỉ là tò mò, như chỉ nói chuyện phiếm, hỏi Cổ Dư Lâm

- Bạn thi sao? Lần trước kiểm tra được bao nhiêu?

Cố thiếu gia dựa vào ghế, chân bắt chéo, bộ dáng không lo lắng, bình tĩnh mở miệng:

- 55.

Lần trước anh ấy đứng thứ hai đếm ngược toàn trường đó!

Giang Tiêu Nhiên nắm tóc, bắt đầu tìm cách ứng phó.

Suy nghĩ một chút, nghĩ ra biện pháp rồi.

- Cái gì? Bạn muốn đến ban 10?

Đêm đó về nhà, Triệu Gia Ánh bị lời của Giang Tiêu Nhiên làm đau tim.

- Tại sao? Ban 10 là vị trí cuối của trường... Thậm chí nếu bạn muốn đi, vị trí bạn dựa vào thành tích kiểm tra hàng tuần, bạn cũng không thể thay đổi mấy bài kiểm tra trước. - Triệu Gia Ánh nói tiếp.

- Dù cho bạn chuyển ban được, bạn không sợ mẹ bạn mắng sao?

- Bạn yên tâm, mình chỉ đi một thời gian, rồi sẽ trở về.

- Đi làm gì? Bồi dưỡng tình cảm với Cố Dư Lâm à? - Triệu Gia Ánh lắc lắc đầu.

- Bạn có thể bảo đảm sau khi kiểm tra Cố Dư Lâm vẫn còn ở ban 10 sao... - Nói xong Triệu Gia Ánh cũng nở nụ cười - Được rồi, cậu ấy hẳn là sẽ luôn ở ban 10.

Mấy ngày trước kỳ kiểm tra, nhiệt độ không khí liên tục giảm xuống, Giang Tiêu Nhiên cố ý, đi tắm nước lạnh.

Sau đó, cô thực sự bị cảm.

Lúc đầu dự định làm ra vẻ bị cảm, bỏ một số câu hỏi trong đề thi, sẽ nói mình phát huy thất thường, nhưng lại không nghĩ tới cô lại đen đui như vậy, Giang Tiêu Nhiên khóc không ra nước mắt mà hít mũi đi vào phòng học.

Uống thuốc cảm, cô buồn ngủ, ngủ 2 tiết học, kéo Triệu Gia Ánh lên đi nhà vệ sinh, trở về lại thấy trên bàn đặt một hộp kẹo sữa Vượng Tử.

- Của ai đây? Có phải đặt nhầm chỗ không?

Giang Tiêu Nhiên hỏi bạn học ngồi sau.

Về mặt bạn nữ ngồi sau như chuẩn bị xem kịch vui, nháy mắt nói:

- Đó là Hạ Nguyễn đưa đến!

?

Lúc đầu cô muốn hỏi “Anh ấy đưa cái này làm gì?” nhưng đáp án của nó thật sự đã rõ ràng rành, Giang Tiêu Nhiên ghen hờn, cầm lấy hộp kẹo, phát hiện bên dưới hộp có một tờ giấy.

- Bạn học Giang Tiêu Nhiên, nếu thuốc quá đắng, nhớ phải ăn kẹo nha!

Cô không có biểu cảm gì, vốn định ném xuống, lại cảm thấy như thế quá lãng phí, nên đưa đồ cho Triệu Gia Ánh:

- Bạn ăn giúp mình đi!

Sau đó, ném tờ giấy vào thùng rác.

Về mặt Triệu Gia Ánh mờ mịt, nhìn cô một cái, lại nhìn hộp kẹo:

- Chuyện này từ khi nào vậy, bạn và Hạ Nguyễn từ lúc nào...

- Ngừng lại!

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy đau đầu rồi.

- Mình và anh ta chỉ hợp tác một tiết mục, ngoài ra không còn gì hết. Còn những thứ này, mình đoán là anh ta thích sự mới mẻ, rất nhanh sẽ buông tha cho mình.

Cô thật sự không hy vọng có nửa xu quan hệ với Hạ Nguyễn, một người là Cố Dư Lâm đã đủ gây vò cô, vừa mê muội vừa phải làm một noona fan ảnh hình, cô không có thời gian vướng víu cùng người khác.

Huống chi, loại người như Hạ Nguyễn cô đã thấy nhiều, theo đuổi cô cũng là do hứng thú nổi dậy, duy trì không được bao lâu.

Lúc nghỉ trưa, nhận được tin nhắn của Cố Dư Lâm:

- Bị cảm sao?

Cô bấm bàn phím, cảm giác trái tim và lòng bàn tay giống nhau, mềm mại:

- Ừm

Qua 5 phút, tin nhắn gửi đến:

- Uống nhiều nước nóng.

???

Đây chính là người đàn ông chính trực trong truyền thuyết sao? Là thần tượng của cô ư?

Cô suy nghĩ một chút, đổi tên của anh trong danh bạ điện thoại thành: “Cố chính trực”.

Đổi tên trong danh bạ xong, đó là bằng chứng cho thấy quan hệ giữa hai người đã tiến triển thêm một bước nào đó. Chỉ ít đối với Giang Tiêu Nhiên mà nói, là như thế này.

Quan hệ bây giờ của bọn họ, có thể coi là bạn bè nha!?

Giang Tiêu Nhiên:

- Sao bạn biết mình bị cảm?

- Lý Gia Viên nghe Triệu Gia Ánh nói.

Được, Triệu Gia Ánh truyền tin tức thật nhanh.

Rất nhanh, Cố Dư Lâm lại gửi tin nhắn đến:

- Còn nghe nói rằng Hạ Nguyễn đưa nước cho bạn rồi.

Ồi chào? Không cần nhìn, cô có thể hình dung ra dáng vẻ xem thường và lạnh nhạt của Cố Dư Lâm

- Hiểu lắm, hiểu lắm, mình không có uống.

- Ừm, rất đáng khen ngợi.

Giang Tiêu Nhiên:

- Khen ngợi thế nào?

Mười phút, hai mươi phút, nửa giờ.

Cố Dư Lâm vẫn không trả lời.

Có phải quá chủ động hay không? Anh ấy có thấy cô rất tùy tiện? Anh ấy sẽ không phiền chứ!?! Giang Tiêu Nhiên chờ đợi lo lắng, trong đầu diễn ra một bộ phim Quỳnh Dao dài tập.

Rất nhanh, tin nhắn giống như thánh chỉ, Giang Tiêu Nhiên kinh sợ, vừa cầu nguyện vừa thành kính mở ra.

- Bạn nghĩ nên khen ngợi thế nào?

Một tuần sau đó, mỗi ngày Hạ Nguyễn đều đem một ly sữa bò nóng đến.

Cuối cùng đến ngày kiểm tra, Giang Tiêu Nhiên thấy khá ổn nên nộp bài ra khỏi phòng thi.

Mới rời khỏi trường, Cố Dư Lâm gửi tin nhắn tới:

- Đã có kết quả thi đấu, tiết mục của chúng ta đạt vị trí thứ sáu, sẽ vào bán kết.

Giang Tiêu Nhiên cũng không bất ngờ, cô chỉ hơi lạ là:

- Chỉ hạng sáu sao?

- Các tiết mục hạng đầu mình đều xem, rất hay, chúng ta còn phải luyện tập thêm. Sao bạn lại nhấn lại nhanh thế, không kiểm tra sao?

Cô trả lời:

- Đau đầu, bài nào biết làm đã làm hết nên nộp bài sớm. Bạn thì sao?

- Mình ở chỗ cũ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Yêu sớm thời trung học, tôi cảm thấy đưa nước là một chi tiết nhỏ đặc biệt đáng yêu, là một điều đáng trân trọng trong lòng tôi. Bởi vì cảm thấy như thế là yêu đương ngọt ngào trong sáng, thật động lòng người.

Tình cảm của Hạ Nguyễn là loại bộc lộ ra như thế, Cổ đại thần là loại yên lặng cung chiều, các bạn hẳn đã nhìn ra được, vì thế nên tôi đã sắp xếp cho Hạ Nguyễn và Cổ đại thần sẽ tung nhiều kỹ năng hơn! Tin tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chuẩn bị

Giang Tiêu Nhiên đi đến nơi thường tập luyện, quả nhiên tìm được Cổ Dư Lâm.

Anh ấy đang luyện thanh.

- Có tiến bộ đó!

Chờ anh luyện xong, Giang Tiêu Nhiên nhỏ giọng nói:

- So với ban đầu đã tốt hơn rất nhiều.

Anh cười, có ý riêng:

- Nhờ có cô giáo tốt.

- Đó là đương nhiên.

Cô dừng một chút, hỏi tiếp:

- Khi nào đấu bán kết?

- Một tháng sau.

Một tháng, Giang Tiêu Nhiên yên lặng tính toán, một tháng này trọng tâm nên đặt ở thành tích học tập của anh ấy, dù sao thì giọng anh ấy đã tốt hơn rồi nên luyện tiếp không phải là vấn đề lớn, việc quan trọng cấp bách trước mắt là trận kiểm tra kia.

Cổ Dư Lâm đang ở một bên xem nhìn bản nhạc, Giang Tiêu Nhiên thì đang nỗ lực tìm cách nói với anh ấy tình hình trước mắt.

- Được rồi, tại sao bạn cũng nộp bài trước giờ?

- Mình?

Anh nhú mày:

- Mình luôn qua nửa thời gian là nộp bài thi.

- ...

- Tại sao?

Cô lắc đầu:

- Bạn không muốn làm thì sẽ không làm sao? Dù sao đã thi được vào Đức Cao, thành tích của bạn cũng không kém được! Hơn nữa bạn còn có tài năng như vậy mà...

- Đúng vậy!

Anh ấy lời ít mà ý nhiều.

Không muốn làm, thì sẽ không làm

... Mẹ kiếp, cuộc kháng chiến này thật dài nha!

Giang Tiêu Nhiên hoàn toàn rơi vào thế giới riêng của mình, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm trần nhà, thần thờ mà dựa vào ghế salon.

Tính cách của Cố Dư Lâm thì cô quá hiểu, nếu là chuyện anh ấy không muốn làm, cô ép anh ấy làm thì chỉ cho kết quả trái ngược. Nếu như lúc này nói với anh ấy: “Thành tích của bạn không tốt sau này sẽ thiệt thòi”. Chắc chắn anh ấy ngay cả nghe cũng không thèm nghe. Thực ra đời trước khi học cao trung, cô cũng không thích học tập, sau năm lớp 11 bị ba mắng một trận mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cho nên loại chuyện học tập này, người khác ép buộc là vô dụng, phải do chính bản thân chủ động nguyện ý học tập.

Vấn đề chính là ở chỗ, làm sao để anh ấy tích cực học tập đây?

Học tập không giống âm nhạc, là lĩnh vực anh yêu thích, cô chỉ có thể nói ít lại. Vừa nói đến đề tài này, cô rõ ràng cảm giác được anh ấy không muốn nói tiếp.

Nếu không, hay là đi hỏi thăm Lý Gia Viên một chút?

Lấy số điện thoại của Lý Gia Viên từ Triệu Gia Ánh, cô chuẩn bị các loại thời cơ chín muồi hỏi cậu ta.

Cô thuận miệng hỏi Triệu Gia Ánh:

- Hai bạn phát triển thế nào rồi?

Triệu Gia Ánh vui vẻ nói:

- Cuối tuần đã đi hẹn hò rồi!

- Nhanh như vậy! Làm sao bạn làm được?!

Triệu Gia Ánh liếc cô một cái:

- Bạn cho rằng ai cũng giống như bạn à, ở chung lâu như vậy, là tay còn chưa nắm! Đừng nói bạn là bạn mình đó, thế diện của mình đều vì bạn mà mất hết!

Cô lập tức phản bác:

- Tay, có nắm tay đó!

Chính là thời điểm đặc biệt... vì leo tường phải nắm tay.

Về mặt Triệu Gia Ánh mất hứng, khoát khoát tay:

- Việc này như thế mình không có hứng thú nghe, khi nào phát triển thành chuyện tình yêu thì nói cho mình nghe! Cũng biết khi đó mình còn sống không?

- Đừng đợi tới lúc đó. - Giang Tiêu Nhiên cắn răng:

- Mình cho bạn chết ngay bây giờ!!

- Mình mà chết, ai tìm hiểu tin tức giúp bạn?

Triệu Gia Ánh đến gần:

- Nay mai sẽ có thành tựu.

- Dựa vào thành tích mà phân ban?

- Ừ.

Tâm trạng cô cứ treo lơ lửng.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Lý Gia Viên ôm bài thi vào lớp, tuyên bố người nào ở lại lớp cũ, người nào phản công thành công.

Sau khi nói xong, cậu ta phát bài thi cho những ai còn ở ban 10, ngồi phía sau Cố Dư Lâm mà nói:

- Nếu không phải vì nghỉ học nằm viện thì lần này tao đã tăng hạng rồi!

Cố Dư Lâm trả lời:

- Mà thi kém nếu không phải do cảm ho nóng sốt thì gãy xương, lý do này tao nghe quen rồi.

- ... Nhưng so với việc mày ổn định ở mức điểm 233 vẫn tốt hơn nha! Điểm này mày mất hả?

Lý Gia Viên phát bài cho Cố Dư Lâm, rồi tiến đến trước mặt anh ấy:

- Mày thật hài hước!

Cố Dư Lâm đột nhiên nghĩ đến gì đó, đưa tay hướng tới xấp bài Lý Gia Viên đang cầm:

- Đưa tao xem!

- Bài mày ở đây mà!

- Tao muốn xem toàn bộ.

Lý Gia Viên lập tức khần trương:

- Nếu mày dám xé bài thi của tao, ông đây không để yên cho mày đâu!

- Tao xem của người khác. - Cố Dư Lâm mặc kệ cậu ta.

Lý Gia Viên vẫn còn nói không ngừng:

- Tao nghĩ tới một chuyện thật khủng bố, trong lớp này có hơn một nửa số nữ sinh là cố ý thi tới lớp chúng ta để gặp mày... Mỗi ngày đi học, tao đều phải nhìn thấy một đồng ánh mắt rửa tội, thật là đáng sợ... Sao mày có thể bình tĩnh như vậy?

Cố Dư Lâm tự tay lấy bài thi, mở ra tìm kiếm, nói như việc không quan trọng:

- Quen rồi.

Lý Gia Viên: Ai có thể đem tên này lôi ra ngoài đánh chết cho ta?!

Cố Dư Lâm tìm kiếm, sau khi nhìn thấy một cái tên, lộ ra một nụ cười.

Lý Gia Viên:

- Cười gì vậy? Thấy bài thi của ai?

Cậu ta chuyển góc nhìn, thấy rõ bài thi đó:

- Ha ha ha ha ha ha, còn có người kiểm tra cùng điểm với mày ư? 233! Tình nhân à! Để ông đây xem là người nào kì lạ ...

Đột nhiên dừng lại.

- Giang Tiểu Nhiên?

Cố Dư Lâm sắp xếp lại bài thi:

- Xem xong rồi, đem đi đi.

Lý Gia Viên chưa thỏa mãn:

- Chờ đã, hai người đã xảy ra chuyện gì? Kiểm tra cũng hẹn nhau cùng một điểm? Không phải vì tập luyện mà làm lỡ chuyện của đề học sinh ban 6 tương lai rộng mở chứ?

- Không phải, là cô ấy hỏi tao.

Cố Dư Lâm đặt bút ở giữa hai ngón tay, bắt đầu xoay bút:

- Trước khi kiểm tra, cô ấy hỏi tao, lần này đại khái có thể bao nhiêu điểm?

- Mà trả lời sao?

- 233.

- Như vậy...

- Không sai chút nào.

Càng ngày càng có ý tứ.

Lúc này Giang Tiêu Nhiên đang sung sướng dọn sách vở.

Triệu Gia Ánh chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng:

- Nhìn bạn xem, trước đây 450 điểm hận không thể khóc rống lên, bây giờ rớt xuống 233 điểm mà còn cười đến cao hứng như thế...

Cô chọc chọc Triệu Gia Ánh:

- Đây gọi là có chí lớn đó!

- Mình không biết.

Triệu Gia Ánh nói tiếp:

- Bạn khổ tâm như thế, nếu không thể bắt được Cố Dư Lâm thì đừng gặp mình nữa.

- Đã rõ! Bài tập thầy nhấn mạnh thì nhớ ghi lại giúp mình.

Cô ôm cặp sách, hướng đến ban 10.

Con đường này thật dài nha.

Lúc đến ban 10, tiếng chuông vừa đánh xong, nhưng lớp học vẫn loạn một đồng, chủ nhiệm lớp đang la khàn cả giọng.

Ở trước cửa lớp có một nhóm người mới đến ban 10, Giang Tiêu Nhiên đứng ở dưới cùng.

Nữ sinh trước mặt nhỏ giọng trò chuyện.

- Lần này cạnh tranh thật kịch liệt! Lần trước môn Anh văn mình không làm, kiểm tra hơn 300 điểm mà lại ở ban 9 rồi!

- Đó là do bạn không chịu nhìn xem có bao nhiêu người cạnh tranh. Tất cả mọi người đều mong thi vào lớp này, sau đó vạn nhất có thể được Cố Dư Lâm xem trọng.

- Không biết người nào tốt số như vậy, có thể được cậu ấy nhìn trúng... Mình không có ý muốn khác, chỉ mong ngồi cạnh cậu ấy là được rồi, trời ạ, lớn lên thật đẹp quá đi...

Giang Tiêu Nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn một hàng dài, có 20 nữ sinh, đến 21 người đều vì Cố Dư Lâm mà tới.

Cô gái trước mặt đang yên lặng cầu nguyện:

- Cầu cho mình ngồi cạnh cậu ấy, lạy trời, lạy trời...

Giống như cảnh tượng lễ gia nhập một tà giáo khổng lồ vậy.

Trong lòng cô có chút chua xót, nhưng vẫn đặc biệt kiêu ngạo, kiêu ngạo xong, còn có chút hưng phấn.

Chỗ ngồi cạnh Cố Dư Lâm vẫn trống, mọi người đều muốn ngồi chỗ đó, nhưng mấy nữ sinh kia lại thẹn thùng, chỉ yêu cầu ngồi ở mấy chỗ xung quanh anh ấy, thầy giáo có chấp nhận vài yêu cầu, cũng có bác bỏ vài cái.

Thật muốn trực tiếp ngồi cạnh Cố Dư Lâm.

Ngón tay một cô gái chỉ một cái, chỉ vào chỗ trống bên cạnh Cố Dư Lâm:

- Thầy giáo, em muốn ngồi chỗ đó!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cố đại thần thật biết tạo sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngồi cùng bàn

Mọi người ở dưới bắt đầu ồn ào.

Một nam sinh ngồi đầu xem náo nhiệt:

- Không biết cuối cùng ai có thể ngồi cùng bàn Cố Dư Lâm nha!

Thầy giáo lắc đầu:

- Em không đủ cao, ngồi chỗ đó sẽ bị cản tầm nhìn.

Thầy giáo chỉ vào bàn thứ 4 rồi nói:

- Em ngồi ở đó!

Giang Tiểu Nhiên lo sợ.

Cô gái đó cao cỡ cô nha...

Cuối cùng, đến phiên Giang Tiểu Nhiên.

Lớp học dừng lại trong khoảnh khắc, có người nói ở dưới:

- Đây không phải là bạn diễn của Cố Dư Lâm sao!

Người đó còn muốn nói, đã bị thầy chủ nhiệm liếc một cái sắc như dao.

Thầy chỉ chỉ vị trí hàng đầu tiên cho cô:

- Bạn học Giang ngồi ở đây, bình thường có vấn đề gì có thể hỏi thầy...

- Thầy!

Cô nghiêm túc nói:

- Em bị viễn thị, ngồi ở hàng cuối mới thấy rõ bảng.

- Như vậy... Em muốn ngồi chỗ nào?

Cô chỉ chỉ hàng cuối cùng:

- Hàng cuối đều được ạ.

Chỉ có vị trí bên cạnh Cố Dư Lâm còn trống.

Phòng học bắt đầu sôi sùng sục, có người còn huyt sáo.

Nữ sinh vừa rồi ngẩng đầu khinh thường nhìn cô một cái, từ trong lỗ mũi thở ra một sự giễu cợt.

Cố Dư Lâm ngồi hàng cuối, tuy là đang nghe nhạc bằng tai nghe, nhưng tốt xấu gì cũng đeo một tai, lớp học nói gì anh ấy đều nghe được bằng tai kia.

Cuối cùng, anh ngẩng đầu lên, đuôi mắt hơi nhếch lên, gò má mang theo ý cười.

Chủ nhiệm lớp còn chưa bằng lòng, anh lại bắt đầu thu dọn mặt bàn kia, đem đồ đạc của mình nhét vào sau cặp, anh vỗ vỗ bàn trống bên cạnh, cất cao giọng nói:

- Đến đây đi!

Trong chớp mắt ấy, 500 pháo hoa sang trọng nở rộ trong lòng Giang Tiêu Nhiên.

- Được!

Cô hài lòng chạy xuống ngồi.

Thầy giáo không thể nói gì nữa, chỉ có thể nói:

- Máy chỗ hàng cuối hơi loạn, nếu em không thích ứng được thì thầy sẽ đổi chỗ cho em.

Giang Tiêu Nhiên gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau khi ngồi xuống, cô lấy từ túi xách ra sách bài tập và hộp bút, còn Cố Dư Lâm ở bên cạnh thì nhàn nhã xem sách nhạc.

Trước đó tuy là hai người đã từng ngồi gần nhau như vậy, nhưng cũng chỉ là lúc đi xe một hai giờ đồng hồ. Nghỉ đến một khoảng thời gian rất dài sau này, bọn họ đều sẽ duy trì khoảng cách thân mật này cả ngày, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy cô họng hơi khó chịu.

Với tâm trạng rối loạn mà học xong một giờ học, chuông tan học reo lên, Giang Tiêu Nhiên nhanh chóng ghi chép những chỗ chưa ghi kịp, đầu óc trống rỗng. Lát nữa nên nói gì? Về ca hát hay bài tập? Với hoàn cảnh này, bản việc ca hát có phải đột ngột không?

Cố Dư Lâm dựa tới gần, nói với cô câu gì đó.

Cô lấy lại tinh thần:

- A?

- Mình nói, bạn chép sai chỗ rồi. - Cố Dư Lâm nhắc nhắc lông mi:

- Đó là đáp án đề thứ năm.

Cô nhìn lại, mình lại nhảy qua đề thứ năm, chép vào vị trí của đề thứ sáu.

Cô nắm chặt góc trái quyển vở, lúc này mới giả vờ bình tĩnh mở miệng:

- ... Mình nghe nhầm.

Anh không tiếp tục thảo luận đề tài nữa, chỉ là hỏi:

- Sao bạn lại tới ban này?

- Bị cảm, còn có chút phát sốt, rất nhiều bài tập không giải được, nên phát huy thất thường.

Cô nói ra đáp án bản thân đã sớm chuẩn bị.

Lý Gia Viên ngồi bàn trước dường như không tin, quay đầu, hỏi lại:

- Phải không?

- Đúng vậy.

Cô nói với Lý Gia Viên:

- Sao bạn cũng ở đây? Bạn cùng lớp với cậu ấy sao?

Còn chưa kịp nghe Lý Gia Viên trả lời, cô liền nghe được một tiếng cười.

Cố Dư Lâm không nhìn được rồi.

Cả người anh ấy gục xuống bàn, khuôn mặt chôn ở trong khuỷu tay, thân thể vì cười mà không ngừng run rẩy.

Giang Tiêu Nhiên không hiểu vì sao, nhìn thấy Lý Gia Viên cũng đang cười, cô hỏi:

- Các bạn cười gì thế?

Lý Gia Viên cười vui vẻ, đến cuối cùng, bắt đầu đập bàn.

Giang Tiêu Nhiên đang muốn hỏi rõ, có người xông vào, đứng trên bục giảng hét lớn:

- Có tin tốt! Tiết sau không lên lớp! Chia lớp tập thể dục, nữ 800 mét, nam 1000 mét!

Trong phòng học tiếng hoan hô vang như sấm.

Giang Tiêu Nhiên:??? Cái này cũng là tin tốt sao?

- Bây giờ, tất cả bạn nữ ra ngoài tập hợp!

Sau khi tập hợp, mọi người đi xuống lầu gần hết, Cố Dư Lâm cuối cùng cũng cười xong.

Anh nhìn xuống, nhìn đến quyền tập nữ sinh ghi nhầm, dòng cuối cùng, vì hoảng loạn, bị cô viết không ngay hàng thẳng lối gì cả.

Nhớ tới lúc cô giả vờ vô ý hỏi anh: “Cuộc thi này bạn có thể đạt khoảng mấy điểm?”, nhớ tới lúc cô giấu đầu hờ đuôi nói “Minh bị cảm”, nhớ tới cô nghiêm trang trả lời “Minh phát huy thất thường”. Sau khi nói xong, bởi vì lương tâm tội lỗi, bản thân còn tự gật gật đầu khẳng định.

Anh giúp cô đóng quyển tập lại, lòng hơi rung động.

Có chút đáng yêu.

Giang Tiêu Nhiên đương nhiên không biết tâm tư của Cố Dư Lâm, vì cô đang bận khởi động làm nóng người.

800 mét đối với đa số bạn nữ đều là ác mộng, cô cũng vậy.

Chạy xong sắc mặt đỏ bừng, thở dốc không ngừng, mồ hôi đầm đìa, cô thật không muốn Cố Dư Lâm thấy dáng vẻ này của mình.

Sau khi sống chết chạy xong, cô chậm rãi đi WC, lại đi dọc theo bồn hoa hai vòng, sau cùng mới trở về ban 10.

Khi đó, các bạn đều về lớp rồi, các bạn nam cũng đã chạy xong 1000 mét, cho nên Giang Tiêu Nhiên như bị vô văn ánh mắt chăm chú của mọi người chia vào.

Cố Dư Lâm có phát hiện ra là cô có ý chờ đến khi mặt hết đỏ rồi mới vào không?

Ngay cả trên bàn nhiều hơn một chai nước, Giang Tiêu Nhiên cũng không phát hiện, máy móc cầm lấy chai nước, nửa ngày mới phát hiện, bên trên chai nước có dán một tờ giấy của Hạ Nguyễn.

- Chạy xong tuy uống nước đã thoải mái, nhưng vừa mới hồi phục, không thể uống nước lạnh nha!

Giang Tiêu Nhiên nhìn lướt qua chữ trên đó, chuẩn bị bóc tờ giấy ném xuống, lại cảm giác được bên cạnh có một ánh mắt lạnh buốt.

...

Tay cô khoát lên nắp bình, vặn nắp cũng không được, xé tờ giấy ra cũng không được, lòng run sợ ngồi đó.

Một chai nước khác đưa được trước mặt.

Chai còn một nửa nước.

Cố Dư Lâm nói:

- Uống của mình đi!

?!

Gián tiếp hôn môi?!!

Đầu óc Giang Tiêu Nhiên tê rần, tay cũng đưa tới:

- Được!

Môi dán lên miệng chai, hoa văn ở miệng chai như dè lên mỗi một tác thần kinh cũng cô.

Rất ngọt.

Rời khỏi miệng chai, cô nắm thân chai, thân chai theo động tác nắm chặt của cô mà phát ra âm thanh nhỏ.

Cô vô ý liếm môi một cái:

- Mình uống xong rồi.

- Còn một chút...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hạ Nguyễn: Ông đây không muốn giúp đỡ người khác theo đuổi con gái nha!

Còn lại một chút nước, người nào uống thì tốt? (mỉm cười)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cùng uống

Người cô nóng lên, nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh mà hỏi:

- Còn một chút, mình uống hết hay là...?

Nói xong cô muốn vả vào miệng mình một cái.

Ngón tay anh thon dài đặt dưới bàn tay cô, hơi cong lên, cầm chai nước trở về:

- Để mình uống!

Cô nhìn theo chai nước chạm vào môi anh, lại nhìn theo thân chai, một ít nước chạy từ trên xuống, trượt vào miệng anh.

Cổ họng anh khẽ động, phát ra âm thanh rất nhỏ.

Ừng ực, ừng ực.

Mọi âm thanh đều làm lục phủ ngũ tạng Giang Tiêu Nhiên rối loạn.

... Nếu muốn cô chạy tiếp, chạy 5000m cũng không có vấn đề gì nha!

Chạy xong 800m quá mệt mỏi, thời điểm nghỉ trưa, Giang Tiêu Nhiên ngủ rất ngon.

Vô tư không biết có người đang quan sát toàn bộ quá trình cô chìm vào giấc ngủ.

Lúc ngủ cô nằm mơ, mơ tới đời trước, là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến Cố Dư Lâm uống nước.

Là lần đầu tiên nhìn thấy đoàn làm phim.

Khi đó cô vừa mới thành fan của anh ấy, thời điểm đi du lịch đúng lúc nhìn thấy anh đang quay phim ở đằng kia. Vì vậy, cô nhanh chóng chạy tới trường quay, trên đường còn gặp mấy bạn nữ khác, cũng là người hâm mộ của Cố Dư Lâm.

Lúc cô đến phim trường là giữa trưa trong một ngày nóng nhất. Vì đóng phim cổ trang, nên Cố Dư Lâm mặc một bộ áo bào phức tạp, tóc dài được tạo mẫu kỹ lưỡng.

Các fan hâm mộ không kìm nén nóng, nhìn Cố Dư Lâm diễn mấy lần, đạo diễn hô “Cắt”. Tổ diễn viên núp dưới bóng cây ăn dưa hấu. Còn anh thì vẫn mặc áo bào đứng trước máy quay xem lại phần biểu diễn của mình. Sau khi xem, còn bắt đầu xem xét thấy mình diễn chưa đủ tốt, liền thảo luận hai câu với đạo diễn.

- Thật không hổ là người đàn ông tôi nhìn trúng.

Bạn nữ bên cạnh nói.

- Với tiểu thịt tươi như thế là chuyên nghiệp rồi.

Giang Tiêu Nhiên mừng thầm, lại hỏi:

- Vậy là chuyên nghiệp?

- Không chỉ không chuyên nghiệp, rất nhiều tiểu thịt tươi tuy giá trị cao nhưng chỉ biết làm trò, mang tính thương mại. Thần tượng trước đây của mình, cùng lúc đóng 3 bộ phim, liền khoe khoang giống trông như bận rộn hơn cả tổng thống. Sau khi đóng xong, liền đi các lễ ra mắt, phát ngôn quảng cáo gì gì đó...

Cô gái kia tiếp tục nói:

- Kiếm tiền rất nhiều nhưng kỹ thuật diễn xuất và danh tiếng lại tụt dốc không ít.

Giang Tiêu Nhiên còn chưa kịp trả lời, đã nhìn thấy Cố Dư Lâm đi uống nước, ngón tay anh thon dài, đáng vẻ cầm chai nước suối thật khiêu khích. Vì uống nước, đầu anh hơi ngẩng lên, rơi vào mắt cô lúc đó, là một bên mặt đẹp chết người.

Yết hầu lên xuống, không thể phân biệt giữa nước và mồ hôi, vì khoảng cách khá xa, Giang Tiêu Nhiên có thể nhìn thấy giọt nước kia lăn qua cổ anh, rơi vào cổ áo.

Trời ạ, cầu xin cho cô trở thành giọt nước kia nha!

Cô đang nghĩ như thế thì Cố Dư Lâm liền nhìn lướt qua hướng này, giống như nhìn thấy tâm tư của cô. Hai gò má cô bỗng chốc đỏ lên, như bị người khác dội một chậu nước hạt tiêu, từng tắc da thịt nóng ửng lên.

Bởi vì mặt trời quá nóng, Cố Dư Lâm chỉ híp mắt nhìn qua một chút rồi liền sai bước đi tới.

Mỗi bước đi của anh như đi vào trong tim Giang Tiêu Nhiên, mỗi bước đều tạo ra con sóng lăn tăn trong lòng. Có âm thanh của một tên tiểu nhân vang lên trong đầu cô: Giang Tiêu Nhiên, anh ấy đi đến chỗ mày sao?

Anh đi tới, nghiêng đầu, ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc:

- Các bạn là fan của tôi sao?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Các fan như quen thân với anh lắm, nói tiếp:

- Cố đại thần nhất định sẽ thành công!

Anh nhún mày, nở nụ cười nhàn nhạt:

- Cố đại thần?

Bạn fan kia rụt lại:

- Anh không thích bọn em gọi anh như vậy sao...?

Ánh mặt trời ngay trên đỉnh đầu anh phát ra vàng hào quang, anh cười cười, làm động tác cầm chai uống nước quả thực kích thích người khác:

- Các bạn vui vẻ thì gọi gì cũng được. Trời nóng, nhớ uống nước nha!

Đạo diễn gọi anh ấy trở về quay tiếp, anh liền lui lại hai bước, chỉ chỉ một bóng cây:

- Trời nóng, các bạn qua bên kia đi! Lát nữa tôi sẽ cố gắng đứng sang hướng đó!

- Tốt quá! Cố đại thần cố lên!

- Bảo bảo cố lên!

Tất cả mọi người đều nói cố lên, còn Giang Tiêu Nhiên thì không biết nên biểu đạt suy nghĩ trong lòng thế nào, trong chốc lát dĩ nhiên cứng họng.

Hình như Cố Dư Lâm cũng thấy được có chút kỳ quái, mỉm cười liếc mắt nhìn cô, sau đó mới xoay người rời đi.

Mãi đến khi bị người bên cạnh đẩy một cái, cô mới hồi phục tinh thần sau ánh mắt kia của Cố Dư Lâm, lúc này mới phản ứng kịp bản thân đã làm gì, dùng tay ôm lấy mặt:

- Thật là mất mặt mà, lúc này một chữ cũng không nói ra được...

- Không sao đâu, đây là lần đầu bạn gặp thần tượng sao? Hồi hộp cũng bình thường thôi. Lần đầu tiên mình gặp thần tượng, mình thậm chí còn không dám nhìn mặt anh ấy nữa, ha ha ha.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy mất thể diện nhưng không cản trở đến việc ngắm trai đẹp của mình. Cả đám người đi đến sau bóng cây, Cố Dư Lâm quả nhiên nói được làm được, lúc nghỉ ngơi liền đi đến hướng này.

Một bạn nữ ôm máy ảnh, điên cuồng nói:

- Anh trai của em đẹp trai quá, trừ khi ngày nào đó mắt bị mù, nếu không... làm sao em có thể không thích anh ấy chứ!

Ma xui quỷ khiến Giang Tiêu Nhiên nói:

- Mất mù thì không thích anh ấy nữa sao?

Em gái kia suy nghĩ một lát:

- Không phải, chỉ là nếu không thể nhìn thấy anh ấy thì thật tan nát cõi lòng!

Một đồng người hâm mộ tâm hồn rạo rực, cười đến run rẩy cả người.

Vì lần đầu tiên đi theo thần tượng, còn là một người cùng tuổi, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Cô có chút không phân biệt là hiện thực hay mơ tưởng, không biết mình đang đứng ở đâu.

Trong đầu là một khoảng trống không, giống như TV lúc không bắt được tín hiệu, đều là một màu trắng của tuyết.

Buổi chiều, lúc nghỉ ngơi, các cô muốn xin chữ ký, khi đó Cố Dư Lâm đang ngồi trong xe đọc kịch bản, trợ lý ý bảo đừng quấy rầy, quay xong rồi lát nữa Cố Dư Lâm rảnh sẽ ký tên. Các cô còn chưa kịp xoay người, liền nghe được tiếng anh trả lời ra:

- Không có việc gì, cầm vào đi!

Giọng anh rất trầm, có đôi khi mang theo giọng mũi nhàn nhạt, dịu dàng, có chút mềm mại lại có chút khàn khàn, thật làm người nghe tê dại toàn thân.

Cố Dư Lâm ở trong xe, các cô cần thò người vào để xin ký tên, tránh không khỏi việc phải khom lưng. Có thể Cố Dư Lâm sợ đầu các cô đụng trần xe, lúc các cô ra vào, anh đều đặt tay trên trần xe, phòng ngừa cho các cô.

Chi tiết nhỏ này làm cảm tình Giang Tiêu Nhiên dành cho anh ấy tăng kịch liệt.

Giang Tiêu Nhiên xếp hàng ở vị trí thứ ba, hai người trước hình như đã quen thuộc, sau khi cho Cố Dư Lâm ký xong còn nói:

- Cố đại thần giỏi nhất!

- Cảm ơn bảo bảo!

Đến phiên Giang Tiêu Nhiên, hai tay cô cầm ảnh chụp đưa lên, lúc khom người mờ hồ ngửi được mùi nước hoa trên người anh, mùi hương thanh lịch, trang nhã.

Mất thấy Cố Dư Lâm đã ký xong tên của mình, ánh mắt cô thẳng tắp, tìm kiếm một hồi cũng không biết nên nói gì, liền nắm tay, đang muốn lui ra ngoài, lại nghe được anh ấy nói:

- Bạn không muốn nói gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mua nước

- A?

Cô bối rối một lúc, bấy giờ mới phản ứng kịp, lắp bắp nói:

- Hy vọng anh, tìm đường chết, tìm đường chết...

Ôi trời, cô đang nói gì thế?

Cố Dư Lâm bị cô chọc cười:

- Hy vọng tôi... tìm đường chết?

Cô nhanh chóng lắc đầu, rất cục nhỏ được:

- Hy vọng anh tìm đường chết mà tránh!

Cô thở dài một hơi.

- À, được.

Đáy mắt anh ánh lên ý cười:

- Tôi biết rồi.

Giống như một lời hứa hẹn trịnh trọng.

Cô cắn môi lui ra ngoài.

Hai chân vẫn còn run, tay cũng run rẩy, thậm chí còn có cảm giác mọi thứ trước mắt đều quay cuồng, cô gái đứng trước tới hỏi:

- Thế nào, thế nào?

Hiện tại anh ấy đang kích động đến muốn chửi bậy đấy!

Người đàn ông này chính là một vị thần tiên đó!

Ngày đó, các cô ngồi rất lâu, nhưng không cảm thấy mệt mỏi. Nhìn thấy Cố Dư Lâm, không hiểu sao Giang Tiêu Nhiên lại có cảm giác có một sức mạnh, sức mạnh đó ở ngay sau lưng cô, trong bóng tối, thúc đẩy cô trở nên tốt hơn.

Sau đó, ngoại trừ cô găng xứng đáng là một người hâm mộ chân chính, việc học của Giang Tiêu Nhiên cũng có tiến bộ. Lúc rảnh rỗi, cô còn cắt ghép các đoạn video nhỏ, tạo thành đoạn clip ngắn, còn học theo điệu múa và bài hát của anh ấy, chỉ hy vọng có nhiều người biết đến tên anh ấy, cùng nghe anh ấy hát.

Cảnh trong mơ cũng không dừng lại.

Tình cảnh trước mắt nhanh chóng xuất hiện, vừa thật vừa giả, đang xen lẫn lộn, cảnh trong mơ không ngừng thâm nhập - về chuyện sau này cô càng thích anh ấy, đi đón ở sân bay, trọng sinh, rồi vào học cùng trường vì muốn tẩy xóa lịch sử đen tối của anh ấy.

Cho đến khi tẩy xóa tất cả, cô lại đột nhiên té xỉu, lại trở về cuộc sống ban đầu.

Cố Dư Lâm nhìn cô như chưa từng gặp, anh không biết cô, cô chỉ lẫn trong hàng ngàn người hâm mộ khác.

Những lịch sử đen tối trước kia cô tẩy xóa, bây giờ thật sự chưa từng tồn tại.

Cô muốn giải thích, nhưng không có bằng chứng, người khác chỉ vào mũi cô, nói cô hư vinh.

Cô gấp gáp, nói rằng mình thật sự đã từng gặp qua Cố Dư Lâm thời niên thiếu. Lại như mất tiếng, chỉ có thể há to miệng, không phát ra âm tiết nào.

Quá hốt hoảng, tim cô đập rộn lên, cứ như thế tỉnh lại. Cô liền bóp bóp đùi mình, thật may mắn, còn đau.

Tất cả chỉ là mơ thôi.

Cô lại vội vàng quay đầu nhìn, Cố Dư Lâm đang xem sổ bài hát.

Lúc này cô mới thở dài một hơi, cả người đều mềm nhũn, gục đầu xuống bàn, còn có thể nghe được tiếng nhịp tim đập.

Cố Dư Lâm nghiêng đầu hỏi cô:

- Thấy ác mộng sao?

Lúc nghỉ trưa đèn đều tắt, ánh mắt trời cũng bị rèm cửa sổ che mất hơn phân nửa, phòng học vừa yên tĩnh vừa u tối, giọng nói của anh lại đặc biệt làm người khác yên tâm hơn. Cô lau trán một cái, chưa tỉnh hoàn toàn nói:

- Ừm

- Mơ hoàn toàn ngược với hiện thực.

Anh mấp máy môi, nói nhẹ nhàng:

- Đừng sợ!

Một lần nữa, cô nằm gối trên cánh tay, trong lúc giật mình cảm thấy hình như sau giờ nghỉ trưa, quan hệ giữa bọn họ đã nhích lại gần thêm một chút mơ hồ, nhưng cũng không quá rõ ràng.

Giống như bọn họ đã cùng nhau đi qua bao ngày đêm, vượt qua nhiều cơn ác mộng, cô thậm chí còn cảm nhận được sự dịu dàng, đồ dành của anh.

Trong nơi tăm tối, bụi trần lắng xuống.

Chỉ cần ở cùng với anh ấy, đáng sợ thế nào cũng không cảm nhận được. Chỉ khi mất đi anh mà không được báo trước mới là điều đáng sợ nhất!

Cô nhanh chóng tỉnh táo, lấy cây bút máy trong hộp bút ra, bắt đầu viết đề bài.

- Biết làm rồi... tìm cách chứng minh...

Bài số học chứng minh như thế, nhưng việc cô đã từng gặp anh, làm sao chứng minh đây?

Cô vội vàng xé trang giấy làm đôi, đưa tới trong lúc Cố Dư Lâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi:

- Bạn giúp mình... ký tên nha??

Anh nhú mày, nghe cô nói tiếp:

- Nếu như về sau bạn nổi tiếng, mình có thể khoe khoang với người khác một chút nha.

- Đến lúc đó tìm mình xin chữ ký cũng không muộn mà.

- Ngộ nhờ lúc đó mình không liên lạc được với bạn thì sao? Sau khi bạn nổi tiếng chắc chắn sẽ rất bận rộn nha...

- Ừm

Anh gạt đầu, ký tên rõ nét, giống như hợp đồng có đóng dấu trên giấy trắng mực đen:

- Vậy bạn hãy cố gắng ở cạnh mình đến lúc đó đi! Như vậy, sẽ không thể không liên lạc được với mình.

Một lúc sau, cô mới tìm được giọng nói của mình:

- Mình khi đó chắc chắn vẫn còn ở cạnh nha, chỉ là...

Nói đến đây, việc không chắc chắn ở tương lai làm cô hoang mang, ra sức lắc đầu:

- Quên đi, không nói điều này nữa.

- Không chỉ ký tên, tặng mình vở bài tập của bạn cũng được, loại càng nhiều chữ càng tốt ấy.

Anh quay bút, thanh thản mở miệng:

- Mình không có vở bài tập.

-

Rạng sáng thứ hai đầu tuần, Giang Tiêu Nhiên chưa tới lớp, Cố Dư Lâm nhìn cái bàn trống rỗng bên cạnh, suy nghĩ một lát, đứng dậy, đi tới căn tin.

Anh cũng không rõ tại sao mình lại muốn đi mua nước, cũng không biết tại sao lúc người bán hỏi “Mua mấy chai?”, anh lại trả lời “Chỉ cần một chai”.

Lúc cầm chai nước đi về phòng học, trong lòng cảm thấy rất phức tạp, nhưng cũng rất kỳ diệu.

Ngồi vào chỗ, anh thấy trên bàn Giang Tiêu Nhiên quả thật có một chai sữa tươi, còn dán tờ giấy ghi chữ rất xấu.

Anh mỉm cười, đem chai sữa đi ngoài, cho chó con uống, lúc chuẩn bị ra ngoài còn thuận tiện đem chai nước vừa mua đặt trên bàn Giang Tiêu Nhiên.

Khi anh quay về lớp, Giang Tiêu Nhiên đã đến rồi.

Cô nhìn thấy chai nước kia, giống như thấy dịch bệnh, nhìn thoáng qua anh ấy, lập tức quyết định... ném nhanh chai nước đó đi.

Hôm qua rõ ràng lúc anh nhìn thấy chai nước liền không vui vẻ, vì không thể để anh hiểu làm gì, cô nên thẳng thắn giải quyết nhanh chóng.

Vì vậy, lúc cô cầm chai nước lên, nghe anh nhàn nhạt hỏi:

- Không uống?

Giọng cô cực kỳ kiên định, cao hơn vài đề-xi-ben, nắm chặt tay rất giống một tráng sĩ quyết tâm ra trận:

- Ừ, không uống! Sẽ ném ngay đây!

...

Anh lại nói:

- Không suy nghĩ một chút à?

Giang Tiêu Nhiên trầm nghĩ, anh ấy đang thăm dò mình sao? Lúc này mình càng phải quả quyết hơn, loại bỏ hoàn toàn nghi ngờ!

Vì vậy cô trực tiếp ném chai nước vào thùng rác phía sau, nói cực kỳ kiên quyết:

- Không cần suy nghĩ, không uống!

Lại bổ sung:

- Mình ghét nhất là uống cái này!

Nói xong còn nhìn anh mà cười, có mùi vị muốn giành công:

- Thế nào, mình ném thật chuẩn đúng không?

- ...

Cố Dư Lâm cảm thấy chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung cảm giác của anh ngay giờ khắc này.

Ah, Ah.

Câu trả lời kia cứ nghẹn ở cổ họng, không thể nói ra miệng.

Trước giờ anh chưa từng làm việc này, thật vất vả mới có một lần tâm huyết dâng trào mà làm, bây giờ, quả nhiên phải chịu cảm giác chua xót này.

Giang Tiêu Nhiên thật là một người con gái đặc biệt.

Cô gái đặc biệt kia thấy anh không nói lời nào, bản thân cũng không nói chuyện, thấy được áp suất thấp trên người anh, thời điểm tan học nhỏ giọng hỏi Lý Gia Viên:

- Cậu ấy bị sao vậy?

Lý Gia Viên:

- Có lẽ, mỗi tháng đều có vài ngày như vậy đó!

Trong nháy mắt cô hiểu rõ:

- Mình hiểu, mình hiểu.

Chỉ là không biết vì sao sau khi cô nói xong câu đó, xung quanh dường như càng thêm u ám?

Liên tục ngồi cùng bàn Cố Dư Lâm mấy ngày, Giang Tiêu Nhiên đã thăm dò được thói quen hàng ngày của anh ấy, không khác biệt với mọi người lắm. Bữa sáng không biết ăn gì thì liền không ăn. Buổi trưa không thích ngủ trưa, chỉ thích xem sách về âm nhạc, hoặc ngồi vui trên ghế nghe nhạc, viết nhạc, viết lời.

Giang Tiêu Nhiên biết anh ấy sẽ có bệnh đau dạ dày, đoán là từ thói quen như vậy mà thành. Vì vậy, buổi sáng cô sẽ thường mua hai phần, anh không ăn, sẽ ép buộc anh ăn.

Bọn họ thường có rất nhiều trao đổi.

- Bạn ăn bánh mì nướng này đi, mình viết giúp bạn một bài tập.
- Mình không cần làm bài tập.
- Nhưng không thể lãng phí thức ăn.
- Vậy bạn giúp mình sửa lời bài hát đi! Câu này mình không biết nên viết gì, bạn nghĩ ra thì mình ăn.

Giang Tiểu Nhiên xem qua lời bài hát anh nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đối mặt với việc nam chính buồn bực, tâm trạng của tôi không có chút gọn sóng nào, thậm chí còn có chút buồn cười

Tôi có thể là mẹ ruột giả rồi.

Tôi cảm thấy ý nghĩa của việc theo đuổi thần tượng chính là mong muốn bản thân trở nên tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Dây áo

Lời của cả bài hát đều đã viết xong, chỉ còn lại câu thứ ba từ dưới lên có một chỗ còn trống, nhưng bên cạnh có sẵn 3 từ để lựa chọn.

Cô đẩy đẩy bánh mì về phía anh:

- Bạn ăn trước đi, mình suy nghĩ một lát.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô vẫn cảm thấy cái anh viết đã rất tốt, chỉ chỉ từ thứ hai:

- Mình cảm thấy từ này rất tốt, gieo vần rất có cảm giác.

Anh thờ ơ cười:

- Cho nên bạn lừa mình ăn bánh mì à?

Cô bị nhìn ra tâm tư nhỏ, liếm môi. Anh cũng không nghiên cứu sâu nữa, dùng bộ dạng “Thực là khâm phục bạn rồi” cười cười rồi quay đầu viết ca từ tiếp.

Sáng sớm ban 10 đã náo loạn, có người ở phía sau kêu:

- Bắt đầu giết nha! Đêm qua ai không ngủ mà đi giết người nè? Mau tố cáo ai là sói đi! *(có lẽ đây là trò chơi Ma sói đó)*

- Không chơi trò này nữa, chuẩn bị trốn học thôi, hắc hắc!

...

Mặc dù Cố Dư Lâm không thích học tập, nhưng không giống với bọn họ lắm, dường như trong lòng anh có một phương hướng để cố gắng, có mục tiêu chính xác, sẽ quên đi những việc cảm thấy nhỏ bé. Giống như, bởi vì tâm trí đặt ở âm nhạc nên thấy học tập không quá quan trọng.

Cô đột nhiên cảm thấy giữa sự huyền ảo trong lớp, vẻ an tĩnh trên người Cố Dư Lâm lại toát ra một lực hấp dẫn không thể nói thành lời.

Không đến một tuần, dưới sự “thúc ép đe dọa” của Giang Tiểu Nhiên, cuối cùng Cố Dư Lâm đã có thói quen ăn sáng.

Sau lại phát triển thành quy luật, trong tuần thì thứ ba, thứ năm cô mua đồ ăn sáng, thứ hai, tư sáu thì anh ấy mua.

Như vậy thời gian ăn ý cứ chậm rãi nảy nở.

Cô cùng Cố Dư Lâm có rất nhiều chủ đề có thể trò chuyện, nhưng duy nhất có chủ đề không thể nói, chính là học tập.

Giang Tiểu Nhiên biết rõ, tuy lúc này cô đang đeo trên lưng một sứ mệnh trọng đại của lịch sử, nhưng học tập thì không thể buông bỏ. Phải học thật tốt,

để nếu khi Cố Dư Lâm có đổi ý, cô có thể phụ đạo giúp anh ấy.

Quan trọng hơn chính là, cuối cùng Cố Dư Lâm trở nên xuất sắc như vậy, nếu như cô chỉ vì anh mà sống, không quan tâm đến bản thân mình, thì cô sẽ không thể bắt kịp anh rồi.

Cô cũng phải giống anh ấy, phải có nhiều ưu điểm mới được.

Cho nên mỗi lần gặp phải đề bài muốn thảo luận, cô sẽ đi hỏi Lý Gia Viên, có đôi khi lúc giải đề, hai người sẽ thảo luận cực kỳ sôi nổi, mãi đến khi vào tiết còn chưa thỏa lòng, thời điểm học môn phụ liền chuyển giấy nháp tiếp tục thảo luận bài tập.

Tuy là họ cực kỳ quang minh chính đại, thuần túy chỉ là đang thảo luận bài tập, thế nhưng Cố Dư Lâm vẫn không chen vào một lời nào, có chút không đúng lắm.

... Giang Tiêu Nhiên vì lo bài tập, đã ba tiết học chưa nói chuyện cùng anh ấy.

Giữa lúc Giang Tiêu Nhiên vò đầu bứt tóc, đang cố buông lỏng bằng cách uống nước thì Cố Dư Lâm đóng quyển sách lại, chỉ vào đề bài trước mặt Giang Tiêu Nhiên:

- Đề này làm thế nào?

Cô sắc mặt ngưng nước trong cổ họng, không nuốt xuống không phun ra được, thân thể cứng lại, sau đó ho khan kịch liệt.

- Khụ khụ...

Cố Dư Lâm tự tay vỗ vỗ lưng cô, thật vất vả mới dừng ho, cầm cô tựa vào chai nước thất thần.

Tay anh vẫn đặt trên lưng cô.

Đường như có vật gì đó hơi nhô ra.

Con người Cố Dư Lâm hơi thay đổi, nhìn lại cái trong lòng bàn tay mình, một đường không rộng không hẹp, băng qua lưng áo của cô,

Ý thức được là cái gì, hầu hết anh giật giật, bình tĩnh nhìn lại bàn tay, tay cũng rút lại, đặt trên đùi mình. Nhưng kì quái là, cái tay này rõ ràng đang thả lỏng nhưng lại có gì đó đã để lại dấu ấn trên tay anh. Anh lật bàn tay lại nhìn, chẳng có gì cả, chỉ là có chút hồng hồng.

Giang Tiêu Nhiên bình tĩnh lại, nhìn anh mà không thể tin:

- Vừa rồi bạn nói cái gì?

Rút tay lại, anh nói như bình thường:

- Mình nói, đề thứ ba làm thế nào?

... Hạnh phúc tới thật quá nhanh như gió lốc.

Giang Tiêu Nhiên thụ sủng nhược kinh, lập tức lấy tập mình kéo tới giữa, bắt đầu giải thích cặn kẽ cho anh:

- Đầu tiên vẽ đường parabol này...

Nói xong một bước, cô sẽ hỏi:

- Chỗ này hiểu không? Không hiểu mình sẽ nói nguyên lý lại cho bạn.

Cố Dư Lâm:

- Gần như đã hiểu.

Nghe giảng, không hiểu sao anh bắt đầu mơ hồ, dường như mất đi thính giác, chỉ nhìn thấy môi cô mở ra đóng lại. Cô không giống với các bạn nữ khác, nữ sinh ban khoa học xã hội ít khi trang điểm, hoặc nếu có thì sẽ tô son thật đậm, hận không thể làm cho tất cả mọi người đều biết mình tô son.

Mà cô trang điểm rất nhạt, nhất là môi, không quá đỏ, gần với màu cam đỏ, ở dưới ngọn đèn càng nổi lên màu sắc ấy.

Giống như quả cà chua nhỏ.

Đột nhiên anh có chút muốn ăn cà chua.

Lý Gia Viên ngồi phía trước quay đầu lại, hình như tìm được cách giải ngắn hơn, rất hưng phấn muốn chia sẻ với cô, bút cũng đã đặt trên tờ giấy nháp, cũng đã nghiêng người qua:

- Giang Tiêu Nhiên! Minh...

- Chờ một chút, chờ mình giảng cho cậu ấy đề bài này đã.

Lý Gia Viên mệt mỏi quay đầu trở về.

Cố Dư Lâm vô cùng hưởng thụ, cong cong khóe mắt, nở ra một nụ cười nhạt.

- Cười cái gì? Nghe hiểu không?

Cà chua nhỏ mấp máy môi, lên tiếng:

- Ừ, hiểu.

Cô viết kỹ quá trình giải bài đó ra giấy, đẩy tờ giấy tới bàn anh, lúc này mới tiếp tục thảo luận với Lý Gia Viên.

Cố Dư Lâm nhìn tờ giấy, cô vẽ một đường parabol.

Độ cong rất giống bím tóc đuôi ngựa của cô lắc lên lắc xuống.

Mà đường parabol này được giải thế nào?

...

Thật không biết làm.

Gần đây, Giang Tiêu Nhiên phát hiện Cố Dư Lâm bắt đầu có hứng thú nhất định với học tập.

Đặc biệt thích số học, nhất là bài tập về parabol.

Cô đâu có thời gian suy nghĩ trong chuyện này có điểm khác thường, anh ấy chịu nghe giảng bài thì cô đã vui vẻ, đâu thể cầu mong quá nhiều.

Cô bắt đầu sắp xếp cho anh một số bài tập cơ bản, đôi khi, cô sẽ gọi điện thoại dặn anh làm bài tập. Cuối tuần, hai người sẽ đi thư viện làm bài.

Tiết mục đầu bán kết thi họ tiếp tục chuẩn bị hát "Mục nát", bởi vì công tác chuẩn bị đã làm tốt, nên bây giờ áp lực của họ không lớn lắm, chỉ cần mỗi ngày luyện giọng, đúng giờ tham gia lớp học xướng là được.

Có câu nói thế nào ấy nhỉ?

Là mệt mà rất vui ấy!

Chỉ cần không có Hạ Nguyễn quấy rối, mọi thứ đều tốt đẹp.

Nhưng Hạ Nguyễn cứ như ôn thần, đưa đồ ăn thức uống không có giờ giấc cụ thể, có đôi khi Giang Tiêu Nhiên không ý thức được, tưởng là Cố Dư Lâm mua, ai ngờ sau khi uống xong mới thấy trên đó có dán tờ giấy.

"Lại bị bạn phát hiện rồi, trời thu thiếu nước, phải chú ý bổ sung nước nha".

Giang Tiêu Nhiên không còn lời nào để nói, không thể không khen ngợi, không hổ là tên đào hoa, có chiến lược thâm sâu.

Có đôi khi Triệu Gia Ánh hỏi cô:

- Chẳng lẽ bạn không cảm động?

- Cảm động?

Cô buồn cười hỏi lại, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, nếu như năm nay bản thân thực sự 17 tuổi, có thể sẽ cảm động nha!

Hành động theo cảm tính, thích trêu đùa, thích sự khác biệt, hận không thể bất đồng với mọi người, chính là mong muốn trở nên đặc biệt, muốn thu hút sự chú ý.

Trên thực tế, tất cả những điều đó anh ta đều làm, nhưng đối với Giang Tiêu Nhiên thì nam sinh như vậy, có chút ngây thơ.

- Đúng vậy! - Triệu Gia Ánh phụ họa. - Nghĩ xem, anh ta đã đem nước cho bao nhiêu người rồi, cũng không biết đã có bao nhiêu bạn gái. Cũng là Cố Dư Lâm tốt, trong sạch tự nhiên, chỉ đối tốt với một mình bạn.

Thời niên thiếu, chúng ta đều hy vọng bản thân ở trong lòng đối phương là một "người đặc biệt", nhưng thời gian trôi qua, rồi cuộc dần dần sáng tỏ, muốn

trở thành một người đặc biệt thật sự rất khó khăn.

Đối với Hạ Nguyên, Giang Tiêu Nhiên cũng không phải là một người đặc biệt.

Nhưng đối với Cố Dư Lâm thì, giữa bọn họ, chính là một trường hợp đặc biệt.

Hai tuần lễ trôi qua rất nhanh, bên này Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm chỉ phát triển một bước nhỏ, bên kia Triệu Gia Ánh đã bước vào giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Hai người thảo luận một chút, rất nhanh đạt được sự đồng thuận, sau khi tan học, Lý Gia Viên đưa Triệu Gia Ánh về nhà, Cố Dư Lâm đưa Giang Tiêu Nhiên về.

Cuối cùng cũng có cơ hội ở chung một chỗ, trong lòng hai người tự nhiên toát ra không ít tâm tư nhỏ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cà chua không phải muốn ăn là có thể ăn nha!

Nhanh thật! Cố đại thần sắp không nhịn được rồi. Ha ha ha.

Sau đây là câu hỏi, xin hỏi trên lưng Giang Tiêu Nhiên là vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cầm tay

Trước đây khi tập luyện muện, Cố Dư Lâm luôn hỏi cô có cần anh tiễn mình về không, nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, Triệu Gia Ánh sẽ đứng ở cửa đập tan ảo tưởng tốt đẹp của cô:

- Tiêu Nhiên, chúng ta về nhà thôi!

Tình huống bây giờ, thật là không thể tốt hơn.

Ngày đó cô và Cố Dư Lâm tập luyện ở công viên, anh hỏi cô:

- Bạn của bạn đang chờ sao?

Giang Tiêu Nhiên lắc đầu:

- Cô ấy thấy sắc quên bạn rồi, đã sớm đi về cùng Lý Gia Viên.

Nói xong lại ý thức được bản thân cũng đang thấy “sắc”, mỉm cười thích thú.

Cố Dư Lâm hỏi địa chỉ nhà cô, Giang Tiêu Nhiên rất chu đáo trả lời anh:

- Nhà bạn ở đâu? Nếu như nhà hai chúng ta khác hướng thì bạn đưa một chút là được, tới chỗ nào thuận tiện thôi.

- Mình không sao. - Anh dừng lại.

- Trời tối rồi, đưa bạn về quan trọng nhất.

Cố Dư Lâm vốn định trực tiếp đón taxi, nhưng taxi chạy quá nhanh, Giang Tiêu Nhiên muốn ở cùng anh lâu một chút, vừa vặn có chiếc xe buýt tới, cô liền kéo anh lên xe buýt:

- Chúng ta ngồi xe buýt đi! Mình ngồi taxi sẽ bị chóng mặt.

Những lời này cũng là thật.

Bây giờ đã hơn 8 giờ, theo lý mà nói xe buýt sẽ không phải chen chúc, may mắn có thể tìm được vị trí gần cửa sổ. Nhưng không biết vì sao, có lẽ hôm nay công viên có sự kiện gì đó, du khách tới đây rất nhiều, có lẽ có một nhóm sinh viên vẽ tranh phong cảnh, bọn họ vừa mới lên xe, phía sau một đám người liền chen lên.

Người chen lên thật cao to lực lưỡng, Giang Tiêu Nhiên bị chen tới chen lui, không nắm được tay ghế, cố gắng nắm lấy vòng tay vịn.

Tay vừa đưa tới, tay vịn đã bị người khác nắm lấy. Cô bắt hụt, thời điểm bàn tay đưa xuống, phía dưới có một cánh tay đưa lên, giống như muốn đỡ lấy cô.

Tay cô không còn sức, đầu ngón tay anh hướng lên, vừa đúng góc độ vi diệu, làm cho các ngón tay anh đan khít vào khe hở giữa ngón tay cô.

Bởi vì quán tính, cô cảm giác được vết chai trên ngón tay anh như có như không chạm vào đầu ngón tay cô, lướt qua đầu ngón tay, mang theo cảm giác run rẩy. Cuối cùng, mười ngón tay bọn họ đan vào nhau.

Chờ đã... Mười ngón tay đan vào nhau?!

Cô sững sờ nhìn bàn tay mình, cái tư thế này, cô có thể nhìn thấy rõ hình dạng móng tay của anh ấy, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, có màu hồng hồng, phía dưới là một hình trăng khuyết trắng trắng.

Không được không được, cảm giác trước mắt đều là sương mù, thật muốn hôn mê mà.

Xe đột nhiên thắng lại một cái, có người dựa vào cô, bàn tay hai người bị tách ra, Giang Tiêu Nhiên chưa kịp thất vọng mất mát, lại cảm giác được một hồi đau đớn ở bả vai.

Cố Dư Lâm đi lên phía trước vài bước, đem cô khóa lại trong khu vực hình tam giác giữa hai cánh tay anh và thùng xe, anh cúi người, vì chen chúc mà đôi môi muốn dán lên khóe mắt cô, hỏi:

- Có khỏe không?

Hơi nóng truyền đến làm cả khuôn mặt cô nóng bừng.

Quả nhiên, chọn đi xe buýt rất đúng!

Cố Dư Lâm bảo vệ cô trong một không gian nho nhỏ, bất kể bên ngoài chen chúc thế nào, cô cũng sẽ không bị người khác đụng vào. Toàn bộ không gian của cô đều có hơi thở của anh, dường như có năng lực thẩm thấu nào đó, thâm nhập vào cơ thể cô.

Rung động nhẹ nhàng.

Sợ cô đứng quá buồn chán, Cố Dư Lâm nhìn bên ngoài nói:

- Bạn thấy cái người đang đứng kia, có chút giống bạn không?

Cô hoàn toàn bỏ qua, nhìn ra liếc sang một cái:

- Mình bị cận thị, không đeo kính nên không nhìn thấy.

Cố Dư Lâm nhú mày, nhớ tới ngày đó trong lớp, cô vô cùng đứng đắn nói với thầy chủ nhiệm:

- Thầy giáo, em bị viễn thị, ngồi hàng cuối mới thấy rõ bảng.

Đã nhiều ngày như vậy, cô vì phối hợp với lời nói dối của mình, đều che giấu mà đi học?

Anh lại nhớ lại, thời điểm Lý Gia Viên và người bạn kia ở chung với nhau, anh từng vô ý hỏi qua:

- Làm sao hai người phát triển nhanh như vậy?

Khi đó, Lý Gia Viên vô cùng xem thường, nói:

- Phải luôn có người chủ động nha, may mắn là bọn tao đều là người chủ động, thấy vừa mắt liền liên lạc. Không giống mày và Giang Tiêu Nhiên, trời ạ, hai người vòng qua vòng lại mấy trăm vòng, thật là quanh co... Tao nói này, con gái người ta dè dặt một chút thì tao hiểu được, còn mày là con trai, sao mày không biết chủ động hả? Mày không sợ mày cứ chậm trễ như vậy, người sẽ bị Hạ Nguyễn đem đi à?

- Không có khả năng này.

Anh rất nhanh chóng phủ định, lại tiếp tục nói:

- Cũng không phải tao không muốn.

- Thế thì tại sao?

- Tao vẫn không thể xác định cô ấy có thích tao không.

Bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu người yêu thích, đều công khai yêu thích, chỉ cần anh gật đầu, họ sẽ tiến tới. Nhưng lâu như vậy, anh cũng không lựa chọn, không động tâm, mặt khác là, kỳ thực các cô gái ấy không thích anh như vậy.

Rất nhiều người thích anh chỉ nói ngoài miệng, rất ít khi hành động, duy chỉ có cô, làm rất nhiều việc, lại không có bất kỳ ám chỉ nào.

Anh nhất định phải có một bước ngoặt, phải xác định cô có thích mình không, không phải bản thân đơn phương tình nguyện mà suy đoán.

Hiện tại xem ra, cơ hội đến rồi.

- Không phải bạn nói bị viễn thị sao?

Giang Tiểu Nhiên tê cứng.

Lúc đó cô hoàn toàn vì biết thầy chủ nhiệm là bạn của cha mẹ, nên mới có ý nhờ vả, hoàn toàn không ngờ rằng Cố Dư Lâm lại nhớ. Lẽ nào bây giờ muốn cô nói: “Đúng vậy, mình vì muốn ngồi cùng bạn thôi”. Có phải như thế quá chủ động không?

Tuy gần đây bọn họ phát triển nhanh chóng, nhưng cô đối với chút tình cảm này vẫn chưa đặc biệt nắm chắc, vì vậy vẫn không có động tác tùy ý nào.

Cô không nói chuyện, chờ anh mở miệng.

Có lẽ anh cũng ý thức được câu hỏi của mình không dễ trả lời, một lát, anh mở miệng trước:

- Cận thị không quan trọng.

- Dù sao, lần thi đấu vòng loại kia, mình cũng không đi đọc sách.

Cái gì?

Cô cái hiểu cái không mà ngẩng mặt.

Trong tích tắc, cô nhớ tới sự cố xảy ra trước khi thi đấu vòng loại, Cố Dư Lâm đưa Liễu Khinh Khinh đi bệnh viện, cô tập múa cùng Hạ Nguyễn. Luyện tập xong đã tối rồi, lúc đi ra, cô gặp Cố Dư Lâm.

Anh nói, mình đọc sách quá chăm chú, không chú ý thời gian.

Bây giờ nói không phải? Là anh ấy đang chờ cô?

Trái tim như có lò xo, bị người ta dùng lực ấn xuống rồi buông tay, cảm giác như được bay lên cao, cười mây đạp gió, tuyệt vời không gì sánh bằng.

Trong miệng cô tràn đầy vị ngọt.

Có người chen lấn lên, anh vô thức bảo vệ cô, cô cũng không nhận được mà giờ tay lên, nhẹ nhàng kéo lấy góc áo anh.

Chất vải mềm mại trượt ở đầu ngón tay, giống như giọt sương rơi trên cỏ xanh buổi sớm, đó là cảm xúc kỳ diệu của tuổi trẻ, là rung động tươi mới thời thanh xuân độc nhất vô nhị.

Lúc này cô mới có thể xác định, cô hoàn toàn đã tham dự vào thanh xuân của anh ấy.

Từ nay về sau, nhân sinh của họ, sẽ không ngừng đan xen với nhau.

Xe buýt đến trạm

Cô nhẹ khẽ kéo góc áo trên tay, nhỏ giọng nói:

- Đến trạm rồi...

- Ừ.

Anh nhàn nhạt trả lời, sau đó cứ như thế tự lôi kéo... góc áo của anh xuống xe?

Giang Tiểu Nhiên khiếp sợ chỉ chỉ hai cánh tay, anh muốn kéo tay cô, thế mà lại tự nắm lấy góc áo chính mình.

Cố Dư Lâm một đường trầm mặc đưa cô về nhà, mắt thấy anh xoay người muốn đi, Giang Tiểu Nhiên gọi anh lại:

- Bạn... không có gì muốn nói sao?

Anh sững sốt, chân mày thanh tú nhú lên, lập tức hiểu ra, cười tươi sáng:

- Ngủ ngon!

- ...

Mình muốn anh ấy nói cái này sao? Cô bật cười, phát tay:

- Ngủ ngon nha!

Về đến nhà, Cổ Dư Lâm suy đi nghĩ lại, nhắn tin cho Lý Gia Viên:

- Làm sao theo đuổi con gái?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lý gia viên: Tao không nói cho mày!

Hành động! Hành động! Nam sinh chính trực bắt đầu theo đuổi vợ! Ha ha

Bàn tay nam sinh đẹp mắt thật khiến người ta rung động, như bản thân tôi, đặc biệt thích chàng trai nào có móng tay gọn gàng sạch sẽ.

Lời editor: Thật ra mấy phần cuối chỗ “Lời tác giả” mình có lược bớt, do phần ấy tác giả viết nhiều ngôn ngữ mạng, khó hiểu và có nhiều phần không liên quan đến nội dung truyện. Vì vậy mình xin phép bỏ qua vài chỗ như thế nha!

Đồng thời, mình chúc mọi người Noel vui vẻ!

Ai có gấu thì luôn hạnh phúc!

Ai chưa có gấu thì có ngay trong hôm nay để cùng đi chơi lễ nè!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nói Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trận bóng (một)

Lý Gia Viên:???

Lý Gia Viên:!!!

Lý Gia Viên: Mây rớt cục đã thông suốt rồi sao?

Hơn hết là, một đêm kia, Giang Tiêu Nhiên nhìn cái gì đều thấy màu hồng, ngay cả đề số học biến thái nhất, cô viết mà cũng không nhận được cười hắc hắc.

Giang Tiêu Nhiên bị kích thích, làm bài rất lâu, đến một giờ sáng mới bắt đầu buồn ngủ, ngủ năm giờ, lại phải rời giường đi học.

Ngày đó, cả người cô có chút choáng váng, không biết có phải do kinh nguyệt sắp tới hay không, cô đau bụng, buồn nôn, không mua đồ ăn sáng.

Cô đang chuẩn bị gục xuống bàn nghỉ ngơi một hồi, thấy Cổ Dư Lâm cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong là áo thi đấu số 10, lúc này mới phản ứng được:

- Hôm nay có trận đấu bóng rổ sao?

Cổ Dư Lâm gật đầu.

Ủy viên thể dục đang đứng ở bục giảng la lên:

- Sáng hôm nay có trận bóng rổ giao hữu, thầy số học đổi tiết với thầy thể dục, tiết thứ nhất chúng ta đi cổ vũ cho Cổ Dư Lâm và Lý Gia Viên nha!

- Còn phải cố gắng à?

Ở dưới có người la lên:

- Lâm ca ca của chúng ta chắc chắn sẽ nghiền nát đối thủ phải gọi ba ba! Không đúng, kêu ba ba còn chưa đủ!

- Không chỉ nghiền nát đối thủ, còn tóm được một lượng lớn trái tim thiếu nữ nha! Lâm ca, cho chúng tôi chút đường sống đi, hơn nữa cô gái xinh đẹp

của Đức Cao đều thích cậu, chúng tôi phải làm sao bây giờ?

- Được, khuôn mặt là chính nghĩa, mày một chút chính nghĩa cũng không có, tao khuyên mày nên đi phẫu thuật thẩm mỹ gì đó đi...

- Sửa chỗ nào đây?

Trên bục giảng, mọi người bắt đầu hăng hái, Giang Tiêu Nhiên mặc dù hơi mệt mỏi, vẫn bị chọc cười phá lên.

Cô chống bàn đứng lên, tựa trên bàn một chút, Cố Dư Lâm phát hiện sự bất thường của cô, đỡ lấy cánh tay cô:

- Khó chịu?

Cô gật đầu, Cố Dư Lâm hỏi tiếp:

- Muốn ăn gì không? Minh mua cho bạn cái gì đó nóng nóng?

- Không muốn ăn, rất khó chịu.

- Hay là ngồi nghỉ ngơi? Minh giúp bạn xin nghỉ.

Cô không biết tại sao mình dám nghĩ bản thân có thể chống cự, không muốn Cố Dư Lâm thấy mình yếu đuối, vì vậy nói:

- Không sao, mình có thể chịu được. Lần đầu tiên xem bạn chơi bóng, mình rất muốn cổ vũ cho bạn nha!

- Được, không được thì phải nói ngay với mình nha.

Anh lấy từ cặp sách ra một thanh socola, lột vỏ, đưa tới miệng cô.

Cô thật sự không muốn ăn, nhưng nghe thấy anh thấp giọng mê hoặc cô:

- Ăn nhiều một chút!

Cô cứ như vậy cắn một cái, đầu cúi thấp xuống, anh cũng thuận thế nâng tay lên, “Cạch” một tiếng, socola bị cắn bể rồi.

Cô nghiêm túc ăn, ngọt ngào tan trong miệng.

- Này, socola đâu?

Bên ngoài có người đi đến, ôm quả bóng, cười hăng hái:

- Trước giờ tao chưa từng thấy mày cho con gái ăn cái gì nha!

Mặt Giang Tiêu Nhiên thoáng chốc đỏ ửng lên.

Người kia cầm trên tay chiếc bánh quy, muốn đưa tới hỏi Cố Dư Lâm muốn ăn không:

- Mày thích sạch sẽ, thôi để tao ăn luôn.

Dứt lời, liền đem bánh quy bỏ vào miệng, hàm hồ nói:

- Lâm ca à, phải đi thôi, sắp thi đấu rồi!

Anh cúi đầu, socola trên tay còn dấu răng của cô.

Từng lốm nhỏ đều đều xen kẽ.

Thanh socola như có lúm đồng tiền.

Anh đem phần socola còn lại bỏ vào trong miệng.

Sạch sẽ?

Cũng tùy vào người nào nha!

- Minh đi xuống trước chuẩn bị, nếu khó chịu nhớ phải nói cho mình biết.

Anh ngậm nửa thanh socola, khi nói mang chút vị sữa bò.

Giang Tiêu Nhiên cúi đầu nhìn miếng giấy bọc thanh socola được ném trên bàn, đầu lưỡi đặt ở răng trên, gật đầu.

Nhớ lại ngày đó, thật sự chỉ có thể dùng hai chữ “Không may” để hình dung.

Thầy thể dục kêu mọi người chạy 800 mét, còn luyện tập nhảy xa, luyện xong một lúc lâu mới cho giải tán.

Đã qua hơn nửa tiết, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy muốn mất cả mạng.

Cố Dư Lâm đang đánh trận bóng rổ, không ít người vây xem, Giang Tiêu Nhiên vốn cũng muốn đi xem, cô chưa từng nhìn thấy anh chơi bóng rổ.

Nhưng chịu không nổi, cô nhìn anh cách xa một đoàn người, trong tiếng hét chói tai, nhìn thấy anh nhảy lên một cái, nhanh chóng ném bóng vào rổ, áo thi đấu theo động tác của anh, sau lưng tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp.

Các nữ sinh đều mong muốn được chú ý.

Hơn phân nửa sân trường đều là đội cổ vũ của anh, Giang Tiêu Nhiên nghe được đội cổ vũ phấn khởi hét to:

- Cố Dư Lâm! Cố lên! Cố Dư Lâm! Cố lên!

Giang Tiêu Nhiên yên lặng cúi đầu thu thập tin tức từ những người xung quanh, Cố Dư Lâm đã đánh vào 5 quả.

Mọi người tiếp tục hét to.

Cuối cùng, Giang Tiêu Nhiên đã cảm nhận được nhân khí của Cố Dư Lâm ở trường học này.

Cô nhắn tin cho Cố Dư Lâm:

- Mình không chịu nổi, đi về nghỉ trước, bạn cố lên nha!

Bởi vì cuộc thi bóng rổ, không ít người đều ở sân trường, WC lầu 1 cũng xếp thành hàng dài.

Cảm giác quá khó chịu, Giang Tiêu Nhiên không chờ được, trực tiếp leo lên lầu 3.

Lầu 3 không nhiều người lắm, nhưng cũng có mấy nữ sinh xếp hàng, Giang Tiêu Nhiên từ xa nhìn thấy, cảm thấy hơi thở khó khăn, lại có cảm giác kỳ lạ khó hiểu, suy nghĩ một chút, liền đi lên một tầng nữa.

WC lầu 4 bị khóa.

Giang Tiêu Nhiên thở dài, lại lên tầng 5.

Tầng 5 hình như không có người, không có lớp học, Giang Tiêu Nhiên thấy choáng váng, không suy nghĩ nhiều, liền đi vào phòng vệ sinh.

Nghe được tiếng bước chân.

Vậy mà cũng có người đi đến WC tầng 5 sao?

Cô có chút nghi hoặc, đi vệ sinh xong, cô chuẩn bị ra rửa tay.

Cửa ngoài cùng vang lên một tiếng “Phanh”, còn kèm theo khóa cửa, cô đi vòng qua bồn rửa tay mới thấy cửa lớn đã bị khóa lại.

Cô vội vàng chạy tới đập cửa:

- Ai vậy? Trong WC có người!

Không có ai trả lời, cô tiếp tục gõ cửa:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Trong WC có người! Bên ngoài có ai không?

Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, lời nói của Triệu Gia Ánh nhảy ra:

- Bạn nên đề phòng nữ sinh ban 10, không biết bao nhiêu người vì Cố Dư Lâm mà chuyển ban.

- Các cô ấy mà chơi xấu thì đặc biệt khủng khiếp đó!

....

Cô chưa từng bỏ ý định, hỏi lần cuối:

- Bên ngoài có ai không?

Hồi xong liền thử vặn chốt cửa, vặn nửa ngày thì cảm giác được có chốt cửa bên ngoài, trên đó còn treo một chùm chìa khóa. Chùm chìa khóa kia còn phát ra tiếng va chạm kim loại nhỏ nhẹ theo từng động tác của cô.

Cô đang suy nghĩ biện pháp, nghe được tiếng chìa khóa rút ra, còn kèm theo tiếng đi bộ nhỏ nhẹ.

Bên ngoài có người, hơn nữa còn nghe được cô cầu cứu.

Xem ra thực sự, có người có ý nhốt cô ở đây rồi.

Đầu cô đau vô cùng, dùng ngón tay bấm vào huyệt Thái Dương, lại dùng nước lạnh rửa mặt, gắng gượng mới tỉnh lại.

Đầu đau muốn nứt ra.

Lấy điện thoại di động ra, trước mắt một màn hình chập chờn, cô nhìn nửa ngày mới thấy rõ chữ trên điện thoại.

Nhưng lại không có tín hiệu.

Hơn nữa, Cố Dư Lâm đang đánh bóng, Triệu Gia Ánh đang học, có lẽ không ai phát hiện cô mất tích nhỉ? Nếu như phát hiện, chắc đã mắng tiếng sau đó rồi?

Cô than thở việc phát sinh ngoài ý muốn này thực sự không phải lúc, một mớ hỗn độn trong đầu, thân thể cũng không chịu nổi, giống như không còn cảm giác.

Chẳng lẽ cô phải ngất đi ở chỗ này sao?

Cô đỡ lấy một bên khung cửa, tự bóp lấy cánh tay mình để bản thân tỉnh táo lại, bên tai ong ong, bỗng xuất hiện một giọng nói. Giống như có hòn đá ném vào tâm trí đang lơ lửng của cô, dùng sức ép một chút, cả người cô chấn động.

Có người đến?!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cùng bạn cùng phòng thảo luận, chúng tôi đều nhất trí cho rằng, thời gian ám muội trước khi xác định quan hệ là một khoảng thời gian cực kỳ tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thân Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trận bóng (hai)

- Giang Tiểu Nhiên?

Nói phát ra âm thanh cách cô khá xa, có thể vì chủ nhân giọng nói kia đang tìm kiếm ở hành lang, hoặc là cô xuất hiện ảo giác, âm thanh kia ngày càng lớn lên, mang theo cảm giác mờ mịt, khăn khăn, du dương.

Giọng mũi không có chút lười biếng quen thuộc, cũng mất đi ý cười vốn có, lại có áp lực trong ngữ điệu, tất cả là do lo lắng mà ra.

Sức mạnh ẩn giấu được khai phá, cô liều mạng đứng lên, đấm đấm cửa WC:

- Mình ở chỗ này!

Cô không an tâm, dựa sát vào khe cửa hỏi:

- Có phải Cố Dư Lâm không?

Bên ngoài không có ai trả lời.

Sau một lúc yên lặng, cô liền nghi ngờ tất cả đều là ảo giác, nhưng lại nghe được giọng của Lý Gia Viên.

- Chúng ta đi tìm chìa khóa thôi, lúc nãy tao thấy Dư Mộ Dung đi xuống, đáng vẻ lo lắng, có thể là chính cô ta đã nhốt người... Ồi trời, mày đừng hành động theo cảm tính nha, phải bồi thường đó!

Âm thanh ngừng 3 giây.

Cố Dư Lâm cất giọng bị đè nén:

- Mau tránh ra một chút!

Cô không biết có phải anh đang nói chuyện với mình không.

Nhưng Giang Tiêu Nhiên vẫn lùi về sau 2 bước.

Trên cánh cửa có một góc bị nứt ra một mảnh.

Cố Dư Lâm nhắc chân đạp một cái, cánh cửa ngã “Bịch” vào trong, Giang Tiêu Nhiên vô thức che miệng lại.

Trong không gian mờ tối rốt cục thấy được ánh mặt trời, ánh sáng rọi theo từng bước chân anh. Như cảnh tả chậm trong phim ảnh, ánh sáng bao quanh từng đường nét trên mặt anh, theo sợi tóc anh trượt xuống dưới, xuống hai gò má, vành tai, cằm.

Cổ, vai, cánh tay, ngón tay hơi cong lên, đôi chân dài khiến người thường ganh tị.

Tất cả hợp lại như một bức ảnh đạt tỉ lệ vàng.

Lý trí còn sót lại của Giang Tiêu Nhiên suýt chút nữa bị cảnh đẹp làm biến mất.

Đẹp trai như vậy, nhưng cũng không thể làm Giang Tiêu Nhiên khôi phục thể lực.

Cố Dư Lâm đỡ lấy cô, cô giống như người bị hút cạn năng lượng, không thể chống cự nổi, có cảm giác muốn sụp đổ.

Anh đỡ lấy hông cô, nâng cô vững vàng. Bàn tay bên hông nóng rực, tình huống này thật làm người khác an tâm.

- Đừng miễn cưỡng nữa.

Anh nhẹ nhàng nói:

- Mình tới rồi!

Lúc đầu thật sự không có chút cảm giác nào, nhưng khi nghe những lời này, giống như rốt cục đã tìm được nơi giải tỏa, cô dựa vào vai anh, mí mắt dán vào làn da mịn màng ở cổ, trong nháy mắt, cô rơi lệ.

Đúng vậy, ở trước mặt anh, cô không cần dừng cảm.

Cô chịu không được, cơ thể cô trượt xuống, anh liền ôm ngang cô lên.

Tay anh đỡ lấy đầu cô, đem đầu cô dựa vào lồng ngực mình.

Cô thì thào:

- Mình đau đầu quá...

- Vậy bạn ngủ một lát đi, tỉnh lại sẽ khỏi thôi.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nghe anh nói.

Đầu cô đau choáng váng, chịu không được, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Mùi thuốc sát trùng làm cô tỉnh giấc.

Cô lắc lắc đầu, từ từ mở hai mắt, trong tầm mắt là một vầng sáng mờ mờ, cũng cảm giác được có một đôi tay đang đặt trên trán mình.

- Tỉnh rồi sao? Khỏe chưa?

Cô đang chuẩn bị chống tay xuống giường ngồi dậy thì đã có một đôi tay luôn vào trong chăn, nâng lấy hông cô, đỡ cô ngồi dậy.

- Đừng dùng lực, tay trái vẫn còn kim tiêm.

Cô dựa về phía sau một chút, tựa vào trên ván giường.

- Muốn uống nước không?

- Uhm.

Cố Dư Lâm đưa nước đến, là nước ấm, hình như là chuẩn bị cho cô.

Uống nước xong, cô dần dần tỉnh táo lại, nhìn mu bàn tay trái, ngẩng nhìn bốn phía:

- Mình đang ở bệnh viện sao?

- Ủ, tụt huyết áp.

Anh cau mày, giọng nói có chút trách cứ, nhưng vẫn không đành lòng trách cô.

- Còn chỗ nào không thoải mái không?

- Không có.

Cô đột nhiên tỉnh táo hơn:

- Trận bóng của bạn đã kết thúc rồi sao?

- Hừ?

- Bạn chạy tới chỗ này thì trận bóng ấy làm sao bây giờ?

Anh xoay người, rót tiếp cho cô một ly nước, nước chảy xuống đáy cốc, âm thanh phát ra như tiếng người nói thì thầm, anh mở miệng:

- Trận bóng và bạn, cái nào quan trọng hơn?

Cô bỗng nhiên ngẩn người.

... M* oi!

Cái này trả lời thế nào đây?

Xương tủy bùm bùm một trận, giống như bị điện giật, ngứa, rung động.

Cũng may là Cố Dư Lâm đưa lưng về phía cô, nếu không... nhất định có thể thấy nét mặt bây giờ của cô, khóe miệng hạ thấp xuống, muốn giữ bình tĩnh, nhưng vào thời khắc này, lý trí hoàn toàn không thể kiểm soát biểu cảm.

Chắc chắn mặt cô nhìn rất ngốc.

Lát sau, cô không tìm được lời gì tốt đẹp hơn, hỏi ngược lại anh:

- Cái này có thể so sánh sao?

Anh đem nước đưa qua, nở nụ cười:

- Ừm, không thể.

Bạn mãi mãi là người quan trọng nhất.

Giang Tiêu Nhiên liếm liếm môi, cử động cơ thể, một cảm giác kỳ lạ dâng lên.

Cố Dư Lâm hỏi:

- Sao vậy? Có khó chịu chỗ nào sao?

Hình như... kinh nguyệt đến...

Cô đang suy nghĩ nên nói với thân tượng của mình loại việc này như thế nào, nhưng nghĩ đến bây giờ anh cũng chưa có thân phận gì, dứt khoát không đem xia đến, kẻ sát lỗi tại anh nói:

- Minh... hình như tới cái kia.

- Cái nào?

Cố Dư Lâm không chút suy nghĩ liền hỏi lại:

- Chính là, chảy máu...

Cố Dư Lâm đề cao âm lượng:

- Chảy máu chỗ nào? Cho mình xem?

- ...

Cái này...

May mắn là không lâu sau, anh liền ý thức được là cái gì, đứng phắt dậy:

- Bạn chờ ở đây, mình đi mua tói cho bạn.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Cố Dư Lâm biến mất ở góc hành lang, Giang Tiêu Nhiên liều chết nằm trên giường, cảm thán, ôi, đạo đức xã hội ngày càng xuống cấp mà, thần tượng mua đồ dùng hàng ngày cho người hâm mộ... Nghĩ đến liền thoải mái! Thật sung sướng mà! Tụt huyết áp lần này thật có giá trị!

Cô không nghĩ tới, sau khi Cố Dư Lâm trở về, càng thêm thoải mái.

Anh đem về một bao đồ lớn, ném ở góc giường:

- Không biết bạn thích loại nào, nên mua hết về rồi.

Giang Tiêu Nhiên mở ra nhìn, hàng ngày, ban đêm, loại ngắn, dài, có cánh, không cánh...

A, nhiều như vậy, đủ cho cô dùng đến nửa năm luôn.

Cô thuận tay lấy một loại, đem theo cảm giác tràn đầy hạnh phúc mà đi WC.

Đợi tới lúc cô đi ra, nhìn thấy Cố Dư Lâm đang đưa lưng về phía cô, không biết đang khuấy cái gì. Cô ngồi xuống, một ly nước đường đỏ bốc hơi nóng được đưa tới trước mặt:

- Uống nhanh nha!

Lúc này cô mới phát hiện, lúc này anh đi mua đồ, còn mua thêm đường đỏ.

Tìm cô vẫn không có tiền đồ mà đập nhanh hơn, nhận ly nước, có chút thờ dãi nói:

- Bạn còn biết cái này nữa ư?

Một khắc khi cô giương mắt nhìn anh, có sự hâm mộ trong ánh mắt, anh nhận thấy có gì đó không bình thường. Ánh mắt này quá quen thuộc, làm cho anh sững sốt nửa nhịp.

Cô quơ quơ tay trước mắt anh, không phục nói:

- Thế nào, nhớ tới bạn gái trước rồi à?

Anh tận tình chăm sóc, việc này không cần đầu óc cũng có thể được lý giải là vì săn sóc bạn gái trước nên sớm có kinh nghiệm.

Anh từ tốn mở miệng...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Trận bóng (ba)

Cố Dư Lâm:

- Mình không có bạn gái cũ.

Giang Tiêu Nhiên càng luống cuống hơn:

- Sẽ không có... bạn gái hiện tại chứ?

Cố Dư Lâm cười như không cười nhìn cô, cô lập tức khởi động một trăm hai chục ngàn nơ ron thần kinh, thầm nghĩ: Chẳng lẽ có bạn gái hiện tại sao, vậy mà cô vẫn không hay biết gì? Nếu vậy, thì cô là cái gì đây?

Cố bệ hạ chậm chạp không ra chiếu chỉ, trong lòng Giang Tiêu Nhiên càng trống rỗng, giống như đang đánh trống liên hồi.

- Rắc rắc...

Cửa được mở ra.

Một cái đầu chui vào:

- Mình không quấy rầy hai người chứ?

Còn có một cánh tay khác vươn tới, xoa xoa cái đầu kia, đem đầu cô ấy dòi ra:

- Bạn nói xem?

Giọng nói Triệu Gia Ánh truyền đến từ cửa:

- Mình nói không có.

Lý Gia Viên cười nói:

- Được rồi, vậy thì không có.

Nói xong, hai người bọn họ liền đi vào.

Giang Tiêu Nhiên: Hai người coi chúng tôi là không khí sao?

Triệu Gia Ánh đi tới, đáng thương mà nâng tay Giang Tiêu Nhiên lên:

- Tiêu Nhiên, bạn làm sao vậy? Chỉ mới vài ngày không ở cạnh mình, bạn liền đem bản thân thành dạng này sao?

- Chỉ tụt huyết áp thôi, không có chuyện gì lớn. Sao các bạn cũng tới, không lên lớp à?

Cô sợ Triệu Gia Ánh lo lắng nên không nói đến việc bị khóa cửa.

- Thừa dịp nghỉ trưa mới tới đây một chút. - Triệu Gia Ánh nói - Thế nào, có phải thấy cảm động lắm đúng không?

Nói chuyện tình cảm sến súa, Triệu Gia Ánh uốn éo có một không hai.

Giang Tiêu Nhiên quay đầu:

- Còn Lý Gia Viên? Không phải bạn đang thi đấu sao?

Lý Gia Viên bi thương nói:

- Trận bóng sắp kết thúc rồi, thiếu người nên chúng mình đang thua khá nhiều... Thầy giáo gọi mình tới, nói là nên mượn Cố Dư Lâm trở về một lát, đánh bóng xong sẽ trả lại cho bạn, nếu không... sẽ bị thua thê thảm...

Giang Tiêu Nhiên cười, chọc chọc cánh tay Cố Dư Lâm:

- Được chứ, bạn mau đi cùng cậu ấy đi, mình ở cùng Triệu Gia Ánh, không có gì đâu.

Anh ấy nói như đinh đóng cột:

- Không được, chờ bạn khỏe lại mình mới đi.

Lý Gia Viên run người một cái:

- Tách tách tách (*ý là tám tác khen ngợi*).

Sau đó lại thần bí nói với Giang Tiêu Nhiên:

- Bạn không biết đâu, lúc mới phát hiện bạn bị giam ở WC, cậu ta cực kỳ nóng nảy nha... Đồi mình chưa từng thấy cậu ta nghiêm túc, sốt ruột như vậy, thực sự đó. Trước đây, khi thi lên Trung khảo bị kẹt xe, hai chúng mình suýt nữa đến muộn, mình ngay cả cơm cũng không ăn nổi, còn cậu ta lại ngồi cạnh mình, chậm rãi ăn sáng rồi còn uống sữa đậu nành... Ném ghế phá cửa mình cũng chưa từng thấy, lúc đó chìa khóa cũng có thể tìm ra, tám vài

chục phút cũng có thể tìm ra, nhưng Lâm đại ca không nói hai lời, sợ bạn ở trong đó nhiều hơn một giây, liền bắt đầu phá cửa, hủy hoại vật chất phải bởi thường bao nhiêu bạn biết không...

Cố Dư Lâm:

- Bình thường thôi.

- Được rồi, được rồi. - Lý Gia Viên cười. - Dám làm còn sợ tao nói à...

Lúc này Giang Tiêu Nhiên mới hỏi vấn đề kia:

- Làm sao các bạn biết mình bị nhốt?

Cố Dư Lâm xoay xoay điện thoại đi động trên tay, chậm rãi nói:

- Lúc nghỉ ngơi giữa trận bóng, mình đọc được tin nhắn của bạn, muốn đến phòng học tìm bạn nhưng không thấy. Gọi điện thoại cho bạn lại không gọi được, liền đi tìm một lúc, không nghĩ tới bạn thật sự ở đây.

- Ôi, thật là... - Lý Gia Viên khinh thường - Nói bậy bạ!

- Lúc cậu ta đi tới lớp không thấy bạn, gọi điện thoại không được, liền muốn đi tìm bạn. Mình nói có thể bạn đi mua gì đó, bảo cậu ta đừng tìm nữa, mình sẽ nhờ người lưu ý giúp, nhưng ánh mắt cậu ta nhìn mình lúc đó, có cảm giác như mình bắt cóc bạn đi vậy... Cậu ta hỏi mình: "Mày có biết bây giờ cô ấy rất khó chịu không?" Thực sự làm mình sợ muốn tè ra quần...

Lý Gia Viên bắt chước biểu cảm của Cố Dư Lâm, chân mày nhíu lại, đặc biệt buồn cười.

Chính cậu ta cũng cười, sau khi lấy lại bình tĩnh thì nói tiếp:

- Sau đó thì đi tìm tiếp, cậu ta leo 5 tầng lầu cũng không gặp, chạy từ lớp 10 đến lớp 12, chạy đến mồ hôi chảy ròng ròng. Lúc chơi bóng cũng không thấy cậu ta dùng sức như vậy, hôm nay thật là mở rộng tầm mắt, Giang Tiêu Nhiên à, bạn thật trâu bò mà, thật bá phúc bạn.

Cố Dư Lâm:

- Nói đủ rồi?

- Còn chưa nha, còn biểu cảm của mày lúc tìm được người nữa...

Anh cúi đầu, giả vờ đập Lý Gia Viên một cái:

- Có việc, ra ngoài nói.

Sắc mặt Lý Gia Viên biến đổi:

- Được rồi.

Hai người cuối cùng cũng ra ngoài.

Triệu Gia Ánh liền cảm thán:

- Mình thấy thật cảm động mà, Cố Dư Lâm đẹp trai như vậy, hơn nữa còn đối tốt với bạn như thế. Lúc ôm bạn đi ra, rất nhiều trái tim nữ sinh vụn vỡ nha! Mình nghe nói trước bạn, cậu ta chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ sinh nào cả. Ngày hôm nay chính là tuyên bố chủ quyền đó!

- Bạn có phải đọc quá nhiều tiểu thuyết không? - Giang Tiêu Nhiên chỉ chỉ vào đầu cô.

- Được rồi, mình và Cố Dư Lâm đến bệnh viện, trường học có cho nghỉ phép chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nụ hôn đầu

Triệu Gia Ánh vừa nghe thấy cô còn quan tâm đến việc xin nghỉ, liền cười:

- Chắc chắn sẽ được duyệt thôi. Hiện tại không phải bạn nên quan tâm việc cậu ấy quang minh chính đại ôm lấy bạn sao? Thật bùng nổ mà! Mình cũng muốn được ôm công chúa nha...

- Quang minh chính đại? Trường học có nói gì không?

Cô thật sự không muốn vì cô mà anh lại có một lịch sử đen tối nào đó.

- Có nha! - Triệu Gia Ánh gật đầu - Tất cả mọi người đều nói hai người rất xứng đôi!

- ...

Trên hành lang, Lý Gia Viên đang thăm vấn Cố Dư Lâm.

- Các người phát triển đến mức nào rồi? Đã kiss chưa?

- Mà suy nghĩ gì thế, nào có nhanh như vậy?

- Nhanh?

Lý Gia Viên bẻ bẻ ngón tay:

- Tính từ lúc mày hỏi tao làm sao theo đuổi con gái đã qua 14 giờ, lấy tài ba và khí phách của mày, không có cách giải quyết sao? Chưa xác lập quan hệ sao?

Anh cúi đầu nhìn đầu ngón chân:

- Không có.

- Không đúng, dựa theo những gì mày nói với tao, bầu không khí trên xe buýt hôm đó không phải rất tốt à? Mày không rèn sắt khi còn nóng sao?

- Không có.

Cố Dư Lâm nhiu mày:

- Con gái không phải thích lăng mạn một chút sao? Tao muốn tìm một trường hợp tốt hơn nói ra những thứ này.

Anh hy vọng điều mình cho cô, đều là thứ tốt nhất.

- Mày có ý tưởng!

Lý Gia Viên suy tư một chút, lúc này mới nói:

- Mày không có kinh nghiệm gì, nói sơ qua chắc không xong, nếu không thì như vậy đi, tao thiết kế cho mày một phương án, mày làm theo tao nói là được.

Cố Dư Lâm dứt hai tay vào túi quần, hỏi:

- Cụ thể?

Lý Gia Viên cười hi hi:

- Gạo nấu thành cơm, được không?

Sau khi nói xong, hai người vào phòng bệnh.

Vừa đứng lúc Giang Tiêu Nhiên được rút kim.

Cô vô cùng lo lắng nói:

- Đi, chúng ta mau về đi! Trận bóng khi nào kết thúc?

Lý Gia Viên nhìn thoáng qua đồng hồ, lập tức hưng phấn:

- Không biết, mình đã nói chuyện với huấn luyện viên, tất cả đều tạm dừng chờ Cố Dư Lâm trở về!

Lúc tới trường học, trận đấu chỉ còn lại không tới mấy giây.

Năm giây mà còn tạm dừng?

Mọi người nhìn thấy anh, ồn ào như thấy ân nhân cứu mạng, không ít người kích động đứng lên phất phất tay:

- Cố Dư Lâm tới rồi! Mau tới, mau tới! Chúng ta được cứu rồi!

Đây là trận bóng rổ hữu nghị của Đức Cao, mọi người ít nhiều đều quan tâm đến.

Giang Tiêu Nhiên liếc mắt một cái, bọn họ đang thua 5 điểm.

Đối với phương diện này, cô không có nghiên cứu, xem ra con số này khó mà cân bằng, không khỏi sinh ra cảm giác khó mà xoay chuyển tình thế.

Còn có thể làm gì nữa, năm giây 5 điểm, làm sao đảo ngược?

Cô quay đầu hỏi Cố Dư Lâm:

- Bạn lên sao?

Cố Dư Lâm chỉ chỉ một vị trí ở hàng đầu, ý bảo cô sang ngồi.

Nơi đó, là khu người nhà trong truyền thuyết. Giống như đi xem ca nhạc, là vị trí VIP giá trên trời.

Ngoại trừ người thi đấu ra, phần lớn ánh mắt những người khác đều ở chỗ bọn họ, một lần nữa Giang Tiêu Nhiên là tâm điểm của những ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của nữ sinh, ngồi xuống mà như có gai ở sau lưng.

Cố Dư Lâm nhanh chóng cởi áo khoác xuống, cầm trên tay phải, rồi ném đi, áo khoác rơi chính xác xuống, trùm lấy cả người cô.

Trước mắt cô chỉ còn lại màu trắng đồng phục học sinh, có chút ánh sáng mờ hồ xuyên thấu vào.

Anh đỡ bả vai cô, khẽ cười một tiếng:

- Lên nha!

Đây là đang trả lời câu hỏi “Bạn lên sao” của cô lúc nãy, nhưng mắt Giang Tiêu Nhiên đã bị che khuất, khuôn mặt là nóng lên không hề báo trước.

Cô tự nhiên không khống chế được, hỏi:

- Bạn làm được không?

Cố Dư Lâm đi rất nhanh, nhưng cô nghe được anh vừa nói bên tai cô:

- Ngoan, đối với bạn... bè nên có chút lòng tin chứ.

Đôi môi khẽ nhếch lên:

- Có chút lòng tin.

Nhất định là do bị áo khoác bao lại nên mới nóng như vậy.

Cô đem áo khoác gạt xuống, có thể nghe được mùi hương duy nhất trên người anh.

Mùi bạc hà thơm ngát.

Tiếng cười vang lên...

Bắt đầu rồi.

Đợi đến lúc cô ngẩng đầu lên, Cố Dư Lâm đã đánh vào một quả.

Thiếu niên mang đến cảm giác rất tài giỏi, đáng trân quý. Anh đón gió nhảy lên, dáng người phóng khoáng như đang biểu diễn khiêu vũ trên sân khấu. Cách đó không xa là cây nhãn lồng cành lá rậm rạp, xanh mướt, sức sống dạt dào, tựa như trong tranh.

Mà người đứng trước mặt cô lúc này, cũng thoát tục tựa như từ truyện tranh đi ra.

Một quả 3 điểm.

Còn chưa đến 3 giây.

Tất cả mọi người đều như không tồn tại, không còn sự ngăn cản, anh lại bước ra sau, lại nhảy lên, lại ném thêm 1 quả.

Giang Tiêu Nhiên nom nóp lo sợ, nhìn theo đường parabol quả bóng tạo nên, đại não khẩn trương chờ đợi.

Quả bóng đụng vào khung rổ, nhảy lên, quay một vòng...

Lọt vào rổ.

Vào!

Thật thần kì!

Sáu điểm, vượt lên đối phương 1 điểm! Chiến thắng!

Giang Tiêu Nhiên không kiểm soát được, đứng lên hét lên điên cuồng.

Hai chân Cố Dư Lâm chạm đất, rất nhanh ngừng đầu, nhìn về phía cô, lộ ra vẻ cười.

Lòng ngực anh phập phồng.

Mặt trời vẫn còn ẩn sau những tầng mây. Duy chỉ có một tia sáng, dường như dành riêng cho anh.

Anh đứng giữa vầng sáng, tiếp nhận sự hò hét, hoan hô và ngưỡng mộ.

- Trời ạ! Thật trâu bò!

- A a a a thật lợi hại!

Cuối cùng, các nữ sinh bắt nhịp mà hô lên:

- Nam thần! Nam thần! Nam thần!

Nhân vật tiêu điểm trên sân không dừng lại quá lâu, rất nhanh đi về phía cô.

Nữ sinh ngồi sau Giang Tiêu Nhiên nhỏ giọng tự nói:

- Anh ấy đến đây? Anh ấy đi đến chỗ này sao?

- Ai sẽ lọt vào mắt xanh của anh ấy vậy?

Giống như hàng ngàn con côn trùng bò lên da cô, thật là nhột.

Không ngừng được mà nghĩ vẩn vơ.

Muốn nói cho mọi người biết, người con trai này, so với những gì họ thấy được, còn tốt hơn gấp trăm lần.

Anh chính là một nơi giấu kho báu, chỉ cần thâm nhập, sẽ tìm được rất nhiều điều quý giá.

Thích anh ấy là một chuyện rất hạnh phúc.

Anh đứng trước mặt cô, trước mặt bao nhiêu người, cầm lấy áo khoác trên tay cô, sau đó lãnh đạm nói:

- Đi, trở về thôi.

Giống như phong vân lăng tử trải qua hàng nghìn năm, lựa chọn sống kiếp hồng trần.

Giang Tiêu Nhiên bị liên tưởng của mình chọc cười.

Cô lấy ra một chai nước lạnh, đưa tới, cao hứng nói:

- Bạn thật lợi hại nha, đảo ngược tình thế, trước giờ mình chưa từng nhìn thấy trận bóng xuất sắc như vậy đó!

Lý Gia Viên thở hổn hển vừa nói:

- Giang Tiêu Nhiên à, bạn phải chú ý nha, sau ngày hôm nay, số lượng nữ sinh cạnh tranh sẽ nhiều hơn á!

Cô đỏ mặt, ngất lờ:

- Cái gì cạnh tranh chứ? Đừng nói lung tung!

Dứt lời, cô đứng lên, vội vã chỉnh trang đầu tóc, khoác vai Triệu Gia Ánh:

- Mọi người đều đói rồi! Đi ăn cơm thôi!

Nghe tới từ nhạy cảm, Cố Dư Lâm và Lý Gia Viên ngẫm hiểu mà cùng nở nụ cười.

Có người kêu phía sau:

- Ôi trời! Hai người các người, không phải đã cùng ăn cơm chứ?

- Không phải- Cố Dư Lâm phát tay một cái:

- Còn có đem gạo chờ tôi nấu.

- Cái gì... đem gạo? - Người phía sau nghe không hiểu.

Lý Gia Viên giải thích:

- Gạo sống nấu thành cơm, các người không hiểu thì đừng hỏi. Hẹn lần sau nha.

- Ok, Ok, tại bây giờ có 2 mỹ nhân bên cạnh, bọn tao đi ăn thức ăn cho chó đây! (ý chỉ dân FA khi thấy người ta có đôi có cặp).

“Gạo sống” Giang Tiêu Nhiên đang lôi kéo Triệu Gia Ánh đi trước, chưa từng dừng bước chút nào.

Hồn nhiên không biết bản thân sẽ bước vào nồi cơm điện, biến thành bát cơm thơm ngát.

Thế nhưng trong quá trình nấu cơm, luôn có rất nhiều yếu tố cản trở, như mất điện, nồi cơm hư và sự ngăn cản của con người.

Ví dụ như lúc này...

Buổi tối sau tiết tự học.

Có người thông báo cho Giang Tiêu Nhiên rằng cô Đào đang chờ cô ở phòng làm việc. Triệu Gia Ánh đã cùng Lý Gia Viên về nhà trước rồi, lúc đầu Cố Dư Lâm định đưa cô về, nhưng sắp đến trận bán kết cuộc thi văn nghệ, hình như có sự thay đổi trong cách tổ chức nên anh phải đi họp với ban tổ chức.

Giang Tiêu Nhiên không suy nghĩ nhiều, đến phòng làm việc của cô Đào lại nghe được lời nhắn là cô Đào đang cầm đồ gì đó, đang ở bên ngoài.

- Cô Đào đang cầm giùm bạn một vật phẩm chuyển phát nhanh, cô đang chờ khúc quanh kia.

Không nghi ngờ gì, cô đi khỏi trường, đi đến góc đường, đột nhiên cảm giác hô hấp dừng lại, có người che lấy miệng cô, cổ tay bị khóa lại, buộc chung một chỗ, hai chân cũng bị trói lại.

Đùa gì thế?!

Đây chính là cửa trường học!

Xưa nay Giang Tiêu Nhiên có ý thức cảnh giác rất mạnh, đi đường đêm rất cẩn thận, nhưng cô thật sự không nghĩ tới lại có người động thủ ở ngay trước cổng trường.

Cô rất nhanh bị kéo vào hẻm nhỏ, bình tĩnh lại, ngừng thở, sợ bị người ta cho hít thuốc gì đó.

Thực sự là quá hoang đường.

Bả vai bị người ta đẩy, đụng vào tường, có chút đau đớn, cô không nói tiếng nào.

Thật ra dây trói rất lỏng, cô rất dễ gỡ ra.

Sau khi cựa quậy, khăn trên miệng cũng rơi xuống, rốt cục cô đã có thể hô hấp rồi, dựa vào ánh đèn yếu ớt, cô ngẩng đầu phân tích tình thế...

Người rất nhiều... ít nhất... có đến 8 người. Vài vóc dáng nam sinh cao ráo, vài nữ sinh đứng trước.

Cầm đầu là cô gái hình như cô đã gặp, lần trước cô bị nhốt ở WC, chính là cô gái này khóa cửa.

Sau khi leo 5 tầng, lại bị người khác tìm được, suy nghĩ một chút thì cái tên này có khả năng lớn nhất.

Lý Gia Viên từng nhắc tới thì phải... Dụ Mộng.

Cô không nói chuyện, đang chờ mấy cô ấy nói rõ ý đồ.

Dụ Mộng xông lên, túm lấy thắt lưng cô, hỏi cô:

- Mày tên Giang Tiêu Nhiên?

Tiếp tục yên lặng, không thể không vắng lời, vì bọn họ nhiều người, cô không có ưu thế, cũng không thể tỏ ra quá yếu kém, cũng không thể làm ra dáng vẻ dễ bị ức hiếp. Cô lạnh nhạt, ánh mắt kiên định, là giao thoa giữa yếu ớt và mạnh mẽ.

- Nghe nói mày và Cố Dư Lâm quan hệ rất tốt?

Cô không phải chưa nghe qua bạo lực học đường, chỉ là đời trước chưa từng trải qua, chưa từng trêu chọc nhân vật phong vân gì, cũng không có kẻ thù. Vì vậy cô cảm thấy chuyện này cực kỳ không liên quan tới cô. Suy nghĩ đến những tin tức được đọc trước đó về việc này, cô bắt đầu tìm cách đối phó.

Điện thoại di động để trong túi, nhưng trời tối như vậy, nếu cô bật lên, sẽ phát ra ánh sáng, rất có thể bị phát hiện lại không kêu cứu thành công, chọc giận đám người dốt nát này, cô chỉ thảm hại hơn.

Người dốt nát luôn rất to gan, thiếu nam thiếu nữ đang trưởng thành mà điên cuồng lên sẽ không có giới hạn.

Cô hít thở một cái, nói:

- Có chuyện gì?

- Có chuyện gì? - Dụ Mộng tiến lên hai bước, đẩy bả vai cô một cái:

- Mày là một đứa chuyển trường nên lá gan vẫn còn lớn nhỉ?

Giang Tiêu Nhiên rũ mắt, chưa từng nhìn thẳng cô ta, ngữ điệu đả đo, nói:

- Mình không biết bạn.

Người trước mắt cười nhạo:

- Mày suốt ngày đi quyến rũ nam sinh, đương nhiên không biết tao!

Cô bắt đầu nghĩ được một cách tránh thoát:

- Mình có bệnh tim, có gì từ từ nói chuyện, nếu như mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nguy hiểm đến tính mạng, các bạn cũng sẽ bị liên lụy nha.

Giang Tiêu Nhiên nói chậm lại:

- Chúng ta có thể thương lượng, các bạn thật sự muốn gì?

Những người này đại khái chỉ là muốn dạy dỗ cô một chút, muốn đánh tới nửa sống nửa chết, chứ nói tới giết người thì đa phần đều sợ sệt.

- Bệnh tim thì sao? Mày nghĩ tao sợ à? Để tao xem mày còn bệnh gì khác không?

Lời thì nói như vậy, giọng điệu cũng sắc bén hơn vài phần nhưng quả thực lại không ra tay đánh cô.

Giang Tiêu Nhiên dựa vào tường, hai tay thả sau lưng chậm rãi đưa đến điện thoại trong ví. Cô nhớ tới điện thoại đang úp mặt màn hình vào cơ thể, chỉ cần không trở mặt thì sẽ không phát ra ánh sáng.

Cô cố gắng kéo dài thời gian:

- Mình biết các bạn không sợ, nhưng chuyện ngoài ý muốn ai cũng không muốn, mình cũng không muốn bản thân gặp chuyện không may. Cơ thể mình tương đối yếu ớt, nếu xảy ra chuyện gì mà liên lụy các bạn thì không tốt.

Đã mò tới điện thoại di động.

Ngón tay cô run rẩy.

Phím mở chế độ ghi âm ở đâu nhỉ?

Có thể phát ra âm thanh gì không?

- M* nó, bây giờ muốn nói điều kiện, sao lúc trước không biết tự lượng sức mình?

Chế độ ghi âm đã được mở, cũng may không phát ra tiếng động nào.

Điện thoại trong túi rung một cái.

Xong.

Dụ Mộng hét lớn một tiếng:

- Nói!

May mà cô ta không nghe được!

Cô đưa tay ra, nói:

- Chúng ta đang nói điều kiện mà, không nên động tay động chân, đúng không?

Cô đột nhiên ngừng nói, người trước mặt bị cô làm kinh ngạc, sau khi phục hồi tinh thần lại muốn đánh cô, bị cô tránh né.

Cô rút thân thể lại, tay đè ở ngực, kịch liệt hít thở một cái:

- Các bạn có thể ra điều kiện, đây không phải là giao dịch sao, chúng ta bình đẳng, nhưng nếu các bạn động thủ lần nữa, hậu quả thế nào khó mà nói được. Tim mình có bệnh, xảy ra chuyện ngoài ý muốn là chuyện lớn, đây là trước cổng trường, bên trong cũng có bảo vệ, quản lý. Mọi người nên giải quyết trong hòa bình nha! Bạn đẩy mình mấy cái như vậy cũng đủ rồi.

Cô chỉ đang diễn trò bình tĩnh, nghĩ tới nếu họ tàn nhẫn như không có trái tim, toàn thân cô đã lạnh như băng. Cô không biết họ tìm mấy nam sinh để làm gì, nếu như mấy nam sinh này động thủ, xem như cô sống nhiều hơn họ mấy năm nhưng sức mạnh nam nữ cách xa, họ mà đánh cô thì đúng là không có cơ hội phản kháng.

May mắn là cô phân tích tình hình tương đối chính xác, chưa bị thương gì, bên kia cũng không có động tác gì quá đáng hơn.

Cô lấy bệnh tim ra hù dọa họ, hi vọng họ cư xử đúng mực, nhưng nếu mấy người này không muốn sống nữa, hoặc bị cô làm tức giận không chịu được, nói không chừng...

- Tao muốn đẩy mày vài cái, để xem mày chịu nổi không?

Tiếng nói Dụ Mộng sắc nhọn.

Giang Tiểu Nhiên không nói gì, rũ mắt, thời điểm liếc mắt sang một bên, bỗng thấy đầu hèm mờ hồ lộ ra ánh đèn nhàn nhạt.

Có thể là bảo vệ đi tuần tra, hoặc là giáo viên dạy thêm.

Cô bắt đầu điên cuồng suy nghĩ, cân nhắc lợi và hại, tay vô thức nắm chặt thành quyền.

Bất kể là người nào, nếu như muốn cầu cứu thì bây giờ là thời cơ tốt nhất.

Lỡ như là người cùng phe với mấy người này, cô lại nuốt nước miếng cố gắng bỏ chạy. Nếu chạy đến cổng trường, làm ra chút tiếng động chắc sẽ không có việc gì.

Giang Tiểu Nhiên lui về sau 2 bước, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, che ngực.

Bọn Dụ Mộng vô thức lui về sau 2 bước:

- Không thể nào, bệnh tim bộc phát thật sao?

Cô lợi dụng lúc bọn họ ngây người, nhanh chóng nhặt một tảng đá lên chạy nhanh ra ngoài.

- Còn lo cái gì nữa, đuổi theo!

Giang Tiểu Nhiên cảm thấy bên tai chỉ còn lại tiếng gió thổi, gió thổi qua trán cô, làm mỗi tác da thịt của cô đều vì vận động mà căng cứng thẳng.

Cô ném tảng đá về phía có điểm sáng nho nhỏ kia, vội vàng nói:

- Nơi này có người, cứu mạng!

Tảng đá rơi xuống đất.

Giọng nói của cô cũng chính xác truyền tới.

Giang Tiểu Nhiên cảm giác được có người đứng sau lưng kéo lấy tay áo cô, lắc mạnh, cố gắng tóm lấy cô!

Cô nhảy 2 bước, chạy đến khúc quanh:

- Có ai không?

Trước mắt bỗng tối sầm, cô thiếu dưỡng khí, rất nhanh bị người phía sau dùng sức kéo lại:

- Fuck, mày còn dám chạy nữa xem...

- Xảy ra chuyện gì?

Đèn pin phía trước chiếu đến, một âm thanh sắc bén vang lên.

Giang Tiêu Nhiên đột nhiên giật mình, lại là thầy chủ nhiệm!

Người phía sau lập tức buông tay, khiếp sợ mà lui về sau hai bước:

- Chủ, chủ nhiệm...

Thần kinh căng thẳng của Giang Tiêu Nhiên cuối cùng cũng được thư giãn, lập tức đi nhanh tới bên cạnh thầy chủ nhiệm, đứng ở đó mà thở dốc.

Lấy lại bình tĩnh, lúc này cô mới thấy rõ, trên tay thầy chủ nhiệm không cầm gì cả, mà người đang cầm đèn pin, là Cố Dư Lâm.

Cố Dư Lâm vội vàng đi đến, nắm lấy cổ tay cô, hỏi:

- Có sao không? Có bị thương không?

- Không có.

Thầy chủ nhiệm nhìn nhóm người Dự Mộng, đặt câu hỏi:

- Dự Mộng, lại là em! Trong trường, không tuân thủ nội quy có em, bây giờ ra khỏi trường lại bắt nạt bạn học cũng có em! Thầy chưa từng nói cho em biết độ nghiêm trọng của bạo lực học đường à? Làm xằng bậy!

Dự Mộng sợ đến mức một câu cũng không dám nói, run lấy bầy.

- Nếu hôm nay không phải lúc tan tầm, nhìn thấy Cố Dư Lâm lo lắng chạy bên ngoài thì đã không biết các người dám to gan lớn mật đến mức này! Bắt bạn học tới chỗ này, là muốn làm cái gì?

Thầy chủ nhiệm tức giận đến mức phát tay áo:

- Thầy rất cực đã biết các em chính là những người làm bẽ mặt trường Đức Cao này! Mỗi ngày không lo học tập cho giỏi, lại đi kéo bè kết phái, biến trường học sạch sẽ thành chốn dơ bẩn thế này. May là hôm nay thầy có mặt, nếu thầy không tới, chẳng phải các em đã làm trường học của chúng ta mất hết mặt mũi sao?

Chủ nhiệm lại chỉ về đám người phía sau Dự Mộng:

- Tên các em là gì, thầy sẽ ghi nhớ, sau khi thương lượng cùng nhà trường sẽ xử phạt các em.

Dự Mộng khóc lóc, nước mắt lộp cộp rơi xuống.

Mấy nữ sinh phía sau cũng như ruồi không đầu, không sợ không được.

- Khóc cái gì? Lúc đó biết đánh người bây giờ lại không biết xin lỗi? - Thầy chủ nhiệm chỉ vào Dự Mộng.

- Bây giờ phải xin lỗi, xin lỗi xong thì viết kiểm điểm 3000 chữ, ngày mai lên trường đọc.

Dự Mộng đi tới, hướng về phía Giang Tiêu Nhiên:

- Xin lỗi...

Chủ nhiệm lớn tiếng:

- Lớn tiếng lên, vừa nhìn đã biết em rất lớn tiếng.

Dự Mộng hít thở sâu một hơi, khom lưng hướng về Giang Tiêu Nhiên:

- Xin lỗi...

Chủ nhiệm quay đầu, nhìn Giang Tiêu Nhiên:

- Em tên gì?

- Giang Tiêu Nhiên ạ.

- Được, em về nghỉ ngơi trước đi, thầy sẽ nói chuyện tiếp với các em ấy. Trong trường mà xảy ra chuyện này là do thầy thất trách, sau này sẽ đặc biệt quan tâm, em đừng quá sợ. Những chuyện xử lý sau này, thầy sẽ thông báo cho em vào tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Giang Tiêu Nhiên gật đầu:

- Dạ, cảm ơn thầy.

- Được rồi, về nhà đi, chú ý an toàn.

Thầy dừng một chút, nói bổ sung:

- Cố Dư Lâm, nhân tiện em tiễn em ấy về nha!

- Dạ.

Cố Dư Lâm đồng ý.

Lúc này hai người mới rời khỏi.

Không bao lâu, Giang Tiêu Nhiên quay đầu lại, thầy chủ nhiệm còn đang khiển trách bọn người Dụ Mộng.

Cô đá đá cục đá dưới chân, đuổi kịp bước chân Cố Dư Lâm.

Đi cùng Cố Dư Lâm một đoạn đường, gió đêm thổi vào mặt thật thư thái, cô cũng liền thả lỏng người. Lúc này mới nhớ tới, lấy điện thoại ra, tắt nút ghi âm.

Bên đường có một máy bán hàng tự động, Cố Dư Lâm đi tới, bỏ vài đồng xu, mua cho cô bình sữa nóng. Cô ngồi trên một băng ghế dài chờ anh, hai tay chống hai bên, chân trái nâng lên hạ xuống, rồi lại đổi thành chân phải.

Mua xong rất nhanh, Cố Dư Lâm đi tới, cô giơ tay muốn nhận lấy bình sữa, nhưng không ngờ anh lại đứng vững trước mặt cô, cúi người, một tay chống lấy một bên đầu gối, tay kia cầm lấy bình sữa, dán vào trên mi mắt của cô.

Ánh sáng trước mặt đều bị che khuất.

Giang Tiêu Nhiên không biết anh muốn làm gì, mờ mịt, cất giọng “Hà?” một tiếng.

- Xin lỗi, hôm nay mình không nên để bạn một mình đi trước.

Bình sữa ấm áp đặt trên mi mắt cô, đặc biệt thoải mái, cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói:

- Làm sao có thể trách bạn được, bạn cũng đâu biết sự việc sẽ thành như vậy.

Giọng nói của anh lập tức tiến gần, như thể gần sát mi mắt cô:

- Trước đây các cô ấy đã từng giáo huấn một cô gái khác, đánh rất thảm, sau thì cô gái kia nghỉ học. Hôm nay mình đi họp, càng nghĩ càng thấy không đúng, cô Đào chưa từng thông báo cái gì cho riêng mình bạn, mình liền bùng tính. Trên đường đi, mình rất sợ, sợ không tìm được bạn.

Gió đêm dịu dàng như vậy, anh cũng dịu dàng như thế, là lần đầu cô nghe anh nói từ “sợ”, dùng giọng điệu trân trọng như vậy, nhìn cô như viên ngọc quý đặt trên tay.

Giống như gió mát trên sông, trắng trên đỉnh núi.

Tim cô cảm thấy thật mềm mại.

- Mình ghi âm rồi.

Cô thoải mái nói.

- Mình còn lừa các cô ấy là mình có bệnh tim, nếu như mọi người không tới kịp, mình cũng sẽ không bị thương, sau khi thoát thân còn có chứng cứ xử lý họ.

Cô cọ cọ mũi giày vào bãi cỏ xanh gần đó.

- Sẽ không.

- Hà?

Bình sữa là dạng hình trụ, cho nên Cố Dư Lâm rất dễ dàng chạm ngón tay vào bình sữa, lăn bình sữa đến mũi rồi lên trán. Âm áp biến mất khỏi mi mắt, lại xuất hiện trên trán.

Vì động tác của anh, ánh đèn đường lại được chiếu rọi lần nữa, Giang Tiểu Nhiên đã có thể mở mắt.

Cô gặp ngay ánh mắt sáng lấp lánh của anh.

Người trước mắt là người trong lòng.

Anh cũng nhìn cô, nghiêm túc mở miệng:

- Về sau mình sẽ không để bạn về một mình.

Tiếng ve kêu du dương, côn trùng không biết tên lượn lờ quanh đèn đường, màn đêm mờ mờ chiếu rọi lông mi của anh, giống như cảnh trong mơ. Mà anh cúi người, đem môi dán ở bình sữa trên trán cô, đặt một nụ hôn trân trọng.

Cách một bình sữa như vậy, Giang Tiểu Nhiên cũng có thể cảm nhận được trán mình nóng như lửa đốt.

Bị ma quỷ ám ảnh?

Chính là vậy.

Cố Dư Lâm tiến cô lên lầu.

Thậm chí anh còn chuẩn bị tận mắt nhìn cô vào nhà.

Nhưng suy nghĩ đến quan hệ nam nữ ở trường trung học vô cùng nhạy cảm, anh chỉ gọi điện thoại cho cô, căn dặn:

- Khi nào lên tới nhà thì cúp máy.

- Ừm, bạn cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi.

Cô chỉ chi hàng lang:

- Mình lên đây.

Cố Dư Lâm lắc lắc điện thoại trong tay, bước hai bước lại lui về, nhìn cô rồi bật cười:

- Được.

Sau khi về nhà, ăn xong cơm tối, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại quên cúp điện thoại.

Điện thoại trên đường tạo cho cô cảm giác an toàn vô cùng lớn, cô bước đi thong thả về phòng ngủ. Sau khi tắm xong, vì hiếu kỳ, cô nhìn về phía điện thoại “A lô” một tiếng.

Cố Dư Lâm rất nhanh trả lời cô:

- Làm sao vậy?

Cô ngạc nhiên hỏi:

- Bạn cứ để điện thoại bên tai sao?

- Mình dùng tai nghe.

Cô bị sự ngu xuẩn của mình mà nở nụ cười, nửa ngày mới nói:

- Cái đó, bạn có đăng ký gói cước trọn gói không?

- Hà?

- Chính là loại đăng ký lưu lượng thời gian cuộc gọi ...

- Có đăng ký. - Anh nói - Mỗi tháng khi thời gian đăng ký chưa dùng hết thì bạn có thể không cần cúp máy.

Chính là như vậy, mỗi lần cô suy nghĩ, không cần nói xong toàn bộ, thì anh đã có thể nói rõ ràng ý tứ của cô.

Sự ăn ý như vậy, có thể hàn gắn mọi vết thương.

Giang Tiêu Nhiên ngồi một giấc dài.

Lúc tỉnh lại, có cảm giác thông suốt mọi chuyện.

Tuy là hồi tượng lại thì có chút đáng sợ, nhưng tính thế nào, bọn họ cũng khó có khả năng làm cô bị thương. Mặc dù không thể nói rõ sự thành thực, nhưng dù sau cũng hơn bọn họ vài tuổi, đối mặt với đám trẻ này, cô vẫn có thể bình ổn xử lý tốt. Chỉ là ở trong trường ngày ngốc quá lâu, lại chưa kịp chuẩn bị tinh thần nên mới hoảng sợ như vậy.

Dù gì, trong thực tế thì cô cũng phải được kêu một tiếng “Học tử”, thời điểm đối mặt với bọn họ, sức chịu đựng cũng nhiều hơn một chút.

Nghĩ như vậy, cô liền không sợ gì nữa.

(Còn tiếp)

Trả lời Báo cáo

xuxut95 53# Tác giả| Đăng lúc Hôm qua 07:39 PM | Chi xem của tác giả CHƯƠNG 25 (TIẾP)

Sáng sớm đi học, phát hiện trên bàn có một chiếc bánh ga tô vị trà xanh.

Cô chần chừ, Cố Dư Lâm thân nhiên nói:

- Mình mua đấy!

Nếu không nói, cái bánh ấy có thể bị cô ném đi.

- Hôm nay có chuyện gì vui sao?

Cô để túi xách xuống, mở hộp bánh ra, nhìn thấy cái bánh nhỏ tinh xảo bên trong.

Cố Dư Lâm nhìn đảo qua cô, ngày hôm qua âm u đã qua đi, cả người cô từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức sống dồi dào, lúc này mới lựa lời nói:

- Không có chuyện gì vui thì không thể mua bánh cho bạn à?

Lại nói tiếp:

- Nhưng đúng thật là có chuyện vui.

- Cái gì?

- Ngày một thi bán kết, cô Đào đồng ý dẫn mọi người đi hát karaoke.

Hai người trước khi thi, họ đã luyện tập bài “Mục nát” nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề gì.

Liễu Khinh Khinh và Hạ Nguyễn tập múa cũng thuận lợi, bên tổ kịch diễn đoạn kịch tính cũng rất tốt.

Mọi người đều phát triển theo hướng tốt.

Sau khi thi bán kết, mọi người xin cô Đào đi hát karaoke.

Trong bầu không khí nhiệt liệt phòng karaoke, Triệu Gia Ánh nhắn tin với Lý Gia Viên, Giang Tiêu Nhiên ngồi một bên, nhìn Hạ Nguyễn mua một đồng trái cây bia rượu tới.

- Hôm nay không say không về nha! - Có người nói.

Có người đáp lại:

- Không khí này mà không làm gì thì thật có lỗi với cảnh đẹp ngày tốt mà!

Cô Đào đang cầm microphone, nghe thấy lời này, lập tức cười tiếp:

- Sao nào, muốn làm gì?

Cô Đào không lớn tuổi, đi chơi cùng mọi người, vừa nói ra lời này, mọi người bắt đầu nháo nhào nhộn nhịp lên.

Mỗi người đều cầm rượu, Giang Tiêu Nhiên cũng không ngoại lệ, thấy một bình rượu được gói cực kỳ đẹp đẽ, màu sắc xinh xắn, liền cầm lấy.

Cố Dư Lâm ngồi bên cạnh cô, sofa bằng da mềm, mọi người ngồi rất gần nhau.

Cô suy nghĩ một chút, đưa bình rượu tới, hỏi anh:

- Bạn muốn uống không?

Anh muốn nói rồi lại thôi, nhìn lướt qua bình rượu, lúc này đột nhiên nở nụ cười mềm mại, ngón tay vô thức gõ gõ trên đùi, lắc đầu:

- Bạn uống đi!

- Được! - Cô đáp lời, lại tùy tiện tìm bình rượu trên bàn khác cho anh.

- Bạn cũng đừng ngồi không nha, uống chút đi.

Nhận bình rượu từ tay cô, chạm vào ngón tay ấm áp của cô, bàn tay anh có cảm giác run lên, một cảm giác mê muội từ ngón tay nhộn nhạo một đường lên đại não.

Kỳ quái là, cái gì cũng chưa từng uống mà lại giống như say vậy.

Giang Tiêu Nhiên uống một chút, dạ dày nóng lên một chút, đầu có chút choáng váng rồi.

Có nữ sinh nhảy bèn, phát hiện con xí ngầu và một đồng trò chơi, liền chuyển sang chơi trò chơi.

Giang Tiêu Nhiên uống một chút, dạ dày nóng một chút, đầu cũng có chút choáng váng rồi.

Một hồi cười to.

- Giang Tiêu Nhiên! Lại là Giang Tiêu Nhiên! Hát hát hát!

- Tiêu Nhiên hôm nay khá xui xẻo nha, làm sao mà đều là cô ấy phải uống thế, ha ha ha!

- Lại là Giang Tiêu Nhiên!

Giang Tiêu Nhiên lại tiếp tục xui xẻo, chơi game khác lại uống thêm vài ly.

Uống tới ly cuối cùng, thời điểm song ca cùng Cố Dư Lâm, cả người Giang Tiêu Nhiên đều dựa vào trong ngực anh.

Mọi người đang hưng phấn, căn bản không chú ý tới hai người bọn họ. Họ ngồi dựa vào ghế salon, đầu Giang Tiêu Nhiên ngã vào cổ anh, sợi tóc mềm nhũn rối loạn trên tay anh.

Trên người cô tràn ngập mùi rượu trái cây nhân nhật, bị không khí bốc hơi, khuếch tán ra, tràn đến mũi anh. Rượu hương việt quất, mùi vị vừa trong veo vừa nồng nặc, kích thích cảm giác của anh.

Cô ngẩng mặt lên, từ từ nhắm hai mắt, cười hỏi anh:

- Bạn nóng không?

Anh nhìn cô, khàn giọng nói:

- Nóng.

- Vậy chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi.

Hôm nay cô trạng điểm hết sức trang nhã, hình như không giống với mọi ngày.

Tối nay, cô, đẹp đến mê người.

Sau một lúc hóng gió, cô cầm lấy tay anh đi vào phòng bao ban nãy, kết quả do cả người cô choáng váng, vào sai phòng, hai người chui vào một phòng trống trơn.

Cô đóng cửa lại, toàn bộ không gian đều u tối, cô cúi đầu A một tiếng:

- Sao không mở đèn?

Nói xong đập vào công tắc trên tường, mở loại đèn đủ màu. Đèn chiếu xuống sàn nhà, xoay vòng vòng đủ màu sắc.

Cô đi đến ghế salon, anh liền mỉm cười nhìn cô.

Cô dựa vào ghế, ánh mắt vì say mà được phủ một tầng sương mù mông lung mềm mại, gò má ửng hồng. Đôi môi mông, lại bị chất cồn hun thành vừa đỏ vừa căng mọng, giống như quả cà chua nhỏ.

Anh rất thích ăn cà chua.

Anh đi sang ngồi, hai người ngồi trên một chiếc ghế salon nhỏ, rất nhanh lại gần nhau. Cách hai lớp quần áo, anh vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của cô, xuyên qua da, thấm vào cơ thể anh, anh chộn rộn.

Bên tay trái có một tay vịn, anh gấp tay vịn lại, dùng tay đỡ lấy đầu mình, cứ như vậy mà nghiêng người nhìn cô. Ánh sáng đủ màu chiếu sáng khoe mắt cô, làm cho cô hiện lên vẻ đẹp đặc biệt phong tình, đẹp nhưng không dung tục.

Cô từ từ nhắm mắt, tỉnh được một chút, mở mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy anh trong phòng, nhếch môi, nở nụ cười.

Anh tiến tới, môi dán nóng bỏng bên tai cô:

- Cười cái gì?

Cô cũng không đáp, ánh mắt anh trong veo nhìn cô, anh không buồn, thoải mái đối diện cùng cô.

- Bạn đừng nhìn mình như vậy... - Cô ngại ngùng, rũ mi mắt, rụt cổ một cái:

- Bạn cứ như vậy, mình...

- Hừ? Bạn làm sao?

Cô không nói lời nào, đầu càng ngày càng thấp, anh cho rằng cô sắp ngủ rồi, lúc này mới nghe được giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu của cô cất lên.

- Cố Dur Lâm, mình muốn hôn bạn, làm sao bây giờ?

Anh cười, chớp mũi đi qua, cọ qua gò má cô:

- Đừng suy nghĩ, cứ làm đi!

Cô trông giống một con thỏ nhỏ ngạc nhiên, mở to mắt mi mị nhìn anh, cánh môi cũng nhẹ nhàng mở ra. Anh thuận thế lại gần, mút lấy đôi môi cô, mùi việt quất hòa cùng hơi thở của cô, tràn vào miệng anh.

Tay anh lướt tới, giữ lấy phần ót của cô, đem cô hướng vào trong lồng ngực mình, làm cho anh có thể tiến vào sâu hơn. Không có giáo viên thì tự học, anh nắm chắc cơ hội, thừa dịp cô bị hôn đến thất điên bát đảo, lưỡi tiến vào thần tốc, có thể thân mật hơn để thưởng thức cô.

Nửa người anh dường như áp trên người cô, làm cho cô có chút thở không nổi. Cô vô thức đưa tay tìm chỗ nắm, lại nắm ngay vạt áo trước ngực anh, hơi thở mong manh mà thở gấp.

Không biết là cọ đến nơi nào của anh, anh lại tấn công lần nữa, lần này có chút độc địa hơn, răng cắn môi cô từng lần một.

Tay anh vòng lên cổ anh, vô ý chà tới chà lui, anh đành ra tay, nắm lấy đầu ngón tay đang làm loạn của cô, đặt vòng sau lưng anh.

Nụ hôn của anh từng bước càng dòi xuống, cuối cùng dừng ở cổ cô, cô cảm thấy có chút đau đớn, nhưng rất nhanh, lại được vuốt ve, rất thoải mái.

Đầu của anh ở cổ cô, cô tự tay chạm vào sợi tóc mềm mại của anh, giống như con nhím xù lông tự bảo vệ mình. Trong bức tường bảo vệ ấy có gì? Sẽ có cô không?

Anh ngồi dậy, ánh mắt thâm trầm, nhìn chăm chăm vào chỗ anh vừa hôn kia, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

- May là không có.

- Cái gì?

Anh không trả lời cô, uống hai ngụm bia, lại hôn cô.

- Không ai nói cho bạn biết, thời điểm này mà nói sẽ bị chặn miệng sao?

Anh tránh thoát được, le lưỡi ra, rụt một cái, vẻ mặt đau khổ:

- Có mùi rượu.

Anh buồn cười nhìn cô, nhưng cũng không lâu lắm, cuối cùng không chống cự nổi sự mê hoặc, lại lần nữa tiến tới.

Anh ở giữa rừng môi mấp mờ, hỏi:

- Giang Tiêu Nhiên, bạn thích mình sao?

- Thích.

Cô cũng mơ hồ nói, nhưng muốn đem lời này nói thật rõ, liền đẩy anh ra, gật đầu, nghiêm túc nói:

- Mình thích bạn, cực kỳ cực kỳ thích bạn.

Anh cười:

- Đã biết.

Khi hợp mặt giải tán đã là buổi tối rồi.

Lúc này Triệu Gia Ánh mới phát hiện không thấy Giang Tiêu Nhiên, đứng ở cửa nhìn quanh hơn nửa ngày, giờ đây mới nhìn thấy cô đi từ phòng khác ra.

Triệu Gia Ánh trợn mắt há mồm nhìn Cố Dư Lâm đi theo sau cô.

Sao mà cảm thấy quần áo của Giang Tiêu Nhiên không được chỉnh tề? Làm sao cô cảm thấy son môi của cô thật là đỏ? Thế nào mà lại thấy trên cổ cô có vết muỗi cắn to như cái bánh bao?

Triệu Gia Ánh hỏi Giang Tiêu Nhiên:

- Hai người bên trong làm cái gì? Hai người các người ** ở cùng một phòng... sẽ không gạt mình... ở bên trong hát karaoke chứ? Không thể như vậy! Thế thì không nghĩa khí rồi?

- Các người hơi quá đáng rồi!

Triệu Gia Ánh lên án:

- Dám tự mướn phòng riêng!

- Đúng vậy, hơi quá đáng. - Giang Tiêu Nhiên gật đầu.

Làm cho môi cô tê tê, giống như ăn mười cân ớt.

...

Cố Dư Lâm về đến phòng, phát hiện tin nhắn của Lý Gia Viên:

- Triệu Gia Ánh nói hai người mướn phòng rồi?

- Nói thật hay!

- Triệu Gia Ánh nói hai người mướn phòng để hát?

- Ừ.

- Không vượt giới hạn à?

- Ừ.

Một giây kế tiếp, Lý Gia Viên gọi lại cho anh. Anh ta hình như đang ăn táo, nhai giòn giòn:

- Nói một chút, các người đã làm gì? Có nắm tay không? Ha ha ha thấy mày thế này, không phải ngay cả dất tay cũng chưa...

- Bọn tao đã nhảy qua bước đó rồi.

- Ôm?

- Cũng nhảy rồi.

- ...

Bên kia truyền đến tiếng kêu đau:

- Trời! Chờ tao một chút, quả táo rơi trúng chân, cái đó, mày...

Lại truyền tới âm thanh nghẹn ngào:

- Chờ chút, điện thoại của tao bị rớt.

Nửa ngày sau, Lý Gia Viên mới nói:

- Lợi hại nha! Vừa ra tay đã xuất chiêu lớn. Rất nhanh đó!

Anh cúp điện thoại, nhìn vào màn đêm phía ngoài cửa sổ, ngẩn người suy nghĩ:

Nhanh sao? Anh cảm thấy rất chậm.

Rất chậm rất chậm mà.

Dưới lần có người cất cao giọng hát, giọng hát không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào tai anh.

“Hận không thể/ Trong một đêm đầu bạc/ Vĩnh viễn không xa lìa”.

Chính là như thế này rồi.

Sáng sớm Giang Tiêu Nhiên đã bị Triệu Gia Ánh lôi kéo.

- Mau lên, chúng ta phải ngồi xe buýt tới trường đó!

Cô đứng ngây người đối mặt với tủ đầu giường một lúc lâu, lúc này mới phản ứng được hôm qua bọn cô thi xong bán kết thì đi hát karaoke đến rất khuya, nên liền ở lại đây nghỉ ngơi cả đêm.

À, hình như hôm qua cô mơ một giấc mơ rất xấu hổ, mơ là cô nhốt Cố Dư Lâm trong phòng bao nhỏ, sau đó bọn họ ...

Cô xoa xoa huyệt thái dương, xoa bóp một lúc mới xuống giường rửa mặt.

Rửa mặt xong thấy tỉnh táo hơn nhiều, cô dùng tốc độ ánh sáng bắt đầu thu dọn đồ đạc, vừa thu dọn vừa hỏi Triệu Gia Ánh:

- Hôm qua mình uống say có làm chuyện gì quá trớn không?

Triệu Gia Ánh liếc mắt:

- Có nha!

- Mình làm gì?

- Bạn và Cố Dư Lâm tự mượn phòng riêng, hát một mình trong đó! - Triệu Gia Ánh còn đang giận sôi - Thừa dịp mình nói chuyện phiếm thì hai người lén chạy ra, không thèm gọi mình nha!

Giang Tiêu Nhiên thở dài một hơi, lại có chút mất mát.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Giang Tiêu Nhiên tưởng là Cố Dư Lâm, mở cửa ra mới biết là cô Đào.

Cô Đào cười nói:

- Đã có phần thưởng thi bán kết, bây giờ cô phải đi liên hệ xe, em và Gia Ánh đi lấy giúp cô được không?

- Gia Ánh vẫn còn dọn dẹp, để em đi ạ. - Giang Tiêu Nhiên quay đầu dặn dò:

- Mình dọn đồ của mình xong rồi, lát bạn nhớ đem đồ lên xe giúp mình nha!

Triệu Gia Ánh trả lời “Được”.

Đi xuống lầu mới biết có Hạ Nguyễn đang chờ:

- Đi thôi, đi lấy phần thưởng.

Tại sao cô Đào lại nhờ cả Hạ Nguyễn cùng cô đi lấy đồ?

Cả quá trình cô không hề thoải mái, vất vả chịu đựng đợi đến lúc lấy được phần thưởng, hai tay cô ôm lấy đồ đạc, chuẩn bị cầm điện thoại di động trên bàn thì phát hiện cuộc gọi nhờ của Cố Dư Lâm.

Hạ Nguyễn nhanh tay lẹ mắt, đúng lúc nhấn từ chối cuộc giúp cô, còn cười nói:

- Bạn không có tay cầm mà.

Giang Tiểu Nhiên cười cười, cầm điện thoại trở về, đi lên xe.

Triệu Gia Ánh bị sắp vào một chiếc xe khác, cô đương nhiên ngồi cùng Cố Dư Lâm.

Cố Dư Lâm thấy cô và Hạ Nguyễn cùng lên xe, hỏi:

- Vừa nãy sao không nghe điện thoại của mình? Mình còn định ôm đồ đạc giúp bạn.

Cô thực sự không muốn hai người lại gây ra chiến tranh, không thể làm khác hơn là nói:

- Không còn tay nhận nha, lúc đó mình cũng sắp đến xe rồi.

- Ừ.

Cố Dư Lâm như đang suy nghĩ gì đó, gật đầu:

- Đầu bạn còn choáng váng sao?

- Không. Tối hôm qua... mình có làm gì không?

Cô muốn xác nhận lại một lần nữa.

- Bạn không nhớ rõ?

- Không nhớ rõ.

Anh lại không nói tiếp, dường như đang âm thầm tính toán gì đó.

Chuyến xe này, vì việc nhận phần thưởng chậm trễ, đã xuất phát muộn lại còn kẹt xe, thời điểm tới trường học đã là buổi tối.

Cố Dư Lâm thấp giọng nói:

- Mình đưa bạn trở về được không?

Rõ ràng không phải là lần đầu tiên đưa cô về, mấy lần trước đều không hỏi như vậy, lần này lại hỏi làm mọi chuyện vô duyên vô cớ trở nên mập mờ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cố đại thần thật biết đùa giỡn mà!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-2: Nụ hôn đầu (2)

Sáng sớm đi học, phát hiện trên bàn có một chiếc bánh ga tô vị trà xanh.

Cô chán chừ, Cố Dư Lâm thần nhiên nói:

- Mình mua đấy!

Nếu không nói, cái bánh ấy có thể bị cô ném đi.

- Hôm nay có chuyện gì vui sao?

Cô để túi xách xuống, mở hộp bánh ra, nhìn thấy cái bánh nhỏ xinh xắn bên trong.

Cố Dư Lâm nhìn đảo qua cô, ngày hôm qua âm u đã qua đi, cả người cô từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức sống dồi dào, lúc này mới lựa lời nói:

- Không có chuyện gì vui thì không thể mua bánh cho bạn à?

Lại nói tiếp:

- Nhưng đúng thật là có chuyện vui.

- Cái gì?

- Ngày một thi bán kết, cô Đào đồng ý dẫn mọi người đi hát karaoke.

Hai người trước khi thi, họ đã luyện tập bài “Mục nát” nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề gì.

Liễu Khinh Khinh và Hạ Nguyễn tập múa cũng thuận lợi, bên tổ kịch diễn đoạn kịch tính cũng rất tốt.

Mọi người đều phát triển theo hướng tốt.

Sau khi thi bán kết, mọi người xin cô Đào đi hát karaoke.

Trong bầu không khí nhiệt liệt phòng karaoke, Triệu Gia Ánh nhắn tin với Lý Gia Viên, Giang Tiêu Nhiên ngồi một bên, nhìn Hạ Nguyễn mua một đồng trái cây bia rượu tới.

- Hôm nay không say không về nha! - Có người nói.

Có người đáp lại:

- Không khí này mà không làm gì thì thật có lỗi với cảnh đẹp ngày tốt mà!

Cô Đào đang cầm microphone, nghe thấy lời này, lập tức cười tiếp:

- Sao nào, muốn làm gì?

Cô Đào không lớn tuổi, đi chơi cùng mọi người, vừa nói ra lời này, mọi người bắt đầu nháo nhào nhộn nhịp lên.

Mỗi người đều cầm rượu, Giang Tiêu Nhiên cũng không ngoại lệ, thấy một bình rượu được gói cực kỳ đẹp đẽ, màu sắc xinh xắn, liền cầm lấy.

Cố Dư Lâm ngồi bên cạnh cô, sofa bằng da mềm, mọi người ngồi rất gần nhau.

Cô suy nghĩ một chút, đưa bình rượu tới, hỏi anh:

- Bạn muốn uống không?

Anh muốn nói rồi lại thôi, nhìn lướt qua bình rượu, lúc này đột nhiên nở nụ cười mềm mại, ngón tay vô thức gõ gõ trên đùi, lắc đầu:

- Bạn uống đi!

- Được! - Cô đáp lời, lại tùy tiện tìm bình rượu trên bàn khác cho anh.

- Bạn cũng đừng ngồi không nha, uống chút đi.

Nhận bình rượu từ tay cô, chạm vào ngón tay ấm áp của cô, bàn tay anh có cảm giác run lên, một cảm giác mê muội từ ngón tay nhộn nhạo một đường lên đại não.

Kỳ quái là, cái gì cũng chưa từng uống mà lại giống như say vậy.

Giang Tiêu Nhiên uống một chút, dạ dày nóng lên một chút, đầu có chút choáng váng rồi.

Có nữ sinh nhảy bèn, phát hiện con xí ngầu và một đồng trò chơi, liền chuyển sang chơi trò chơi.

Giang Tiêu Nhiên uống một chút, dạ dày nóng một chút, đầu cũng có chút choáng váng rồi.

Một hồi cười to.

- Giang Tiêu Nhiên! Lại là Giang Tiêu Nhiên! Hát hát hát!

- Tiêu Nhiên hôm nay khá xui xẻo nha, làm sao mà đều là cô ấy phải uống thế, ha ha ha!

- Lại là Giang Tiêu Nhiên!

Giang Tiêu Nhiên lại tiếp tục xui xẻo, chơi game khác lại uống thêm vài ly.

Uống tới ly cuối cùng, thời điểm song ca cùng Cố Dư Lâm, cả người Giang Tiêu Nhiên đều dựa vào trong ngực anh.

Mọi người đang hưng phấn, căn bản không chú ý tới hai người bọn họ. Họ ngồi dựa vào ghế salon, đầu Giang Tiêu Nhiên ngã vào cổ anh, sợi tóc mềm nhũn rối loạn trên tay anh.

Trên người cô tràn ngập mùi rượu trái cây nhân nhật, bị không khí bốc hơi, khuếch tán ra, tràn đến mũi anh. Rượu hương việt quất, mùi vị vừa trong veo vừa nồng nặc, kích thích cảm giác của anh.

Cô ngẩng mặt lên, từ từ nhắm hai mắt, cười hỏi anh:

- Bạn nóng không?

Anh nhìn cô, khàn giọng nói:

- Nóng.

- Vậy chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi.

Hôm nay cô trang điểm hết sức trang nhã, hình như không giống với mọi ngày.

Tối nay, cô, đẹp đến mê người.

Sau một lúc hóng gió, cô cầm lấy tay anh đi vào phòng bao ban nãy, kết quả do cả người cô choáng váng, vào sai phòng, hai người chui vào một phòng trống trơn.

Cô đóng cửa lại, toàn bộ không gian đều u tối, cô cúi đầu A một tiếng:

- Sao không mở đèn?

Nói xong đập vào công tắc trên tường, mở loại đèn đủ màu. Đèn chiếu xuống sàn nhà, xoay vòng vòng đủ màu sắc.

Cô đi đến ghế salon, anh liền mỉm cười nhìn cô.

Cô dựa vào ghế, ánh mắt vì say mà được phủ một tầng sương mù mờ lung mềm mại, gò má ửng hồng. Đôi môi mọng, lại bị chất cồn hun thành vừa đỏ vừa căng mọng, giống như quả cà chua nhỏ.

Anh rất thích ăn cà chua.

Anh đi sang ngồi, hai người ngồi trên một chiếc ghế salon nhỏ, rất nhanh lại gần nhau. Cách hai lớp quần áo, anh vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của cô, xuyên qua da, thấm vào cơ thể anh, anh chộn rộn.

Bên tay trái có một tay vịn, anh gấp tay vịn lại, dùng tay đỡ lấy đầu mình, cứ như vậy mà nghiêng người nhìn cô. Ánh sáng đủ màu chiếu sáng khoe mắt cô, làm cho cô hiện lên vẻ đẹp đặc biệt phong tình, đẹp nhưng không dung tục.

Cô từ từ nhắm mắt, tỉnh được một chút, mở mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy anh trong phòng, nhếch môi, nở nụ cười.

Anh tiến tới, môi dán nóng bỏng bên tai cô:

- Cười cái gì?

Cô cũng không đáp, ánh mắt anh trong veo nhìn cô, anh không buồn, thoải mái đối diện cùng cô.

- Bạn đừng nhìn mình như vậy... - Cô ngại ngùng, rũ mi mắt, rụt cổ một cái:

- Bạn cứ như vậy, mình...

- Hử? Bạn làm sao?

Cô không nói lời nào, đầu càng ngày càng thấp, anh cho rằng cô sắp ngủ rồi, lúc này mới nghe được giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu của cô cất lên.

- Cố Dư Lâm, mình muốn hôn bạn, làm sao bây giờ?

Anh cười, chớp mũi đi qua, cọ qua gò má cô:

- Đừng suy nghĩ, cứ làm đi!

Cô trông giống một con thỏ nhỏ ngạc nhiên, mở to mắt nhìn anh, cánh môi cũng nhẹ nhàng mở ra. Anh thuận thế lại gần, mút lấy đôi môi cô, mùi việt quất hòa cùng hơi thở của cô, tràn vào miệng anh.

Tay anh lướt tới, giữ lấy phần ót của cô, đem cô hướng vào trong lồng ngực mình, làm cho anh có thể tiến vào sâu hơn. Không có giáo viên thì tự học, anh nắm chắc cơ hội, thừa dịp cô bị hôn đến thất điên bát đảo, lưỡi tiến vào thần tốc, có thể thân mật hơn để thưởng thức cô.

Nửa người anh dường như áp trên người cô, làm cho cô có chút thở không nổi. Cô vô thức đưa tay tìm chỗ nắm, lại nắm ngay vạt áo trước ngực anh, hơi thở mong manh mà thở gấp.

Không biết là cọ đến nơi nào của anh, anh lại tấn công lần nữa, lần này có chút độc địa hơn, răng cắn môi cô từng lần một.

Tay anh vòng lên cổ anh, vô ý chà tới chà lui, anh đành ra tay, nắm lấy đầu ngón tay đang làm loạn của cô, đặt vòng sau lưng anh.

Nụ hôn của anh từng bước càng dời xuống, cuối cùng dừng ở cổ cô, cô cảm thấy có chút đau đớn, nhưng rất nhanh, lại được vuốt ve, rất thoải mái.

Đầu của anh ở cổ cô, cô tự tay chạm vào sợi tóc mềm mại của anh, giống như con nhím xù lông tự bảo vệ mình. Trong bức tường bảo vệ ấy có gì? Sẽ có cô không?

Anh ngồi dậy, ánh mắt thâm trầm, nhìn chăm chăm vào chỗ anh vừa hôn kia, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

- May là không có.

- Cái gì?

Anh không trả lời cô, uống hai ngụm bia, lại hôn cô.

- Không ai nói cho bạn biết, thời điểm này mà nói sẽ bị chặn miệng sao?

Anh tránh thoát được, le lưỡi ra, rứt một cái, vẻ mặt đau khổ:

- Có mùi rượu.

Anh buồn cười nhìn cô, nhưng cũng không lâu lắm, cuối cùng không chống cự nổi sự mê hoặc, lại lần nữa tiến tới.

Anh ở giữa răng môi mập mờ, hỏi:

- Giang Tiêu Nhiên, bạn thích mình sao?

- Thích.

Cô cũng mơ hồ nói, nhưng muốn đem lời này nói thật rõ, liền đẩy anh ra, gật đầu, nghiêm túc nói:

- Mình thích bạn, cực kỳ cực kỳ thích bạn.

Anh cười:

- Đã biết.

Khi hợp mặt giải tán đã là buổi tối rồi.

Lúc này Triệu Gia Ánh mới phát hiện không thấy Giang Tiêu Nhiên, đứng ở cửa nhìn quanh hơn nửa ngày, giờ đây mới nhìn thấy cô đi từ phòng khác ra.

Triệu Gia Ánh tròn mắt há mồm nhìn Cổ Dư Lâm đi theo sau cô.

Sao mà cảm thấy quần áo của Giang Tiêu Nhiên không được chỉnh tề? Làm sao cô cảm thấy son môi của cô thật là đỏ? Thế nào mà lại thấy trên cổ cô có vết muỗi cắn to như cái bánh bao?

Triệu Gia Ánh hỏi Giang Tiêu Nhiên:

- Hai người bên trong làm cái gì? Hai người các người ** ở cùng một phòng... sẽ không gạt mình... ở bên trong hát karaoke chứ? Không thể như vậy! Thế thì không ngứa khi rồi?

- Các người hơi quá đáng rồi!

Triệu Gia Ánh lên án:

- Dám tự mướn phòng riêng!

- Đúng vậy, hơi quá đáng. - Giang Tiêu Nhiên gật đầu.

Làm cho môi cô tê tê, giống như ăn mười cân ớt.

...

Cố Dư Lâm về đến phòng, phát hiện tin nhắn của Lý Gia Viên:

- Triệu Gia Ánh nói hai người mướn phòng rồi?

- Nói thật hay!

- Triệu Gia Ánh nói hai người mướn phòng để hát?

- Ủ.

- Không vượt giới hạn à?

- Ủ.

Một giây kế tiếp, Lý Gia Viên gọi lại cho anh. Anh ta hình như đang ăn táo, nhai giòn giòn:

- Nói một chút, các người đã làm gì? Có nắm tay không? Ha ha ha thấy mày thế này, không phải ngày cả dất tay cũng chưa...

- Bọn tao đã nhảy qua bước đó rồi.

- Ôm?

- Cũng nhảy rồi.

- ...

Bên kia truyền đến tiếng kêu đau:

- Trời! Chờ tao một chút, quả táo rơi trúng chân, cái đó, mày...

Lại truyền tới âm thanh nghẹn ngào:

- Chờ chút, điện thoại của tao bị rớt.

Nửa ngày sau, Lý Gia Viên mới nói:

- Lợi hại nha! Vừa ra tay đã xuất chiêu lớn. Rất nhanh đó!

Anh cúp điện thoại, nhìn vào màn đêm phía ngoài cửa sổ, ngẩn người suy nghĩ:

Nhanh sao? Anh cảm thấy rất chậm.

Rất chậm rất chậm mà.

Dưới làn có người cất cao giọng hát, giọng hát không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào tai anh.

“Hận không thể/ Trong một đêm đầu bạc/ Vĩnh viễn không xa lìa”.

Chính là như thế này rồi.

Sáng sớm Giang Tiêu Nhiên đã bị Triệu Gia Ánh lôi kéo.

- Mau lên, chúng ta phải ngồi xe buýt tới trường đó!

Cô đứng ngây người đối mặt với tủ đầu giường một lúc lâu, lúc này mới phản ứng được hôm qua bọn cô thi xong bán kết thì đi hát karaoke đến rất khuya, nên liền ở lại đây nghỉ ngơi cả đêm.

À, hình như hôm qua cô mơ một giấc mơ rất xấu hổ, mơ là cô nhốt Cố Dư Lâm trong phòng bao nhỏ, sau đó bọn họ ...

Cô xoa xoa huyết thái dương, xoa bóp một lúc mới xuống giường rửa mặt.

Rửa mặt xong thấy tỉnh táo hơn nhiều, cô dùng tốc độ ánh sáng bắt đầu thu dọn đồ đạc, vừa thu dọn vừa hỏi Triệu Gia Ánh:

- Hôm qua mình uống say có làm chuyện gì quá trớn không?

Triệu Gia Ánh liếc mắt:

- Có nha!

- Mình làm gì?

- Bạn và Cố Dư Lâm tự mượn phòng riêng, hát một mình trong đó! - Triệu Gia Ánh còn đang giận sôi - Thừa dịp mình nói chuyện phiếm thì hai người lén chạy ra, không thèm gọi mình nha!

Giang Tiêu Nhiên thở dài một hơi, lại có chút mất mát.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Giang Tiêu Nhiên tưởng là Cố Dư Lâm, mở cửa ra mới biết là cô Đào.

Cô Đào cười nói:

- Đã có phần thưởng thi bán kết, bây giờ cô phải đi liên hệ xe, em và Gia Ánh đi lấy giúp cô được không?

- Gia Ánh vẫn còn dọn dẹp, để em đi ạ. - Giang Tiêu Nhiên quay đầu dặn dò:

- Mình dọn đồ của mình xong rồi, lát bạn nhớ đem đồ lên xe giúp mình nha!

Triệu Gia Ánh trả lời “Được”.

Đi xuống lầu mới biết có Hạ Nguyễn đang chờ:

- Đi thôi, đi lấy phần thưởng.

Tại sao cô Đào lại nhờ cả Hạ Nguyễn cùng cô đi lấy đồ?

Cả quá trình cô không hề thoải mái, vất vả và chịu đựng đến lúc lấy được phần thưởng, hai tay cô ôm lấy đồ đạc, chuẩn bị cầm điện thoại di động trên bàn thì phát hiện cuộc gọi nhờ của Cố Dư Lâm.

Hạ Nguyễn nhanh tay lẹ mắt, đúng lúc nhấn từ chối cuộc gọi giúp cô, còn cười nói:

- Bạn không có tay cầm mà.

Giang Tiêu Nhiên cười cười, cầm điện thoại trở về, đi lên xe.

Triệu Gia Ánh bị sắp vào một chiếc xe khác, cô đương nhiên ngồi cùng Cố Dư Lâm.

Cố Dư Lâm thấy cô và Hạ Nguyễn cùng lên xe, hỏi:

- Vừa nãy sao không nghe điện thoại của mình? Mình còn định ôm đồ đạc giúp bạn.

Cô thực sự không muốn hai người lại gây ra chiến tranh, không thể làm khác hơn là nói:

- Không còn tay nhận nha, lúc đó mình cũng sắp đến xe rồi.

- Ừ.

Cố Dư Lâm như đang suy nghĩ gì đó, gật đầu:

- Đầu bạn còn choáng váng sao?

- Không. Tối hôm qua... mình có làm gì không?

Cô muốn xác nhận lại một lần nữa.

- Bạn không nhớ rồi?

- Không nhớ rồi.

Anh lại không nói tiếp, dường như đang âm thầm tính toán gì đó.

Chuyến xe này, vì việc nhận phần thưởng chậm trễ, đã xuất phát muộn lại còn kẹt xe, thời điểm tới trường học đã là buổi tối.

Cố Dư Lâm thấp giọng nói:

- Minh đưa bạn trở về được không?

Rõ ràng không phải là lần đầu tiên đưa cô về, mấy lần trước đều không hỏi như vậy, lần này lại hỏi làm mọi chuyện vô duyên vô cớ trở nên mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thân Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tổ tình

Hai người đi tới con hẻm nhỏ mờ tối, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh, Giang Tiêu Nhiên đột nhiên nhớ tới giấc mơ kia. Cảm giác trong mộng mềm mại mà chân thực, cô tựa vào vách tường, vừa đi vừa suy nghĩ.

Bước chân Cố Dư Lâm bỗng nhiên dừng lại, xoay người hướng về phía cô, đẩy cô tựa vào bức tường vững chãi.

?!

Cô đột nhiên mơ hồ, sợ đến nổi da gà cả người.

- Giang Tiêu Nhiên, mình cho bạn một cơ hội...

Nghe được Cố Dư Lâm ung dung nói một câu như vậy, trong nháy mắt Giang Tiêu Nhiên cảm thấy tóc gáy dựng thẳng đứng. Anh ấy biết điện thoại do Hạ Nguyễn nhấn tắt sao? Bây giờ đây là... nghiêm hình bức cung, cho cô một cơ hội hồi cải sao?

Lỡ như nói thật, có khi nào anh ấy sẽ phát cáu mà đi tìm Hạ Nguyễn đánh nhau không?

Cô lắc đầu, thà chết chứ không chịu khuất phục:

- Không được, mình không muốn!

Anh nắm lấy cằm cô, ngăn cho cô không lắc đầu nữa.

- Cơ hội này rất quý giá...

Cô muốn tự tay muốn cầm bàn tay anh xuống, nhưng mà sức lực anh ấy lớn, cô bất động, chỉ có thể đánh hai cái vào mu bàn tay của anh:

- Không được, dù quý giá mình cũng không cần!

Anh khống chế một cổ tay của cô, giờ lên thật cao, vỗ vỗ vách tường sau lưng cô, cô không an phận, anh khóa luôn cả hai tay cô, dè lên tường.

Cho nên tình huống bây giờ là, hai tay Giang Tiêu Nhiên bị nâng lên cao, bị anh dùng sức khóa lại. Phía sau cô là bức tường lạnh như băng, trước mặt là thanh niên tràn đầy tình lực.

Động tác như vậy làm cho cô không có cảm giác an toàn, cảm giác đây là loại sắp bị si nhục, vô thức co rụt cổ lại.

Anh quả nhiên đưa tay dán vào cổ họng của cô, trượt một đường lên chiếc cằm xinh xắn của cô, động tác này làm cô ngẩng đầu nhìn anh.

Đèn đường yếu ớt, mọi thứ đến không sống động bằng hai mắt của anh, chất chứa sự khao khát và chờ mong. Anh ngả người về phía trước, che khuất tầm nhìn của cô, tầm mắt cô chỉ còn lại hình dáng của anh.

Giọng anh khàn khàn, mang theo ngữ điệu mê hoặc lòng người:

- Hiện tại có cơ hội trở thành mối tình đầu của mình, Giang Tiêu Nhiên, bạn có muốn không?

Ồi chao?!

Giang Tiêu Nhiên mở to mắt nhìn anh, quên cả chớp mắt, hô hấp cũng không tự chủ được.

Hơn nửa ngày, anh bật cười, gọi cô:

- Giang Tiêu Nhiên?

- A?

Cô ngo ngác gật đầu.

- Là mình.

Anh lại hỏi một lần nữa, mùi bạc hà lan tỏa đến mũi cô:

- Bạn có muốn hay không?

Giang Tiêu Nhiên mất 1 giây nhận rõ đây không phải là mơ, lại mất 1 giây để tìm lý do, thêm 1 giây nhìn chăm chăm vào bờ môi anh.

Phản ứng kịp, cô dùng sức gật đầu:

- Muốn.

Anh nở nụ cười, có chút ghen ngào, lại vô cùng êm tai, vừa khiêu khích vừa cấm dục. Anh nghiêng đầu, hướng dẫn từng bước:

- Muốn hôn mình sao?

Giang Tiêu Nhiên muốn, không muốn thì không phải là người Trung Quốc nha!

Vì vậy cô liền tiến lên.

Hăm răng hai người chạm vào nhau, đôi môi kề nhau, Giang Tiêu Nhiên quyết tâm không thể lãng phí thời gian tốt nào, nếu như sau này Cố Dư Lâm đổi ý, thì có thể chưa chiếm đủ tiện nghi. Vì vậy cô vươn đầu lưỡi, miễn cưỡng lại va vào răng của mình.

Đang chuẩn bị đường lui, lại bị người khác ngậm vào.

Tìm vì động tác này mà rung động.

Cô mở mắt ra, thấy lông mi Cố Dư Lâm đang rũ xuống thật dài, tựa như chiếc quạt nhỏ, chạm nhẹ vào da mặt cô.

Cô nhắm mắt lại, lưng không dựa tường nữa, vươn tay ôm lấy hông của anh, nhào vào lồng ngực anh. Tay cô run nhẹ nhẹ.

Kỹ năng hôn của anh không thuần thực, hôn một chút cả hai đã thở không ra hơi, liền tách ra.

Môi cô có dấu răng, gò má đỏ bừng, ánh mắt chứa một tầng hơi nước, trong veo và xinh đẹp, anh không hề dời mắt đi chỗ khác.

Cô ngượng ngùng mở miệng, giọng có chút khàn:

- Chúng mình được xem là ở cùng một chỗ rồi sao?

Anh cười, dịu dàng lại cung chiêu:

- Dĩ nhiên.

Ngày hôm sau khi Giang Tiêu Nhiên tỉnh dậy, biệt danh của mình cũng đã nghĩ xong.

Hãy gọi là “Người cướp đi nụ hôn đầu tiên của thần tượng”.

Càng nghĩ càng sôi trào, cô lại vui vào trong chăn, cười ra thành tiếng.

Thời điểm tới trường, Cố Dư Lâm đã đến rồi, trên bàn cô có một ly trà sữa, hình như đang cố gắng tạo sự khác biệt với Hạ Nguyên.

Cô đặt túi xách xuống, ngồi xuống, lấy ống hút, đâm vào ly trà sữa, hút một hớp lớn.

Hôm nay Cố Dư Lâm không đọc sách, ngồi một bên, ánh mắt tràn đầy ý cười:

- Uống ngon không?

Như có bàn tay xoa bóp lòng cô, cô mím môi nở nụ cười, quay đầu nhìn anh, học cách nhấc lông mày của anh:

- Ok nha!

Cô không biết phương thức yêu thương bình thường, đời trước mặc dù có nhiều người theo đuổi, nhưng có lẽ vì mắt nhìn của cô rất cao, chưa từng yêu đương lần nào. Sau này nhớ lại thật hối hận, không thể đường hoàng yêu sớm một lần.

Nhưng cảm giác yêu sớm - thật ra đến giờ này cô chỉ có thể nói là, giống như có người đút một viên kẹo bạc hà vào miệng mình, cảm giác vừa mát lạnh vừa tê dại, còn rất ngọt, cảm giác này khuếch tán từ cổ họng ra, lan đến cả cơ thể. Khóe miệng như bị gì đó giữ lại, chỉ có thể cắn câu.

Thật là kỳ diệu, vô cùng cao hứng, giống như có được một sinh mạng mới.

Tay Cố Dư Lâm vỗ vỗ lên chân ghế, sau đó lại hướng đến tay cô, nói:

- Nắm một chút.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy lúc này chỉ có thể biểu đạt suy nghĩ của mình một cách thô tục: M* nó, thật kích thích mà!

Lén lút yêu đương thật là có ý tứ!

Cô đem bàn tay đồ mồ hôi chà xát lên quần một cái, sau đó đưa ngón trở ra, ôm lấy ngón tay của anh. Ngón tay kia rất nhanh tiến tới, cọ cọ lòng bàn tay cô, đặc biệt mềm mại.

Cô nhìn chăm chăm vào ngón tay của hai người, giọng nói cũng mềm nhũn:

- Được rồi, một lúc rồi.

Anh cử động ngón tay, cào cào bàn tay cô, động tác không đứng đắn, nhưng hỏi một câu vô cùng nghiêm túc:

- Em làm bài tập xong chưa?

- Ừm, xong rồi. Còn anh?

- Anh viết xong rồi.

Cô nghiêng đầu:

- Vậy anh...

- Có người ngồi gần đó! Im miệng cho bố mày nào!

Lý Gia Viên tức giận, quay đầu, biểu cảm hung tợn:

- Nói chuyện gì mà thiếu dinh dưỡng thế không biết! Làm tao nổi da gà luôn! Mày khi để tao không có bạn gái bên cạnh à?

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy buồn cười, nằm xuống bàn cười không ngừng, sau lại ngẩng đầu lên, nín cười nói:

- Vậy bạn đi tìm Gia Ánh đi, chẳng qua, hai người còn chưa nhàm chán, vậy mà còn nói bọn mình.

Sắc mặt Lý Gia Viên bỗng nhiên thay đổi, chân mày nhấc lên, ánh mắt trở nên ám muội:

- Hey, Giang Tiêu Nhiên, cổ của bạn...

Cô lập tức che cổ lại, mắt nhanh chóng di chuyển, nhìn Cố Dư Lâm, ánh mắt như đang nói:

- Hôm qua anh còn để lại dấu vết à?

- Trúng kế rồi! - Anh tự tay kéo tay cô xuống, đôi tư thế, nắm lấy tay cô, nhin không được, cười nói:

- Cậu ta gạt em, không có gì cả.

Lý Gia Viên cười tủm tỉm:

- Không làm chuyện trái lương tâm, sẽ không sợ có dấu dẫu tây.

- Xong rồi, bạn bị Gia Ánh làm hư rồi, noi chuyện cũng có vắn điệu nữa.

Lý Gia Viên phát tay:

- Quên đi, hai người ở đây yêu đương, ta đây không nghe thấy nữa, ta chỉ muốn chìm đắm trong học tập thôi.

Lý Gia Viên đang xoay qua chỗ khác bắt đầu làm bài tập, Giang Tiêu Nhiên lấy thầy giáo đi tới, phía sau kêu một tiếng:

- Ôi chào, Gia Ánh!

Đầu cậu ấy ngẩng lên, lập tức ném bút đi, sau đó gơ tay dừng cầm:

- Gia...

Thầy giáo dạy văn đang ôm một đồng lớn sách tham khảo, vẻ mặt như đang hỏi: Excuse me?

Một giây sau, Giang Tiêu Nhiên nghe được chữ “Gia” kia trầm bổng du dương, sau đó lại có giọng nói nói liền:

- Gia có cây son trà! Vợ Ngô tự tay trồng! Nay đã cao vút rồi!

Nói xong Lý Gia Viên đưa tay chìa tay ra, giống như nhạc trưởng kết thúc bài biểu diễn, sau đó ngồi xuống.

Thầy giáo vui mừng gật đầu:

- À, nhưng mà chữ đầu sai rồi. Phải là “Đình có cây son trà”. Tốt, học thôi.

(“Gia” trong “Gia Ánh” nghĩa là nhà)

Ở phía sau, Giang Tiêu Nhiên cười đến nghiêng trời lệch đất.

Cười xong rồi lấy lại tinh thần, Cố Dư Lâm đang nhìn cô, ánh mắt như nước mùa xuân. Cô bị nhìn mà ngượng ngùng, nhìn qua chỗ khác:

- Anh đừng nhìn em nha, đọc sách đi.

- Sách không đẹp bằng em.

Người đàn ông chính trực lấy đâu ra những lời tâm tình này?

Cô lại uống một ngụm trà sữa, dùng tay quạt lấy môi một cái, lại nhớ ra gì đó:

- Được rồi, sắp đến tiết rồi...

Lần đầu tiên trong hôm nay anh tránh ánh mắt cô:

- Được, không nói chuyện.

- Sao? - Cô không hiểu.

Anh lè lưỡi, liếm môi trên một cái:

- Có chút muốn hôn em.

Không hiểu ra sao, cô nói tiếp:

- Hôn một cái thì anh liền tập trung nghe giảng sao?

Đầu anh gối lên trên hai tay, nhấc mi mắt nhìn cô:

- Không được, muốn hôn hai cái mới nghe giảng.

Còn nói:

- Tuy nhiên, anh đề nghị em làm mấy phiếu rút thăm, loại có ưu đãi.

Cô hứng thú hỏi:

- Ưu đãi gì?

- Có thể hôn thêm một cái...

Trước mặt có một tờ giấy Lý Gia Viên đưa tới, Giang Tiêu Nhiên mở ra xem, chữ được viết to đậm lên, thể hiện tiếng gầm gừ của người viết:

- Cút!

Một tiết học cứ náo nhiệt một hồi như thế.

Chuông học vang lên, Cố Dư Lâm không nhúc nhích.

Thời điểm Cố Dư Lâm tan học đều vui trên ghế.

Theo quan sát cô thấy được anh đặc biệt sợ lạnh, sợ mùa đông, ngoại trừ hoạt động cần thiết, nếu không sẽ không chịu ra khỏi cửa.

Tuy là không hợp lý nhưng mùa đông lại làm con người trở nên trắng trẻo hơn, đốt ngón tay của Cố Dư Lâm vì lạnh mà hồng hồng, lúc đặt tay trên bàn, có vẻ đẹp rất khác lạ.

Bởi vì không khí lạnh, lớp học có người bị cảm, thầy giáo không dám mở máy điều hòa, lúc mở cửa, từng cơn gió lạnh chui vào trong phòng. Anh tự nhiên liền đặt tay vào áo, cách một lớp tay áo mà cảm bút tính toán công thức trên giấy nháp.

Giang Tiêu Nhiên vẫn còn viết đề bài, viết một chút liền thấy lạnh, bàn tay lạnh lẽo, cô vừa suy nghĩ vừa dựa về phía sau, đặt bút xuống, tay đặt lên cổ để giữ ấm, nhắm mắt thả lỏng một chút.

Đang muốn trò chuyện với anh hai câu, không ngờ người bên cạnh đột nhiên đứng lên đi về phía cửa.

Cô mù tịt đuổi cổ nhìn anh, dáng người cao lớn kia trong đám người có thể nhìn thấy được, nhưng rồi lại biến mất trong dòng người, sau một lúc, lại trở về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Dư Lâm - cả tò tính và đòi hỏi đều dùng câu hỏi ngược lại.

A, yêu sớm vừa lên lút vừa quang minh chính đại thật tốt đẹp! Tim đập một triệu lần! Hơn nữa đối tượng lại là người ngồi cùng bàn!

Lý Gia Viên: Đúng là ăn thức ăn cho chó mà! (ghen tị của với sự ngọt ngào của cặp đôi khác)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Yêu sớm

Mình tính và người thường có nhiều điều khác biệt, khi nhìn vào gương thấy rất đẹp, ngũ quan tinh tế, gương mặt nổi bật giữa đám đông, nhất thời Giang Tiêu Nhiên hiểu được bốn chữ về đẹp hoàn hảo.

Anh đang cảm lý của cô.

Trong lòng Giang Tiêu Nhiên hơi hồi hộp một chút, giống như bị cái gì đánh trúng, hoặc bị ai đó bắt giam.

Anh bị tấn công bởi cái lạnh, mũi ửng hồng nhàn nhạt, khóe miệng lại như đang cười.

Anh trở về, cảm lý của cô đặt trên bàn, nói:

- Áp tay vào ly, nước nóng sẽ giúp em ấm lên.

Cô lấy tay ra khỏi cổ, đưa tay áp vào ly nước, nhiệt độ rất nhanh theo da tràn vào cả cơ thể, ấm áp cực kỳ.

Anh rõ ràng là người sợ lạnh như vậy.

Cô bỗng nhiên cảm động, mũi hơi chua xót, đưa ly dời qua một chút:

- Cùng nhau làm ấm này!

Anh cười, ngón tay lạnh buốt đưa tới:

- Được.

Anh đương nhiên không áp tay lên đàng hoàng, lại áp vào tay cô, đem tay cô áp vào lòng bàn tay anh.

Mùa đông kia, mỗi khi Giang Tiêu Nhiên nhớ lại, không thể giải thích được là cô không hề cảm thấy lạnh.

Lúc học trung học đời trước, Giang Tiêu Nhiên vẫn có một chấp niệm. Vì cô không có yêu sớm nên trong lòng cô cực kỳ hâm mộ cảnh bạn trai đưa nước cho bạn gái. Mùa đông, cô nhìn thấy rất nhiều nam sinh đi qua hành lang, có khi đi qua cả đoàn người, chỉ vì lấy nước cho bạn gái, mỗi khi thấy cảnh đó, cô vừa cảm động vừa thấy chua xót.

Đó là một loại tình cảm tình khiết, chính sự ngây ngô làm tim đập thình thịch này, đặc biệt làm cô cảm động.

Thời gian quay lại một lần, rốt cục cô đã có cơ hội này.

Lén lút nắm tay người mình thích, thừa dịp thầy giáo không chú ý thì chẳng kiêng nể mà hành động ngấm.

Tâm trạng của Cố Dư Lâm rất tốt, hiếm khi nghe giảng được vài tiết, còn để cho Giang Tiêu Nhiên ôn lại vài điểm kiến thức.

Con đường chinh phục dài vạn dặm này đã bước được bước vĩ đại đầu tiên, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy rất có thành tựu.

Buổi chiều có tiết tự học, học sinh ban 10 không ngủ thì cũng chơi game. Không biết tại sao đến 10 phút cuối lại có người đến kiểm tra, không ít người đang ngủ say bị bạn cùng bàn lay tỉnh.

- Đừng ngủ nữa, Diêm Vương tới!

Trên bảng đen còn có bài tập thầy giáo viết lại, nhiều người lúc này liền giả vờ lấy tập ra, bắt đầu viết đề bài.

Tiết trước Cố Dư Lâm có nghe nên anh rất nhanh viết xong đề bài.

Hai người viết xong, đã đến giờ tan học.

Tự nhiên cô bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề quan trọng của cuộc sống...

Buổi sáng, buổi trưa, buổi tối ăn cái gì?

Cô chống đầu suy tư, liếc mắt nhìn thấy đang xé một trang giấy tập xuống.

Đang muốn làm gì?

Chỉ thấy anh nhấc tờ giấy lên, lật lại, gấp thành hình tam giác, rồi xé bớt phần thừa, chỉ còn lại một hình vuông.

Ngay sau đó, trong vòng 2 phút, Giang Tiêu Nhiên nhìn thấy mình tỉnh mà cô hâm mộ mấy năm nay, có một ưu điểm mà cô không phát hiện được - thủ công.

Anh đã xếp xong... một con ếch nhỏ?

Sau khi xếp xong, lấy một cây bút từ trong hộp bút của cô, bắt đầu viết chữ.

Cùng lúc đó, thầy chủ nhiệm vừa vặn đi đến, đang đứng trên bục giảng, bắt đầu tiến hành "Giáo dục mỗi ngày".

- Bây giờ đã là lớp 11 rồi, các em phải biết đây là thời gian quan trọng, phải xây nền móng tốt, sao mỗi ngày lại đi học như đi ngủ thế kia? Bây giờ còn một năm rưỡi, hy vọng các em nỗ lực hết mình, việc do người làm ra, chỉ cần từ giờ trở đi các em chăm chỉ học tập, nhất định vẫn có cơ hội thi được trường Đại học tốt...

Thầy nói tiếp:

- Ví dụ rất nhiều, thầy không thể liệt kê hết.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy chán muốn chết, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bục giảng, đột nhiên, cánh tay bị người khác chọc vào một cái.

Cô cảm thấy được ánh mắt của thầy như có như không mà nhìn về phía này.

Thần kinh cô căng thẳng, liếc nhìn Cố Dư Lâm.

Dưới chồng sách giáo khoa cao ngất, Cố Dư Lâm đặt con ếch phía sau, sau đó, anh vươn ngón trỏ thon dài đặt lên phần cuối của con ếch, nhẹ nhàng dùng sức...

Con ếch nhảy lên, vượt qua khoảng cách nhỏ giữa hai người, vững vàng xuất hiện trước mắt cô.

Về mặt anh đứng đắn, trên lưng con ếch có viết:

- Bạn học Giang, tan học hẹn hò đi?

Trong chớp mắt, trong đầu Giang Tiêu Nhiên hiện lên một hàng chữ to đùng:

Yêu đương lén lút!

Thầy chủ nhiệm không thấy

- Giang Tiêu Nhiên!

Bị phát hiện?!

Adrenalin của Giang Tiêu Nhiên tăng vọt, hô hấp nhanh lên, với tốc độ chớp nhoáng nắm chặt con ếch nhỏ kia vào lòng bàn tay, vô thức nuốt nước miếng một cái, lúc này mới dám nhấc mi mắt, dè dặt nhìn thầy chủ nhiệm.

(Adrenalin là một loại hoocmon được sản xuất khi người đó sợ hãi, tức giận)

- Dạ?

Sợ nhất là câu tiếp theo của thầy là “Trong tay em là bảo bối gì? Đưa cho thầy xem”...

Bầu không khí ngưng đọng 3 giây.

Thầy nói tiếp:

- Em là học sinh thành tích tốt nhất, bình thường phải biết làm gương, đưa mọi người cùng tiến bộ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, háng giọng một cái, trả lời nghiêm túc:

- Vâng, thưa thầy.

Đến khi thầy chủ nhiệm đi, uy nghiêm còn tồn tại, lớp học không ai nói chuyện, chỉ còn tiếng “sàn sạt” của ngòi bút tiếp xúc với giấy.

Giang Tiêu Nhiên mở con ếch ra, viết chữ lên, nhún vào phần đuôi một cái, nó lại nhảy về:

- Không hẹn, chúng ta không có hẹn.

Lông mi Cố Dư Lâm rung rung một cái.

Lại gấp giấy, bật qua đây.

- Không hẹn cũng phải hẹn.

Phía sau còn có một hình vẽ hung tợn.

Vì Cố Dư Lâm cưỡng ép, tối đó dĩ nhiên hai người hẹn hò.

Ăn xong cơm tối, lại vội vã chạy về lớp, chuẩn bị tiết tự học buổi tối.

Giờ tự học hai người rất ăn ý, không nói lời nào, ghi chép nghe giảng nghiêm túc.

Sau tiết tự học, Cố Dư Lâm đưa cô về nhà, trong trường hai người không hề nắm tay, vừa ra khỏi cửa, Cố Dư Lâm lập tức nắm tay kéo cô đi, Giang Tiêu Nhiên nhanh chóng đi theo anh.

Đi được một đoạn, cô mới phát hiện hôm nay là lễ Giáng sinh.

Cách đó không xa, phố xá lên đèn sáng trưng, tiếng rao hàng huyền ảo một góc trời, có người ăn thức ăn nóng hổi, hơi ẩm bốc lên, vừa ẩm áp vừa sinh động.

- Đi xem không? - Cố Dư Lâm đôi tư thế, khoác lên vai cô.

- Được.

Mua mấy cây thịt xiên, Giang Tiêu Nhiên đang nghiêm túc đấu tranh cùng thức ăn, đã bị Cố Dư Lâm đẩy tới một cửa tiệm khác.

Chuông gió ngay cửa đung đưa, tạo ra một đoạn nhạc véo von.

Trong cửa hàng rất ẩm áp, người cũng nhiều, được trang trí bởi đủ loại hình ông già Noel và tuần lộc.

Anh chỉ vào khăn quàng cổ trên tường, hỏi cô:

- Muốn cái nào không?

Giang Tiêu Nhiên hơi run chân.

- Cái kia... Cái màu trắng phía trên ấy.

Trên tường treo rất nhiều khăn quàng cổ, đủ loại hình thức, đều rất đẹp. Có rất nhiều cặp tình nhân chọn khăn quàng cổ ở đây, chọn được sẽ tặng cho người mình thích, nhưng cũng có nhiều người tự tặng cho chính mình.

Các bạn trai đang cố sức chọn quà tặng cho bạn gái, có thể do đáng đáp Cổ Dur Lâm cao ráo, tay dài chân dài, chỉ cần nhón một chút, đã ung dung lấy được khăn quàng cổ xuống.

Vì động tác này mà mắt cá chân của anh thoát ần thoát hiện.

Giang Tiêu Nhiên nghĩ tại sao lại có người như thế, đáng vẽ từ đầu đến chân mình đều thích.

Cổ Dur Lâm lấy xong khăn, quấn quanh hai tay, dùng hai bàn tay nói rộng ra, liền đeo vào cổ cô. Da cô trắng, bị ánh sáng chiếu vào, lại có vẻ trắng trẻo hơn. Khăn màu trắng được viền một đường hồng nhạt, đặt ở dưới làm tôn thêm vẻ đẹp thiếu nữ của cô.

Ánh mắt của anh cũng không tệ lắm.

Cảm thấy ánh mắt của anh cứ nhìn thẳng chăm chăm, cô sờ sờ khăn quàng, hỏi anh:

- Đẹp không?

Anh gật đầu:

- Rất đẹp.

- Anh không mua một cái sao?

Cô ngừng lại một chút, lại nhìn dụng cụ đan khăn, nói:

- Được rồi, em đang chờ anh. Anh muốn màu gì?

Anh cười:

- Em chọn đi!

Cô chọn màu trắng và màu viền xanh nhạt, mua xong, hai người chọn một đôi găng tay.

Là kiểu tình nhân đơn giản.

Sau khi trả tiền xong, cô đang muốn mang bao tay, lại bị anh ngăn lại.

- Bây giờ tay em lạnh lắm sao?

Cô khẽ run, rất nhanh phản ứng kịp, nắm lấy tay anh trong túi. Tay anh nóng, lớn, vừa vặn có thể bọc lấy bàn tay cô.

Điều này làm Giang Tiêu Nhiên nhớ tới đời trước, cô thích anh từng chút từng chút như thế nào, ganh tị nhìn người khác được lợi như thế nào, chạm tay khi ký tên ở buổi ký tặng thế nào...

Đó là cảm xúc rất rung động, quanh đi quẩn lại đã quay lại một đời người, có thể nhớ tới cảnh tượng đó, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy lồng ngực kích động, không thể nói rõ cảm giác của mình.

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Cổ Dur Lâm thấy vẻ mặt thất thần của cô, nắm chặt tay cô.

- Đang suy nghĩ... - Cô dừng lại, tìm từ nói - Gặp được anh, là chuyện rất kỳ diệu.

Bị anh hấp dẫn, vì anh mà trưởng thành, trọng sinh đến giờ là để giúp đỡ anh.

Nhân duyên giống như bị người ta vẽ một vòng tròn.

- Gặp được? - Anh cười - Anh gặp được em, không phải cũng giống nhau sao?

Cô lắc đầu:

- Không giống nhau, em được lợi nhiều hơn.

Cô thật sự cảm thấy mình rất lười, nếu như không có cơ hội trọng sinh này, người bên cạnh anh bây giờ sẽ là ai? Thật không dám nghĩ đến nữa. Đồi trước cô là người hâm mộ của anh, cô hiểu rõ khoảng cách giữa thần tượng và người hâm mộ, tình yêu của anh không có quan hệ gì với mình, giống như câu nói cô thường tự nhủ: “Anh ấy có thể sẽ cưới bất kỳ người nào nhưng chắc chắn không phải là cô”.

Tình yêu làm người ta có lòng tham không đáy, một ngày đến gần rồi thì khi vừa xa nhau đã muốn ở cùng một chỗ, ở cùng một chỗ lại suy nghĩ đến bạn gái cũ của bạn trai mình, nếu như không có bạn gái cũ, vẫn có thể ăn đấm chua chuyện đời trước của anh.

Thật sự làm người khác không đoán ra được.

Cô ngẩng mặt khỏi khăn quàng, hỏi anh:

- Hey, Cố Dư Lâm.

- Há?

- Nếu như... Nếu như không gặp phải em, anh sẽ nói yêu đương với loại nữ sinh như thế nào?

Cô có chút hiếu kỳ, đời trước anh từng nói đã trải qua vài cuộc tình, cũng nói thích loại người nào.

Cố Dư Lâm hình như gặp phải câu hỏi khó, Giang Tiêu Nhiên nhớ đến đời trước, anh từng trả lời vấn đề này trước truyền thông, lúc này mới tàn bạo nói:

- Em biết nha. Anh thích loại con gái xinh đẹp, tốt nhất không thấp hơn anh lắm, dáng người đẹp một chút, da trắng, chân thon dài, ngực to, mắt to, khuôn mặt nhỏ nhắn, tốt nhất là trên mặt sự nghiệp có thể hiểu được anh, không ăn nói tùy tiện, không thể quá ghen tuông. Phải nấu ăn ngon, cười rộ lên sẽ dịu dàng, tối đến sau khi tan việc sẽ an tĩnh chờ ở nhà, chờ anh cùng dùng cơm.

Cô nói quá nghiêm túc rồi, khuôn mặt càng ngày càng khó coi, giống như đó là lời đã anh nói thật vậy, giống như anh đang nuôi tiểu tam. Anh không nói nên lời:

- Em ở đây nói bậy bạ gì đó?

Anh ôm đầu cô dựa vào ngực mình, lại chuyển mục tiêu, nắm lấy má phải của cô:

- Em nói những lời này, có điểm nào giống em không?

- Chính là...

Cô phồng má lên, hừ nói:

- Cho nên anh đang ghét bỏ em sao?

- Không dám, không dám.

Anh cười, tay bóp lấy vành tai cô:

- Làm sao đây, em ở đây làm loạn với anh, là muốn anh “bịt miệng” em ngay tại đây sao?

Cô xem thường:

- Anh, hôm qua, kỹ thuật như thế, đều là lần đầu tiên, lại làm ra vẻ lão luyện à?

- Lần đầu tiên? - Anh nhắc mi mắt, nói:

- Hôm qua không phải là lần đầu tiên anh hôn môi.

Giang Tiêu Nhiên:?!

- M* nó! Anh gạt em nói đây là mối tình đầu! Không ngờ anh...

Anh đột nhiên cúi người, chớp mũi dán lấy chớp mũi của cô, tay khóa trên ót cô, giọng nói không đứng đắn:

- Lần uống say kia, em không nhớ rõ à?

Lúc này Giang Tiêu Nhiên mới phản ứng được:

- Lần kia, chúng ta... chúng ta?

- Đúng vậy, em chủ động muốn hôn anh, anh...

Cô che lấy miệng anh:

- Được, anh biết rồi! Đừng nói nữa!

Anh không chịu dừng lại:

- Hôn nữa còn là em chủ động...

- Vậy mà anh cũng thuận theo, thực sự là, ra vẻ trang nghiêm.

Cô đang cố gắng giành lại chút khí thế.

- Cho nên là - Anh tổng kết lại - Sau này đừng nói chuyện với những ai có tư tưởng không tốt, người đã có bạn trai cần phải giữ khoảng cách. Đương nhiên, ngoại trừ anh.

Giang Tiêu Nhiên tròn mắt:

- Dựa vào cái gì?

- Em có bạn trai rồi thì phải biết giữ khoảng cách, nhưng với anh thì không cần.

“Khoảng cách” hai chữ này thực quá khéo léo, làm người ta thấy mơ hồ, lại làm cô liên tưởng đến một số việc ở đời trước...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Bây giờ sẽ nói đến đời trước, sự việc anh đánh nhau ở sân thượng kia.

Lúc đầu khi trọng sinh về, sở dĩ Giang Tiêu Nhiên đối với sự việc kia thấy rất nhạy cảm cũng dễ hiểu.

Quy tắc ngầm trong showbiz rất nhiều, mọi người đã sớm quen rồi.

Đời trước, lúc Giang Tiêu Nhiên ăn trưa thành linh nhìn thấy một chủ đề nóng trên mạng.

Vấn đề hot search là một cái tên cô rất quen thuộc: “Quy tắc ngầm của Cố Dư Lâm”.

Thời điểm đó cô rất bối rối, nghĩ thầm quy tắc ngầm gì mới có thể lên hot search, trở nên bùng nổ?

Mở tin tức ra, là một video quay lén, tài khoản tên “Siêu giải trí” giải thích như sau: Một tiểu thịt tươi từ chối quy tắc ngầm cao cấp, lại kéo người ta ra ngoài đánh nhau một trận? Mau mở video lên xem rõ thêm nào!

Giang Tiêu Nhiên mở ra, hình ảnh không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra hình như là trên bàn rượu, quán rượu rất sang trọng, làm lóa mắt Giang Tiêu Nhiên. Sau đó rất nhanh tới hình ảnh trọng điểm, có một bóng người đứng thẳng tắp, tay bung ly rượu, hình như đang mời rượu.

Sau đó, tất cả mọi người nói chuyện phiếm, cũng không biết bao nhiêu người, Cố Dư Lâm khom người mời rượu một người. Thật kỳ quái, rõ ràng không nhìn rõ bất cứ thứ gì, Giang Tiêu Nhiên lại có thể cảm giác được trên người Cố Dư Lâm toát ra vẻ cực kỳ ghét bỏ.

Người kia uống với anh một ly, bắt đầu vỗ vai anh, nói với anh hai câu. Cố Dư Lâm lắc đầu, giống như nói không cần, liền muốn về trước.

Người kia có lẽ chưa thấy qua tiểu thịt tươi làm dạng thanh thuần như thế, lập tức lôi kéo Cố Dư Lâm, không để anh đi, nói mãi mới khuyên được Cố Dư Lâm ngồi xuống, còn sờ soạng tay anh.

Cố Dư Lâm lập tức xích ra, chuẩn bị quay đầu đi, người kia lại tới gần, sờ soạng hông của anh, lại nhân cơ hội sờ đến phần bẹn của anh...

Có chuyện rồi!

Cố Dư Lâm cầm lấy cổ tay người kia, lấy cùi chỏ đẩy người kia ra, chân cũng không chịu yên, đuổi một cái, làm người kia vấp té.

Động tác này thật là phóng khoáng.

Người kia được người khác đỡ dậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở đó, đại sảnh bắt đầu náo loạn. Người kia có lẽ thấy mắt mặt, liền mắng:

- Mày còn ở đó thanh cao? Có tin tao sẽ trù dập mày, để cho cả đời này mày sẽ không vào được showbiz?

Anh thoát khỏi người can ngăn, đi tới khuôn mặt người kia, đánh một quyền:

- Cứ tùy ý, tôi không lạ gì.

Video kết thúc.

Nhìn hình ảnh ngưng lại trên màn hình, Giang Tiêu Nhiên giật mình, Triệu Gia Ánh nghe được động tĩnh, cũng đến gần:

- Ôi chao, bạn cũng xem cái này sao? Đây không phải là thần tượng của bạn sao? Lá gan thật lớn...

Giang Tiêu Nhiên nổ tung:

- Trời ạ, thật đàn ông mà!

Triệu Gia Ánh:

- Ôi trời!

Cô đỡ bà vai Triệu Gia Ánh lắc qua lắc lại:

- Mình là fan cuồng rồi!

Biểu cảm kia, giọng nói kia, động tác kia, thật là đúng hình tượng nam chính mà các cô gái tưởng tượng. Thử hỏi, có cô gái nào chống cự được loại bạn trai này? Đối mặt với cám dỗ mà không cúi đầu, ngược lại vẫn giữ vững ranh giới cuối cùng của mình, người thần tượng như vậy sao không làm cô động tâm được?

Người nào lúc còn trẻ mà chưa từng thích loại thiếu niên có khí phách, có đạo đức, làm việc không tính tới hậu quả? Bởi vì không so đo, cho nên phóng khoáng, làm người khác không thể dỗi mặt.

Trong những năm tháng thanh xuân của Giang Tiêu Nhiên, chưa từng gặp qua thiếu niên như vậy, cho nên giờ này phút này, trái tim của cô đã bị trói buộc từ đó. Cô đọc suốt thời kỳ trưởng thành, liếc nhìn một cái, trái tim cũng bị đánh cắp.

Hot search kia bùng nổ liên tiếp 3 ngày.

Lúc đầu vì những thứ Cố Dư Lâm làm, vốn là bị trù dập, không thể xuất hiện trong showbiz. Nhưng chuyện này huyền ảo quá lớn, độ hot của đề tài tăng liên tục, cộng thêm ngoại hình xuất chúng của anh, rất nhanh có công ty nhìn trúng anh, không tiếc đối kháng công ty của người kia, đưa Cố Dư Lâm thành ngôi sao trọng điểm.

Đọc được tin tức “Cố Dư Lâm ký hợp đồng” đạt top 3 hot search, Giang Tiêu Nhiên kích động muốn rơi lệ.

Phải thừa cơ hội này để tuyên truyền thêm nha!

Cô nghĩ như vậy, liền tải lên một video, một đoạn ngắn anh vừa hát vừa múa, còn có những tin ngoài lề các fan chia sẻ với nhau.

☐ Kịch tính có, anh diễn cảnh đập đối thủ xuống giường. Bên đầu giường có một chiếc tủ, anh sợ đối thủ đập đầu vào cạnh tủ. Cuối cùng dùng đến kỹ thuật xử lý góc độ, thực sự không đánh tới tay anh ta.

☐ Mùa hè nóng ran, anh lấy dưa hấu ướp đá đưa cho mỗi người trong đoàn kịch.

☐ Đi công viên quay ngoại cảnh, gặp phải bé gái lạc đường, anh kiên trì mua mút quả cho bé, còn thừa kịp kể chuyện, cô bé nhìn chăm chăm anh, rồi bắt đầu cười to. Cuối cùng mẹ bé tìm được, bé khóc lóc ôm bắp đùi anh, không muốn đi.

...

Tin tức càng ngày càng nhiều, không biết có bao nhiêu người mến mộ Giang Tiêu Nhiên, chỉ biết càng có nhiều người thích Cố Dư Lâm.

Nói thật, Cố Dư Lâm không làm người khác thất vọng.

Sau nhiều tin tức hot, anh cũng xem như có chút danh tiếng, muốn vượt bậc phải có tác phẩm mới, dù sao trong showbiz, tin đồn cũng có thể làm giả, chỉ có tác phẩm chân chính mới tạo nên những bước chân vững chắc.

Nhờ hai bộ phim truyền hình, Cố Dư Lâm nhanh chóng trở thành ngôi sao, trong lòng Giang Tiêu Nhiên thực sự là lo lắng không yên, sợ anh bị người qua đường kén chọn mất:

- Diễn thế này chắc là đã dùng quy tắc ngầm mới được khen như thế!

Năm tập đầu tiên, anh biểu hiện bình thường, làm nam phụ nên số cảnh quay không nhiều, may mà nam chính nhân khí tốt, phát trên đài phổ biến, mới có thể làm bộ phim này được xếp hạng rất cao.

Vai diễn của anh là một người đàn ông phong lưu đa tình, chỉ si tình với một mình nữ chính.

Anh còn có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng ôm lấy khoe môi cứng nhắc mà cười:

- Muội gả cho ta, ta sẽ bảo vệ muội.

Nói xong bắt đầu nhìn chăm chăm cô, mãi đến khi nữ chính chớp mắt, bắt đầu đưa mắt khỏi tầm mắt anh.

Có thể nữ chính thích loại nam chính trưởng thành, dịu dàng, cuối cùng thành hôn cùng nam chính. Trước lúc bá đường có người cười ngửa đến, bùn đất cuộn cuộn, anh mang theo một thanh kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, giống như muốn cướp cô dâu.

Nhưng cuối cùng anh vẫn im lặng đứng ở ngoài cửa như vậy mà nhìn nữ chính bá đường xong.

Kết thúc phim là cảnh anh một mình lưu lạc chân trời, cả đời không lập gia đình. Cuối cùng nữ chính yên ổn sống hết quãng đời còn lại, rốt cuộc vì bệnh mà qua đời, anh thức trắng đêm khắc một tượng gỗ giống y như cô, viên mắt anh đỏ hoe, nhưng vẫn cười, nhẹ giọng nói: "Từ lâu đã muốn muội gả cho ta!"

Cố Dư Lâm lần nữa lên hot search, còn có vài cái V lớn biểu dương. *(ý chỉ số lượng người quan tâm)*

Anh dựa vào ánh mắt đã làm vô số cô gái tan nát cõi lòng, các cô hô to:

- Anh à, cô ấy không muốn, chúng em muốn nha!

Bộ phim này làm Cố Dư Lâm càng thêm nổi tiếng, anh có kỹ thuật biểu diễn, có thể hát, có thể nhảy, có thể đàn dương cầm, guitar, violon, gần như là một thần tượng toàn năng. Anh tồn tại trong showbiz ba năm, độ hot tăng lên trong cả nước.

Càng nỗ lực càng may mắn, lần sóng hâm mộ không bị trôi qua, bốn tháng sau, anh diễn vai chính đầu tiên, tỉ lệ người xem hạng nhất, vượt xa phim thứ hai. Danh tiếng của anh rốt cục nhảy vọt một bước lớn.

Giang Tiêu Nhiên biết anh sẽ nổi tiếng nhưng không nghĩ tới sẽ nổi tiếng như vậy. Anh bắt đầu nhận các giải thưởng, giải thưởng khán giả bình chọn cũng nhiều, giải thưởng chuyên môn cũng không ít, phần lớn tiểu thụ đều không có được các giải thưởng đó.

Đương nhiên, không có anti fan là không thể, nhưng anti fan so với fan mà nói thì không đáng nhắc tới.

Người theo dõi trang cá nhân của cô trong 1 năm tăng từ ba nghìn người đến hai trăm ngàn, trang đầu luôn có người bày tỏ tình cảm với Cố Dư Lâm, có khi ngồi xe buýt, khi ăn cơm đều có thể thấy có người cầm điện thoại lấy hình Cố Dư Lâm làm màn hình nền, hoặc đang xem phim truyền hình của anh.

Cô biết mình không cần lo lắng cho anh, mặc kệ số phận của anh là gì, cô tha thiết hy vọng anh có thể vượt qua.

Đối mặt với sự thất vọng, châm biếm, chửi rủa, anh đều dùng thực lực để trả lời, luôn tiến lên phía trước.

Giống như bạn tưới nước cho mầm cây nhỏ, tưới đến khi nó thành cây đại thụ che trời. Anh cũng vậy, không quên ân tình của bạn, lấy bóng mát che đi ánh nắng chói chang.

Sở dĩ nói như vậy, là có nguyên nhân.

Theo đuổi thần tượng từ khi người đó bắt đầu rất thoải mái, nhưng vì bạn đã gặp qua thời gian anh chưa nổi tiếng, tự nhiên khó tránh khỏi so sánh anh ngày trước và anh sau khi nổi tiếng. Giang Tiêu Nhiên bắt đầu có chút sợ, sợ anh làm trò, sợ anh xúc nổi, sợ anh đối với người hâm mộ chỉ là giả vờ.

Có thể Cố Dư Lâm vẫn như vậy, giống như những ngày đầu Giang Tiêu Nhiên trở thành người hâm mộ, anh không làm trò, chú tâm vào diễn xuất, quay phim xong còn chép file vào ổ đĩa, liên tục suy ngẫm.

Anh rất ít quan tâm đến chuyện ngoài lề, vẫn dùng thực lực mà trả lời. Trừ những thứ này ra, anh đối với người hâm mộ rất tốt, trước sau như một, anh rất biết ơn, biết rằng anh đi được đến bước này chủ yếu do sự cổ vũ của người hâm mộ.

Năm ấy Giang Tiêu Nhiên học Đại học năm thứ ba, tham gia một kì thi thiết kế quan trọng, cật lực thiết kế nhưng không thể vào trận chung kết, tâm tình đặc biệt xuống dốc. Đúng lúc Cố Dư Lâm phát hành album mới, để giải tỏa tâm trạng, cô đi đến buổi ký tặng của anh.

Khung cảnh chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung - kiến chui không lọt.

Giang Tiêu Nhiên đi trễ, đứng ở hàng cuối, khóc không ra nước mắt, không biết là bạn tốt nào đó hô lên:

- Tiêu Nhiên!

Cô đáp lời, rất nhiều người hâm mộ quay đầu nhìn cô.

- “Trúc nhỏ mà thật to” sao? *(là tên trên mạng xã hội của bạn Giang Tiêu Nhiên)*

- Cái gì?

- Là người hay cắt ghép các video của Cố Dư Lâm đó, mà không biết sao?

Đột nhiên bị nhiều người nhìn như vậy, cô có chút ngây ngời, may mắn Cố Dư Lâm đã ra sân khấu, đem mọi người phân tán đi.

Thêm một hồi điên cuồng.

Giang Tiêu Nhiên căn bản không nhìn thấy mặt Cố Dư Lâm, không chỉ như vậy, thiếu chút nữa bị những tiếng hét kích thích làm điếc cả tai.

May mắn là MC xuất hiện, trò chuyện đôi câu cùng Cố Dư Lâm, sau đó vào chủ đề chính, bắt đầu ký tặng.

Người hâm mộ bắt đầu nghe lời, sắp hàng ngay ngắn, không ai chen ngang.

Con đường dài nhàm chán cuối cùng cũng đến, cô bắt đầu nhìn thấy được Cố Dư Lâm.

Cô nóng lòng muốn tiến đến, tim đập rộn lên.

Đã nhanh đến cô.

- Cảm ơn anh...

- Hôm nay anh rất đẹp trai!

- Anh quay phim rất cực khổ nha!

...

Lần này cũng phải phát biểu sao?

Thời gian đó Giang Tiêu Nhiên đang sa sút tinh thần, đầu óc phản ứng chậm nửa nhịp, cộng thêm vừa mới chen chúc xong, cảm thấy đầu óc thật không phải là của mình. Nhưng mắt vẫn là của mình, cô không dời mắt, nhìn chăm chăm vào Cố Dư Lâm.

Thực sự là vẻ đẹp trời ban.

Thoạt nhìn, sau khi nổi tiếng cũng không bị nhiễm tật xấu nha!

Vẫn cười trên chọc, còn có gât đầu nghiêm túc.

... Đến phiên cô.

Đầu bắt đầu ong ong, giống như vô số con ong mật đang vo ve, cô muốn đưa tờ giấy trong tay cho anh, một tờ giấy đơn giản viết lời cô muốn gửi đến anh.

Nhưng món đồ trong tay bị chặn lại giữa đường.

Tổ nhân viên đen mặt lấy tờ giấy đi, nhìn vào cô, ý là: Bây giờ bận rộn như vậy, cô còn muốn làm đặc biệt à?

Cô nhất thời mất mát, cảm thấy vừa xấu hổ vừa giận dữ, bề mặt ngay trước mặt thần tượng.

Chỉ có thể lúng túng cúi đầu.

Tổ công tác vò tờ giấy trong tay, chuẩn bị ném vào thùng rác, nhưng có một bàn tay chợt xuất hiện trong tầm mắt của cô, cầm lấy tờ giấy trở về.

?!

Giang Tiêu Nhiên tròn tròn hai mắt, cảm thấy tim đập thành thịch, lằng lằng như trên mây.

Cố Dư Lâm nhẹ nhàng mở tờ giấy ra, ngẩng đầu nhìn cô một cái:

- Không sao, sau này muốn viết gì thì đưa anh viết.

Tư thế cầm bút của anh rất đúng chuẩn, ngón trỏ vì dùng sức mà hơi trắng ra, Giang Tiêu Nhiên chú ý thấy, móng tay của anh được gọt dũa rất sạch sẽ. Rất nhanh, anh viết xong, đưa lại cho cô.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Anh vươn tay nắm lấy tay cô, đem bàn tay ấm áp bao bọc lấy bàn tay cô, Giang Tiêu Nhiên sắp hóa thành nước mùa xuân. Cùng lúc đó, anh hỏi cô:

- Làm sao, lần này không hy vọng anh tìm đường chết nữa sao?

Giọng trầm thấp có chút ý cười.

Giang Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn trời cao.

Anh lại có thể nhớ mình ư?

Lúc đi về phía lối ra, cô không tự chủ thốt ra:

- Đúng vậy, lần này em hi vọng anh sẽ cưới em.

Phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ.

Giang Tiêu Nhiên muốn quay đầu xem xét một chút, nhưng chưa kịp quay đầu đã bị tổ nhân viên dẫn xuống. Cô nỗ lực rướn cổ muốn nhìn, nhưng có quá nhiều người, ngay cả sợi tóc của Cố Dư Lâm cũng không nhìn thấy.

Cô giang tay ra, nhìn vào chỉ tay trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm lại rồi buông ra, giống như có thể cảm giác được có bàn tay kia bao bọc lấy bàn tay cô, kẻ sát bàn tay cô.

Cô quyết định, tuần này không rửa tay!

Sau đó, cô thần tượng Cố Dư Lâm ngày càng điên cuồng.

Ngay sau khi phát hành album, Cố Dư Lâm tổ chức một concert.

Lúc mua vé, Giang Tiêu Nhiên vì giành vé mà cố ý đến tiệm internet, kết quả cuối cùng vẫn không cướp được vé. Cô cảm thấy rất muốn khóc.

Cuối cùng cô tìm bọn đầu cơ mua vé giá cao. Giá vé thật sự rất mắc, nhưng bọn đó nói rất có lý:

- Em mua vé cũng là không có tiền, không mua vé cũng không có tiền, chúng tôi mua vé cũng không tốn quá nhiều tiền. Tại sao lại không mua vé?

Giang Tiêu Nhiên nghèo khó cũng bị thuyết phục rồi.

Để cảm được vé “Không tốn nhiều tiền”, cô đã dùng hết tiền dành dụm, chạy đến thành phố B xem concert của Cố Dư Lâm.

Ở trên tàu lửa, cô còn vỗ vỗ hành lý thành tiếng nhạc, quay video cho nhóm fan: “Em tới nghe anh biểu diễn”.

Xuống tàu vẫn kích động, lại phát video: “Em từ xa đến rồi, đến gặp anh theo lời đã hẹn”.

...

Cố Dư Lâm đã từ chối lời hẹn với cô.

Vì cô mua phải vé giả.

Đứng bên ngoài, gió thu thổi vù vù, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy mình thật cô đơn.

Nhìn các bạn nữ cầm vé cao hứng vào trong, Giang Tiêu Nhiên cô đơn chiếc bóng, tay kéo rương hành lý lớn, vừa mới xuống tàu không kịp chỉnh trang tóc bị gió thổi thành bộ dạng kỳ lạ.

... Quả thực đáng thương giống người từ nông thôn lên gặp người thân nhưng bị cự tuyệt.

Cô vốn đang gắng gượng, đến khi buổi biểu diễn bắt đầu, cô đứng ở bên ngoài lạnh như băng, bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Thi đấu thất bại, mua phải vé giả, cô đơn tro bụi, cảm giác trước đây bị dẫn xuống đáy lòng bỗng tuôn trào, nghe tiếng hát của anh bị phóng đại gấp bội,

cô cắn chặt răng, không nhịn được mà lên tiếng khóc rống.

Không biết khóc bao lâu, có người chọc chọc cánh tay cô.

Cô hít hít mũi, ngẩng mặt lên, là một chị gái xinh đẹp mặc đồng phục nhân viên, chị hỏi cô:

- Em sao vậy?

Giọng cô khàn khàn khó nghe:

- Em mua phải vé giả... có phải gây rắc rối cho mọi người?

Chị gái lắc đầu, đưa khăn giấy cho cô:

- Em chờ một chút, chị đi báo cáo.

Bên trong Cổ Dư Lâm đã hát xong một ca khúc, thời gian nghỉ ngơi, Giang Tiêu Nhiên thấy chị gái kia đi ra, cầm trong tay một ly trà sữa nóng:

- Cổ Dư Lâm mời em xem biểu diễn, vẫn là hàng thứ nhất, em đừng khóc nữa.

- Sao ạ?

Cô bán tín bán nghi nhận lấy ly trà sữa, ngón tay cứng ngắc từ từ ấm lại, trái tim cũng ấm áp theo. Cô mơ mơ màng màng, mỗi bước đi đều như trên mây, cứ như vậy bị người ta dắt đến hàng thứ nhất.

Trên sân khấu, Cổ Dư Lâm đang ôm đàn guitar, ngồi trên ghế chậm rãi hát, dưới chân anh như đạp trên những đám mây đầy màu sắc, mây trắng đưa người cô thích đến bên cạnh cô.

Mũi cô đau xót, nghe được Cổ Dư Lâm lên tiếng:

- Lúc này có một nhân viên tổ công tác nói cho anh biết, cô ấy thấy bên ngoài có một cô gái đang khóc. Thì ra vì mua phải vé giả, cô gái vì đến xem biểu diễn mà ngồi tàu lửa rất lâu, kết quả lại phát hiện mình vào không được.

Anh nhìn về phía Giang Tiêu Nhiên mà cười:

- Thực ra các bạn không cần tới tìm anh, các bạn có thể ở ngay thành phố của mình, anh sẽ đi tìm các bạn.

Trà sữa áp lên tay, ngón tay Giang Tiêu Nhiên đang run rẩy.

Anh tiếp tục nói chuyện phiếm cùng các cô:

- Thực ra có nhiều lúc anh thấy rất thiếu tự tin, cảm thấy mình nỗ lực nhưng không có kết quả, khó tránh khỏi tự vứt bỏ bản thân. Con người của anh không giỏi ăn nói, chỉ biết dùng hành động để biểu hiện, mấy năm nay anh leo lên từng bước, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn từ bỏ, nguyên nhân là do anh hy vọng, khi các bạn cảm thấy mờ mịt, nhìn thấy Cổ Dư Lâm còn đang cố gắng, giống như anh cầm theo chiếc đèn, đó là anh đang mở đường cho các bạn. Không phải sợ, anh và các bạn ở cùng một chỗ.

Giọng nói trầm ấm lại có lực, thế giới u ám của Giang Tiêu Nhiên bỗng hiện ra một tia ánh sáng nhạt.

Sau khi concert kết thúc, Giang Tiêu Nhiên nhanh chóng khàn giọng, ngồi tại chỗ, là người cuối cùng rời sân. Trước khi rời đi thấy được Cổ Dư Lâm đang giúp nhân viên dọn dẹp vệ sinh.

Cô không tìm được lý do gì để mình không yêu anh.

Cô ngồi xe suốt đêm trở về phòng ngủ, là Triệu Gia Ánh mở cửa giúp cô.

Năm giờ sáng mà cô còn chưa ngủ, Triệu Gia Ánh đứng lên đi vệ sinh, Giang Tiêu Nhiên lại đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, cảm xúc bộc phát:

- Mình yêu anh ấy cả đời!

Triệu Gia Ánh ở trong nhà vệ sinh kêu:

- Hù chết bố mày, bố mày còn tưởng bên ngoài bị nổ chứ!

Lúc đi ra lại nói với cô:

- Bạn lại yêu cái gì nữa, mới vừa về còn rất bình thường, bây giờ mới la lên? Cung phản xạ của bạn còn dài hơn so với mặt Benedict Cumberbatch đó! (diễn viên đóng vai Sherlock Holmes, anh có gương mặt khá dài)

Cô không để ý tới, đầu chôn vào giữa đầu gối, lăn qua lăn lại trên giường.

Hồi ức đến đây kết thúc, vì không lâu sau đó, Giang Tiêu Nhiên nhận điện thoại rồi dờ khóc dờ cười mà trọng sinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Benedict Cumberbatch: Sao lại liên quan tới tôi, mặt dài có gì sai à?

Được rồi, đời trước không còn gì để kể nữa, phía sau đều là chuyện sau khi trọng sinh

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thân Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hai người cứ như vậy đi đến cuối đường, cũng không lâu lắm, đã đến trước cổng tiểu khu nhà Giang Tiêu Nhiên.

Cô lấy gắng tay đeo cho anh:

- Được rồi, em về đây, anh cũng mau về đi, nhớ làm bài tập.

Anh cúi đầu “Ừ” một tiếng, buông tay cô ra.

Cô đi về phía trước hai bước, đột nhiên cảm thấy có người phía sau lôi kéo tay về, cô bị xoay người, khuôn mặt đụng vào ngực anh. Anh trực tiếp đem cả người cô ôm vào ngực.

Anh ôm cô một lúc lâu.

Hai người không ai nói chuyện, cũng không có động tác gì, một tay anh nắm lấy cổ tay cô, một tay dán ở sau cổ của cô, hình như anh thích nhất là cái cổ này.

Mũi của cô đầy áp mùi vị của anh, mùi vị của tuổi trẻ mà hào hùng, giống như nước chảy từ tuyết, như cây được nước mưa gội rửa.

Cô vòng tay ôm lấy hông anh, chôn ở bộ ngực anh, nói:

- Sao vậy, luyến tiếc em à?

Anh lùi ra sau một chút, mắt dưới đêm tối càng thêm trong trẻo, anh nhắm mắt lại, dựa vào môi cô.

Cô nhắm mắt theo bản năng, cảm giác hơi thở của anh đang đến gần, cuối cùng hôn lên gò má cô. Ngay sau đó, anh dán vào vành tai cô, nhẹ giọng nói:

- Ngủ ngon!

???

Trêu chọc cô?

Cô không cam lòng tỏ ra yếu thế, thừa dịp anh sắp rời khỏi, cô ôm lấy mặt anh, nắm lấy cằm anh, sau đó lướt qua, ghé vào tai anh, cười to.

- Ngủ ngon nha đại huynh đệ!

...

Cô chạy vắt chân lên cổ vào nhà, chạy được nhiều bước mới dừng lại.

Tuyết rơi.

Cổ Dư Lâm trong trời tuyết, Cổ Dư Lâm trong tạp chí, Cổ Dư Lâm trong MV, Cổ Dư Lâm trong mắt cô. Những hình ảnh cứ lượn lờ trong tâm trí cô.

Cổ Dư Lâm, của cô.

Lúc làm bài tập, cô nhìn chăm chăm mình trong gương, bắt đầu cảm thán.

Rõ ràng ngũ quan không có gì thay đổi, nhưng khéo mắt và lòng mảy như thêm duyên dáng linh động. Nói yêu đương với người tuyệt vời như vậy, thực sự là một chuyện vui lớn của đời người.

Làm xong bài tập, hai người bắt đầu nhắn tin, nhắn tới nhắn lui, Giang Tiêu Nhiên nhin không được, cứ như vậy mà ngủ. Sáng thứ hai bị đồng hồ báo thức đánh thức, trong tay còn cầm tay điện thoại di động.

May mắn là bên kia Cố Dư Lâm cũng đoán ra cô đã ngủ, không nhắn tin nữa.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn giấy dán đếm ngược thời gian trên tủ đầu giường, còn ba ngày nữa sẽ tới tháng thi.

Ồ lại ban 10? Hay là cô thi thật tốt?

Lúc thức dậy, nhìn thấy mẹ đã thức dậy làm bữa sáng cho cô. Trong khi cô đang ăn mì thật ngon, mẹ Giang hỏi cô:

- Gần tới tháng thi đúng không con?

Cô ngẩng mặt, vừa ăn vừa đáp:

- Dạ.

- Lần trước kiểm tra không tốt do sức khỏe, lần này phải phát huy thật tốt. Nếu không, ba con đã uống công đưa con tới Đức Cao rồi.

Cô gật đầu, tâm trạng phức tạp, ăn mì cực nhanh.

Thời gian học ở ban 10, ba mẹ rất lo lắng cho cô, lúc đầu không tự chủ chuyên tâm làm bữa ăn sáng cho cô, sợ lo lắng của mình làm thành tích của cô giảm xuống, quan tâm rất nhiều tới cô.

Hôm nay đi học, cô có chút lực bất tòng tâm.

Hàng ngày làm nũng cùng Cố Dư Lâm, anh còn cho cô sửa bài tập của anh.

Thực ra anh học rất nhanh, chỉ là lúc trước thiếu căn bản, chỉ cần dạy căn bản cho anh, là anh sẽ học rất tốt.

Cô nghe được anh hỏi:

- Không vui? Vì cuộc thi sắp tới?

- Ừm, mẹ em... muốn em thi thật tốt.

Anh không thêm đề ý:

- Vậy phải thi thật tốt, đừng ở lại chỗ này, chỗ này em sẽ không học hỏi được nhiều.

- Có thể, nhưng còn anh?

Tình yêu bị chia cách bởi hai ban, nghe thật thê lương.

Anh vò tóc cô:

- Em chờ anh đi, anh sẽ rất nhanh đến.

Anh chính là loại người, không làm là không làm, nếu có ngày lập mục tiêu, nhất định sẽ hoàn thành.

- Thực sự sao?

Cô vô cùng vui sướng:

- Tốt, anh nhất định phải nắm chắc cơ hội, thời gian giữa các lần thi rất ngắn, kiểm tra một tuần hai lần, anh nhất định có thể chuyển ban.

Nghĩ như vậy, cô hưng phấn:

- Vậy cuối tuần em dạy kèm thêm cho anh ở thư viện nha.

Anh gật đầu, lại gần, thấp giọng hỏi cô:

- Vậy thì anh có phần thưởng nào không?

Cô cười tủm tỉm

- Đợi xem kết quả của anh sau này thế nào.

Khi hai người đang nói chuyện, Lý Gia Viên ôm chồng sách bài tập đi tới, theo chân bọn họ, nói:

- Hai người nhìn xem, trên bài thi này tự nhiên lại có nhiều dấu chân như vậy.

Giang Tiêu Nhiên phản ứng nhanh:

- Đây không phải là...

- Cái gì? - Cố Dư Lâm hỏi.

- Lần hai chúng ta đi tìm điện thoại, gặp phải bảo vệ đi tuần tra, lúc anh kéo em vào văn phòng, em đã đập trúng...

Lý Gia Viên tấm tắc kêu:

- Chơi đùa trong văn phòng à, tốt, rất sáng tạo.

Cuối tuần hai người đi thư viện ôn thi.

Cô sắp xếp một bộ bài thi cho Cố Dư Lâm, chính mình cũng ở bên cạnh làm bài, Cố Dư Lâm làm xong, so kết quả cũng không khác nhiều lắm.

Sửa những câu sai cho anh, đã tới giờ trưa.

Cố Dư Lâm mệt mỏi, đầu tóc bù xù dựa vào cổ cô, tay cô vỗ vỗ sau lưng anh, vỗ một chút, phát hiện chiếc ví của anh nằm trên bàn. Cô cầm lấy, mở ra xem, có tấm hình được kẹp bên trên.

Tấm hình kia giống như mới bỏ vào, nhưng hình như là hình đã cũ, là ảnh khi anh còn bé.

Trông hình anh tầm 8 tuổi, cắt kiểu đầu dưa hấu, hai chân chụm lại, tay khoác lên đùi, nhìn máy chụp hình mà cười thông minh.

Tấm hình này cô chưa từng thấy qua.

Cô đưa ngón tay vuốt nhẹ góc tấm hình, lại dùng ngón tay che đi nửa dưới khuôn mặt anh, chỉ còn đôi mắt lộ ra. Đôi mắt này vẫn đẹp như vậy.

Đầu anh cọ cọ trên cổ cô, anh hát cầm lên, khàn khàn nói:

- Đừng xem hình, người thật đây này.

- Ôi chao - Cô đẩy đẩy bả vai:

- Khi bé, anh ngoan như vậy à?

- Xem ra đáng vẽ rất giống có thành tích tốt.

Có lần nói chuyện phiếm, Lý Gia Viên có nói:

- Lúc mới học trung học thành tích của cậu ta rất tốt! Nhưng sau đó không biết vì sao, không thèm học nữa.

Giang Tiêu Nhiên hỏi nguyên nhân, anh ta xua tay:

- Bạn đừng hỏi mình, bạn tự mình hỏi cậu ta đi.

Giang Tiêu Nhiên muốn hỏi, có thể có vấn đề gì đó.

Cố Dư Lâm trả lời:

- Trước đây thành tích khá tốt.

- Về sau tại sao không lo học?

- Trong nhà xảy ra chút việc.

Anh chỉ nói một câu, liền cầm ví tiền về, bóp gò má cô:

- Đi thôi, đi ăn cơm.

Anh không muốn nói, cô cũng không muốn tra hỏi, cần cho đôi phương chút không gian.

Chuyện này, cũng chỉ là quá khứ mà thôi.

Lần thi kia cũng tới hạn.

Nếu Cổ Dur Lâm lấy cô làm mục tiêu, thành tích của cô phải từ ban trung bình đến ban cao trở lên.

Lần thi này không quá khó khăn, Giang Tiêu Nhiên đoán chừng một chút, Cổ Dur Lâm có thể tiến lên ban 9.

Quả nhiên, thành tích vừa có, anh ở ban 9, cô về ban 6.

Ngay sau khi có kết quả, mọi người liền chuyển về lớp của mình.

Giang Tiêu Nhiên chậm rãi thu dọn đồ đạc, lưu luyến không rời nhìn Cổ Dur Lâm,

Khăn quàng cổ đang nhét trong túi xách nhưng bây giờ túi xách không chứa nổi, một góc khăn lộ ra ngoài, Cổ Dur Lâm thuận tay nắm lấy một góc, rút ra, kéo thẳng rồi quấn quanh cổ cô, cuối cùng còn buộc chặt một cái.

Cổ cô hơi vướng, có chút khó chịu:

- Sao vậy?

Anh chậm rãi giải thích:

- Buộc chặt em lại.

... Chẳng biết tại sao làm Giang Tiêu Nhiên nghĩ tới từ “khóa trình tiết”?

- Làm gì vậy, còn cho là chúng ta sẽ đường ai nấy đi à?- Cô cười: - Hai tuần sau, chẳng phải anh sẽ nhanh chóng đuổi theo à?

- Được rồi, được rồi.

Lý Gia Viên cắt lời:

- Nhanh lên, đi ban 6.

Có thể Lý Gia Viên bị hai người họ kích thích, thời gian này rất hăng hái học tập, thi được ban 6, bây giờ đang rất nóng lòng đến ban 6 tìm Triệu Gia Ánh.

Cổ Dur Lâm trong lòng đã có dự tính, gật gật đầu.

Nếu anh ấy chăm chỉ học tập, cái gì mà không đứng đầu?

Cổ Dur Lâm giúp Giang Tiêu Nhiên ôm sách đến ban 6.

Vừa bước một bước vào cửa lớp, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy có một ánh mắt quen thuộc đang nhìn mình. Người phát ra ánh mắt này đang dựa vào ghế, khuỷu tay chống lên mặt bàn, ánh mắt phóng đảng.

Khi không cười, mắt anh ta hơi nhíu lên, khi cười rộ thì càng phóng túng, nổi bật con người kiêu ngạo kia.

Hạ Nguyễn lại thi được Ban 6?

Quả nhiên cô thấy được không khí bên cạnh Cổ Dur Lâm lập tức lạnh xuống.

Đáng sợ hơn là, thầy chủ nhiệm ban 6 đều tự mình sắp chỗ ngồi, mà lần này cô bị sắp đến... ngồi ngay trước mặt Hạ Nguyễn.

Ngay sau đó, mắt quét sang người ngồi cạnh, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy muốn nghẹt thở.

Từ Ngưng đang cúi đầu viết bài, nhưng có thể nhìn ra vành tai đỏ hồng, không biết là vui mừng hay ngấm ngấm chịu đựng.

Cái này...

Về việc Từ Ngưng thăm mền mình, Cổ Dur Lâm không hề biết hoặc có lẽ là dù biết thì anh cũng cảm thấy không có quan hệ gì. Với anh, chuyện đáng quan tâm nhất là Giang Tiêu Nhiên sẽ ngồi trước Hạ Nguyễn.

Anh đi tới, dọn dẹp sách giúp cô, lại nghiêng đầu hỏi:

- Còn thiếu gì không?

- Được rồi, được rồi.

Cô đẩy anh.

- Sẽ vào tiết ngay đó, anh mau trở về đi.

Ở trước mặt Từ Ngưng, cô luôn cảm thấy có chút áy náy, không rõ vì sao. Có thể trong cuộc sống của cô, đã gặp rất nhiều cô gái như vậy, cô gái trầm mặc, không được mọi người chú ý, khiêm tốn mà cố chấp thể hiện tình yêu của mình, giống như chiếc thuyền tìm bến, nhưng không thể tiếp cận bờ bến kia.

Bởi vì cơ hội đó đã bị Giang Tiêu Nhiên lấy đi.

Cuối cùng Cố Dư Lâm dọn sách giúp cô xong, lúc này mới “giống như vô ý” mà nắm... khăn quàng cổ của cô một cái:

- Buộc chặt không?

Cô nhin cười không được:

- Chặt rồi, đặc biệt chặt, cổ không chuyển động được luôn.

Anh hài lòng nói:

- Anh đi đây, trưa gặp.

Sau khi Cố Dư Lâm đi, bầu không khí có chút kỳ lạ.

May mắn là Triệu Gia Ánh và Lý Gia Viên ngồi cách đó không xa, hai người thường dùng ánh mắt trao đổi, làm Giang Tiêu Nhiên chú ý.

Phân tâm một lúc, khoảng 3 giây đồng hồ! Lúc Giang Tiêu Nhiên nhìn về bảng đen, không biết thầy giáo số học đang nói cái gì.

Số học, thực là môn học có duyên với cô.

Có thể thấy cô giật mình khá lâu, Từ Ngưng trực tiếp đem vở ghi chép của mình đưa qua, về lên đó một cái:

- Bạn bỏ sót bước này chưa viết này.

Giang Tiêu Nhiên nhìn công thức đó, lúc này mới hiểu, vội vàng cảm ơn:

- Thì ra là vậy, bạn ghi chép thật cẩn thận.

Từ Ngưng đáp lời, đến khi tan học, nhỏ giọng hỏi cô:

- Hai người ở chung một chỗ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Theo kịp

Giang Tiêu Nhiên gật đầu:

- Ừm, ở cùng một chỗ.

- Rất tốt - Từ Ngưng nói - Mình cảm thấy hai người rất hợp nhau.

Giang Tiêu Nhiên há miệng, cảm giác mình nên trả lời, nhưng không biết nên nói gì, chưa kịp nói ra từ nào, một chai nước được đặt xuống bàn cô.

Cố Dư Lâm nhìn thoáng qua hai cô gái đang trò chuyện, Từ Ngưng chủ động đứng lên lấy nước, anh liền ngồi xuống chỗ bên cạnh cô.

- Tiết vừa rồi dạy cái gì?

Giang Tiểu Nhiên muốn kiểm tra xem anh có nghe giảng không, liền đặt câu hỏi.

- Anh văn, bài 5, từ đơn. - Cố Dư Lâm nói - Trận chung kết sắp đến rồi, chúng ta phải tập hát vài lần nữa.

Giang Tiểu Nhiên xoa xoa ấn đường:

- Đúng rồi, còn trận chung kết, anh không nói là em quên mất, cuối tuần này, học bù xong rồi chúng ta tập luyện, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tiết mục kịch của Triệu Gia Ánh không vào chung kết, trường cô còn hai tiết mục. Điều đó chứng minh, sắp tới đây, tiết mục “Mục nát” và tiết mục múa của Hạ Nguyên sẽ trực tiếp quyết đấu.

Cho tới bây giờ Cố Dư Lâm không hề chịu thua, lúc đầu trọng tâm của anh không đặt ở việc học, nhưng vì muốn học cùng lớp với Giang Tiểu Nhiên, anh quyết định tập trung một chút trong giờ học.

Nhưng, tình huống bây giờ, có thể đã khơi dậy lòng háo thắng của anh. Gặp phải tình địch sẽ tức giận, hận không thể đập đối phương một trận, Cố Dư Lâm cũng không ngoại lệ.

Hai người trò chuyện câu được câu không một lúc lâu, chuông vào học reo lên, Cố Dư Lâm không nữa rời đi.

Kế tiếp là hai tiết ngữ văn buồn ngủ.

Lau bảng đen là công việc trực nhật thay phiên, mỗi ngày trên góc phải bảng có tên người trực, hôm nay đến phiên Giang Tiểu Nhiên.

Hai tiết ngữ văn kết thúc, bảng đen viết chỉ chít, vừa tan giờ, mọi người chen chúc đi ăn cơm trưa, còn Giang Tiểu Nhiên lại chạy đến bục giảng lau bảng đen.

Bảng đen này hình như hơi cao...

Thầy Ngữ Văn sao có thể viết tới đó.

Cô đã lau sạch chữ ở khúc dưới tấm bảng, rồi nhón chân, đưa cao tay lên, chuẩn bị lau phần trên thì trên bảng đen hiện lên một bóng người cao gầy phía sau.

Còn đem theo mùi vị độc nhất vô nhị của anh.

Cố Dư Lâm đứng sau lưng cô, cầm lấy khăn lau bảng trong tay cô, không phí sức mà lau những chỗ cao, chuẩn bị đưa tay lau sang bên phải.

Làm sao vậy?

Ngay sau đó, tay anh khoát lên hông cô, bỗng nhiên từ từ đưa lên, cạ vào xương quai xanh của cô, lướt qua cằm cô, cuối cùng, chạm vào khoe môi cô. Ngón tay Cố Dư Lâm dài, dễ dàng che lấy nửa dưới gương mặt cô, ngón tay cái chạm vào sống mũi cô.

Anh đem đầu cô hướng vào lồng ngực mình, vì động tác này mà lưng cô gần kề lồng ngực của anh.

Che lấy mũi, miệng cô, đảm bảo cô không bị phấn viết bảng làm sặc, sau đó, Cố Dư Lâm mới yên lòng, một tay ôm cô từ phía sau, một tay bắt đầu lau bảng.

Trái tim Giang Tiểu Nhiên đột nhiên ngừng đập.

Xúc cảm mềm mại trên môi như nhắc nhở Giang Tiểu Nhiên, đầu ngón tay anh ôm lấy gò má cô, theo động tác lau bảng mà như có như không chạm nhẹ vào cô. Giống như một con mèo bị người ta nựng hai gò má, cực kỳ ngứa.

Cô nghe được tiếng tim của anh đập, bình ổn mà có sức mạnh, nhịp tim này làm cô bao nhiêu lần trầm trồ, ước mong.

Cô cảm giác được mặt mình đỏ lên, tim đập không đúng nhịp, cứ như vậy mà anh đã lau từ trái sang phải, lau sạch toàn bộ.

Anh buông bàn tay ra, đem khăn lau úp ngược vào giá treo.

Giang Tiểu Nhiên bắt đầu dùng sức hô hấp, nóng lòng muốn được bù đắp oxy.

Cố Dư Lâm cúi đầu, dán miệng ở bên tai cô.

- Sao vậy, bị sặc à?

- Không có, không có...

Cô không chịu nổi nhất chính là đáng vẽ đã rõ ràng còn muốn trêu chọc, làm ra vẻ hiền lành trong sáng!

Cô quay đầu đi.

Trong không khí mơ hồ có thể thấy được những mảnh bụi nhỏ bay lơ lửng, ánh nắng ngọt ngào bao bọc lấy anh, cả người anh mang đến một cảm giác một vẻ đẹp khó tưởng tượng.

Anh kéo tay cô.

- Đi, đi ăn trưa.

Cô giống như một đứa trẻ được trời phái xuống, kéo anh vào bụi trần, trải qua thất tình lục dục, hiểu được yêu hận tình thù.

Lúc hai người ăn cơm trưa, Cố Dư Lâm hỏi ý kiến cô:

- Anh dự định sẽ mời thầy giáo dạy kèm tại nhà.

Giang Tiêu Nhiên gật đầu giống như tượng mèo cầu tài, cơm còn chưa kịp nuốt hết, mơ hồ mà tán thành:

- Rất tốt nha.

- Vậy sau này có thể anh sẽ nhấn tin cho em ít một chút.

Anh lo lắng cái này à?

- Không sao, thời gian đi học rất nhiều, lúc anh đưa em về nhà cũng có thể ở chung với nhau. - Cô quá hưng phấn, căn bản không dừng được. - Vậy anh nhất định phải tập trung vào Số học cùng Anh văn, nhất là Anh văn, sau này nhất định phải dùng tới.

Chẳng hạn như ra nước ngoài ca hát, giao lưu với thầy giáo dạy vũ đạo người nước ngoài, tiến ra Hollywood...

Cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, không ý thức được Cố Dư Lâm đã đi qua, thừa dịp cô không tỉnh táo, rất nhanh hôn nhanh một cái lên khóe miệng cô.

- Nước sốt thịt dính lên miệng.

Cô buồn cười nói:

- Em còn phải cảm ơn anh à?

- Không cần khách sáo, là chuyện anh nên làm.

Cô ăn một muỗng cơm, lại nghe anh nói:

- Sau này em muốn thi trường gì?

Ăn một xiên thịt, cô chậm chạp trả lời:

- Trường nào cũng được, còn anh?

Suy nghĩ một chút, cô đổi giọng:

- Nhưng mà... ít nhất... cũng nên là một trường tốt một chút...

Như vậy sẽ không còn lịch sử học tập đen tối nữa, thậm chí còn có thể thổi phồng thành tích của anh, kéo thêm nhiều fan nữa!

- Em đặt mục tiêu đi! Chúng ta cùng nhau thi.

Mục tiêu rất quan trọng, trực tiếp ảnh hưởng đến mức độ nỗ lực. Vì vậy, Giang Tiêu Nhiên không dám tùy tiện đặt mục tiêu quá thấp, chỉ nói cho cô thời gian suy nghĩ một chút.

Cuối tuần đó, ở thư viện, Giang Tiêu Nhiên nhìn Cố Dư Lâm đang chăm chú giải đề, cảm xúc dâng trào, nói:

- Em biết mục tiêu là gì rồi.

Cố Dư Lâm vẫn đang làm đề Tiếng Anh:

- Cái gì?

Cô đem chồng sách “Mô phỏng đề thi Đại học 5 năm” đẩy tới trước mặt anh:

- Đây, làm hết mấy bài này, chúng ta cùng nhau thi vào Thanh Hoa!

- ...

Cố Dư Lâm đối mặt với đồng sách cao như quả núi nhỏ kia, lặng lẽ nói:

- Ah.

Nói đến chỗ này, cô tiếp tục khuyên anh:

- Được rồi, nếu về sau không thành công thì sẽ bị người ta nói xấu ba ngày ba đêm đấy, anh biết không?

- Hả? - Anh hỏi - Nói xấu anh? Vì sao nói xấu anh?

Cô tưởng tượng thời khắc anh tiến lên đỉnh cao, lại nghĩ đến lịch sử đen tối kia đã bị vùi chôn ở đời trước, nói chuyện khác:

- Bạn gái thì một người là đủ rồi, mẫu người lý tưởng trước đây của anh là gì?

- Em... - Anh dừng một chút, nói hết lời - Hôm nay ra ngoài, đã quên uống thuốc à?

-

Muốn chia tay sao? Uống thì uống

Làm hết bài tập hôm nay, hai người chuẩn bị tập tiết mục “Mục nát”.

Giang Tiêu Nhiên hỏi:

- Trừ bài này ra, anh còn viết bài nào không?

- Dĩ nhiên có. - Anh cất cao giọng, nói - Viết rất nhiều, một số đã viết luôn lời, một số thì viết chưa kịp.

Cô biết là anh có năng khiếu như vậy, từ lúc cấp hai đã có ý thức theo đuổi đam mê. Vì trọng tâm không đặt ở học tập nên có rất nhiều thời gian sáng tác.

Cô chưa từ bỏ ý định, hỏi thêm:

- Anh thật sự sẽ không đánh đàn guitar?

Anh cười:

- Sao vậy, rất muốn dạy anh?

- Thi xong, lúc nghỉ đông em sẽ dạy cho anh!

Nói đến đây, Giang Tiêu Nhiên chỉ tính toán một chút, bọn họ chỉ quen biết nửa học kỳ, quan hệ đã nhảy lên một bước lớn.

Còn lịch sử đen tối... dù chưa tẩy xóa triệt để, nhưng mọi thứ đều tiến triển theo hướng tốt.

Chỉ có một điều là, quan hệ với Hạ Nguyễn, nếu như cô sơ sẩy, Hạ Nguyễn và anh có thể sẽ lại đánh nhau.

Trận bóng rổ ngày đó, từ Lý Gia Viên mà cô biết được, người đánh Lý Gia Viên bị thương có quan hệ rất tốt với Hạ Nguyễn, nghe nói người đó đã sớm không muốn nhìn mặt hai người họ, nhưng bọn ấy chỉ là đám yếu đuối, chỉ có thể làm Lý Gia Viên bị thương. Sau thì người đó sợ sệt, trốn sau Hạ Nguyễn, Hạ Nguyễn luôn bảo vệ bạn bè vì thế Cố Dư Lâm liền có mâu thuẫn cùng Hạ Nguyễn.

Thật ra vốn không phải là chuyện lớn, nhưng không tiện giải quyết, nhất là lại có thêm Giang Tiêu Nhiên ở giữa, làm mọi thứ thêm phức tạp.

Nhưng nếu nói cho Cố Dư Lâm biết mình là trọng sinh mà đến, nói cho anh biết về sau anh sẽ nổi tiếng, nói cho anh tránh những lịch sử đen tối, chắc là anh sẽ cười thờ ơ, tiếp tục làm theo ý mình.

... Hơn nữa, Giang Tiêu Nhiên chưa chuẩn bị đem chuyện này nói cho anh biết.

Cố Dư Lâm đập đập mặt bàn, ý bảo cô tập trung nghe:

- Một tuần nay, Hạ Nguyễn ngồi phía sau có quấy rầy em không?

- Không có. - Cô giật nhẹ tay áo của anh - Người trẻ tuổi vốn vậy mà, tình cảm đến quá dồn dập, chắc bây giờ đã không còn thích em nữa.

Bất quá, hình như anh ta có tặng một chai nước, cô đã đưa Từ Ngưng uống.

May mắn là Hạ Nguyễn ngồi phía sau, muốn tìm cơ hội trêu cô thì cô sẽ không thèm đếm xỉa đến.

- Người trẻ tuổi? - Anh gõ lên trán cô - Em năm nay bao nhiêu tuổi chứ?

Cô nghiêm túc bẻ ngón tay:

- Khoảng... Mười hai tuổi rưỡi nha!

Cố Dư Lâm nhướn mày, ánh mắt từ gò má cô quét xuống, cuối cùng dừng lại trước ngực cô.

- Ủ, xem mức độ này, cũng không sai.

- Ah.

Suy nghĩ một chút, cô không hài lòng, nói bổ sung:

- Sau khi tốt nghiệp sẽ phát triển!

Anh nén cười:

- Ủ, anh tin.

Dưới bầu không khí không đứng đắn này, cuối cùng bọn họ cũng luyện giọng được mấy lần.

Kỹ thuật hát của Cố Dư Lâm quả thật tăng lên, nếu như trận chung kết có ghi hình, cô có lòng tin, nhất định có thể đạt giải tốt, sẽ không có lịch sử đen tối gì cả.

Vòng chung kết tới rất nhanh.

Lần này đưa đón bọn họ không còn là xe buýt lớn mà là một xe ô tô chuyên dùng.

Ngày thi đấu được định là Thứ Tư, họ sẽ đi trước một ngày, vì trận đấu này có thể đem lại vinh quang cho nhà trường nên cấp trên rất nhanh cho bọn cô nghỉ học.

Đồng thời còn thông báo, nếu có thể được giải Nhất, không chỉ được biểu dương trước trường, nếu thành tích thi tốt nghiệp tốt, còn có cơ hội nhập học trường tốt.

Điều này thật là có lực hấp dẫn to lớn.

Trong xe ô tô, năm người đã xếp hàng ngồi.

Lời editor: Năm mới chúc các bạn bình an, hạnh phúc, may mắn và nhiều thành công ạ!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trận chung kết (một)

Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm ngồi bên trái, cô Đào ngồi giữa, Hạ Nguyễn và Liễu Khinh Khinh ngồi bên phải.

Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm chia nhau hai ống tai nghe, cùng nghe nhạc, xe chạy rất ổn, họ sợ có cô giáo ở đây, nên không nói nhiều. Vì vậy, Cố Dư Lâm liền chậm rãi ngủ.

Giang Tiêu Nhiên nhìn anh một cái, dời đầu anh qua một chút, để ngay ngắn lên đệm gối đầu sau lưng, lúc này mới nhìn sang bên cạnh.

Hạ Nguyễn và cô Đào đang lướt điện thoại, Liễu Khinh Khinh thì ngồi thừ người nhìn ra cửa sổ.

Thời còn học sinh, mọi người đều mặc đồng phục rộng rãi, nhưng cổ Liễu Khinh Khinh thon dài, cả người liền có khí chất cao cấp. Ngũ quan của cô ấy không phải tuyệt đẹp, nhưng kết hợp với khí chất và dáng người, làm tăng thêm vẻ đẹp.

Cô ấy không đẹp đến mức kiều diễm, hoặc có lẽ so với những diễn viên từng hợp tác với Cố Dư Lâm đời trước thì vẻ đẹp của cô ấy không quá chói lọi.

Xét về nhan sắc, Giang Tiêu Nhiên và cô ấy hoàn toàn ở hai tuyến khác nhau. Cô từng suy nghĩ qua, nếu như Liễu Khinh Khinh thật sự muốn cạnh tranh cùng cô, phần thắng của cô thật thấp.

Nhưng mà Liễu Khinh Khinh có ý định cạnh tranh với cô không đây?

Nghĩ đến vấn đề không có đáp án này, cả đoạn đường đi cứ lơ mơ, cứ vậy mà đến địa điểm thi.

Lúc xuống xe, một cảm giác lạnh lẽo kéo tới, cô bị đông cứng, rụt cổ lại. Đột nhiên cảm giác người bên cạnh cời nút áo khoác, ngay sau đó, Cố Dư Lâm kéo cô lại sát bên người... đem áo khoác bọc lấy cô.

- Cô giáo... Cô giáo ở phía trước!

Bởi vì hôm nay tập hợp ở trước trường nên Cố Dư Lâm không mặc đồng phục học sinh, mặc áo thun màu xanh, áo khoác đen, loại áo khoác đó rất kén người, nhưng anh mặc vào rất đẹp, làm cho vóc người thêm cao to vượt trội.

- Không sợ, bọn họ ở phía trước rất xa. – Anh nhỏ giọng nói – Nếu không phải sợ ảnh hưởng em, anh thật không muốn lén lút như vậy.

Cô cười, nói đùa:

- Em không sợ nha, anh mau kéo tay em đi trước mặt họ khoe tình yêu của chúng ta đi!

- Em nghĩ rằng anh không dám?

Bước chân anh ngừng một chút, tay khoác lên hông cô.

- Ôi chào!

Cô vội vàng nhảy ra ngoài áo khoác anh.

Tuy là đòi trước học đến Đại học, nhưng ở phương diện này Giang Tiêu Nhiên vẫn là tờ giấy trắng, lúc này mới ý thức được, né sang một bên.

Cố Dư Lâm hí mắt cười cười, giống như có ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, rơi vào chóp mũi anh.

Cô lại tiến tới, hỏi một câu cực kỳ không liên quan:

- Cố Dư Lâm, Liễu Khinh Khinh có theo đuổi anh không?

- Thế nào là theo đuổi? – Anh suy tư một chút – Không có.

- Vậy anh cảm thấy em có theo đuổi anh không?

Anh cười:

- Không phải là anh theo đuổi em à?

Xem ra anh không có hiểu sai từ “theo đuổi” này.

- Tại sao em nghe nhiều người nói cô ấy rất có cảm tình với anh?

- Chỉ là đã từng có cảm tình thôi, sau này không có gì. – Sợ cô suy nghĩ nhiều, anh nói thêm – Nếu như cô ấy theo đuổi anh, anh cũng sẽ không thích, anh chỉ thích em.

Tuy chỉ là một câu nói vô nghĩa, nhưng... đặc biệt ngọt ngào nha.

Cô chịu thua, bắt đầu dĩ cười, lôi kéo anh đi về phía trước.

Lúc đến nơi thi đấu, họ liền chuẩn bị tập luyện trước một lần.

Bởi vì mang hành lý hơi nhiều, cho nên cô Đào dặn bọn họ đem túi xách dồn lại vào một học tủ.

Không biết học tủ đã bị ai dùng qua, bên trong có nhiều chai nước rỗng, vỏ bánh snack, còn một đồng khăn giấy nữa. Giang Tiêu Nhiên rất ghét loại hành vi này, oán trách hai câu liền đi tìm chỗ, nhưng tìm nửa ngày mới nhận thức được ở đây không có chỗ.

Cũng may trước họ đã có người đang tập luyện, hai nam sinh Cố Dư Lâm và Hạ Nguyễn liền mua chỗ, đồ hót rác.

Bọn họ mua xong hai món đồ kia, còn mua thêm khăn giấy và nước, hơn nữa hai người còn không đánh nhau, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy rất thần kỳ.

Bỏ qua vẻ mặt có chút mất tự nhiên của Cố Dư Lâm, cô vội vàng tiến tới cầm chổi, nhưng anh lại giành lại:

- Để anh quét, em ngồi bên kia nghỉ đi!

Cô liền nghiêm chỉnh xem hai người họ quét dọn sạch sẽ, cô liền tìm khăn ướt lau sạch mấy cái ghế. Thời điểm ném khăn ướt vào thùng rác, cô thấy Liễu Khinh Khinh đang đứng một bên xem người khác tập luyện.

Phía trên đang diễn hài kịch, cô ấy đang che miệng cười khẽ, cảm nhận được ánh mắt của Giang Tiêu Nhiên, cô ấy cũng gật đầu cười, xem như là chào hỏi.

Giang Tiêu Nhiên quay đầu lại nhìn, bên kia, Hạ Nguyễn đã dọn sạch chỗ cho Liễu Khinh Khinh rồi.

Hai người bọn họ nhìn thì không có gì để nói với nhau, thoát nhìn quan hệ rất bình thường, có lẽ do Hạ Nguyễn có phong độ nên mới dọn luôn chỗ cho cô ấy.

Giang Tiêu Nhiên nghĩ, có người từ nhỏ không cần phải làm việc này, chắc chắn có người theo đuổi bạn vì bạn mà làm hết tất cả.

Cô ấy không cần phải lo lắng, chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa là được rồi.

Sau khi tập luyện xong, mọi người cùng ăn cơm, bên cạnh có bán đồ chơi nhỏ làm bằng đường, nhìn rất đáng yêu.

Thấy cô chăm chú nhìn, Cố Dư Lâm hỏi:

- Em muốn à?

Cô chỉ vào hình nhân vật hoạt hình kia:

- Anh có đem theo tiền lẻ không?

- Có đem.

Cố Dư Lâm trả tiền xong, thời điểm Giang Tiêu Nhiên vươn tay cầm lấy món đồ chơi kia thì cảm giác được ánh mắt của Liễu Khinh Khinh.

Dạng ánh mắt biểu đạt là: Cô ấy rất thích.

Giang Tiêu Nhiên suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ cô ấy sẽ tự mua hoặc kêu Hạ Nguyễn mua cho một cái.

Nhưng cô ấy không hề làm gì.

Thật kỳ lạ.

Đi ra ngoài mấy bước, Giang Tiêu Nhiên không kiểm chế được, sờ sờ mũ của món đồ chơi, quay đầu lại hỏi Giang Tiêu Nhiên:

- Liễu Khinh Khinh, bạn có muốn chơi không?

- Được. – Liễu Khinh Khinh đáp – Mình không mang đủ tiền lẻ.

Bọn họ cùng cầm đồ chơi bằng đường về tới khách sạn.

Dĩ nhiên, cô và Liễu Khinh Khinh ở cùng một phòng.

Trong lúc Giang Tiêu Nhiên vội vàng bên ngoài chuẩn bị quần áo tắm, đun nước, mở điều hòa, xem phòng tắm có nước nóng không, Liễu Khinh Khinh vẫn ngồi bên kia chơi điện thoại.

Đầu vẫn ngẩng cao.

Rất cực Giang Tiêu Nhiên hiểu rõ, người như vậy, căn bản sẽ không cúi đầu.

Cô ấy quá kiêu ngạo.

Bởi vì từ nhỏ đã có được tất cả, nên bản thân không ra sức cạnh tranh, chỉ dùng tư thế nhìn xuống, chờ có người bụng thức ăn tuyệt đẹp lên cho cô ấy.

Cô ấy không đưa ra yêu cầu, cũng vì kiêu ngạo, giống như món đồ chơi lúc này, rõ ràng cô ấy có thể tìm Hạ Nguyễn hoặc Giang Tiêu Nhiên vay tiền, chỉ cần có tiền lẻ là được, nhưng cô ấy không làm vậy... dù cho cô ấy cực kỳ muốn có vật kia.

Chỉ là lúc Giang Tiêu Nhiên hỏi lại, cô ấy mới có thể nói ra mình không mang đủ tiền lẻ.

Cảm xúc của cô ấy được che giấu kỹ lưỡng, cất giấu sau vẻ tự tin cao ngạo kia, không phải lý trí chiến thắng cảm tính mà là do quá tự tôn.

Người như vậy, biểu đạt tình cảm đã khó khăn, nào nói chi đến việc theo đuổi người khác.

Làm gì có nhiều chuyện tình tốt đẹp đến nỗi, không tiến tới, chỉ đứng tại chỗ, chờ duyên phận rơi trúng, phải chăng... cũng chỉ có thể bỏ lỡ cơ hội mà thôi?

Cô ấy và Từ Ngưng, là người của hai thế giới.

Ở trong khách sạn dọn dẹp rồi chơi điện thoại một chút, Giang Tiêu Nhiên cảm thấy có chút đói, liền quyết định đi xuống dưới mua ít thức ăn.

Mùa đông trời rất nhanh tối, mới hơn bảy giờ đã mờ mịt, may mà dưới lầu có mở đèn, nếu không chắc cô phải vịn tường mà đi.

Lúc ở cửa hàng tiện lợi mua bánh quy, Giang Tiêu Nhiên thấy trong cửa hàng đang chiếu một tiết mục văn nghệ, liền chăm chú xem thêm một chút, đến khi phát quang cáo cô mới nhớ là chưa trả tiền, liền đi đến quầy thu tiền.

- Đã trả tiền rồi ạ!

Giang Tiêu Nhiên:

- A?

Cô cúi đầu nhìn bạch bánh quy và lóc sữa chua trong tay:

- Đã đưa sao, em chưa đưa tiền mà?

Nhân viên thu ngân cười cười chỉ sang bên kia.

Ôn thần Hạ Nguyễn đang đứng gần đó, nhìn cô cười.

Giang Tiêu Nhiên dứt khoát móc tiền ra, giải thích:

- Chị đừng lấy, tự em trả ạ, chị trả tiền kia lại cho cậu ấy nha!

Nói xong đem tờ 50 đồng tới, tờ tiền lại bị ngón trỏ của Hạ Nguyễn cầm lấy. Anh ta đem tờ tiền này mua một gói thuốc lá.

- Xem như bạn mời tôi.

Giang Tiêu Nhiên lười nói nhiều với cậu ta, chạy là thượng sách, lập tức lùi ra. Cô đi nhanh cỡ nào, Hạ Nguyễn đuổi theo ba bước, liền có thể ngăn cản cô lại.

Cô hồ hững hờ chỉ tay vào đồn cảnh sát cách đó không xa, không nói chuyện.

Thực ra cô cũng không ghét Hạ Nguyễn, chỉ là cô là loại người... tương đối cố chấp, nếu một ngày kia đã nhận định một người thì muốn đem tất cả những vận đào hoa bên người chém rụng. Cần dứt khoát thì dứt khoát, nếu như cô cùng cậu ta nói chuyện từ tốn có khi sẽ tạo ảo tưởng cho cậu ta, sẽ càng làm Cố Dư Lâm không vui.

Vì vậy, bây giờ cô chỉ có thể tỏ thái độ thờ ơ với cậu ta, làm cho cậu ta không muốn xuất hiện trước mặt cô nữa.

Hạ Nguyễn không nhanh không chậm tháo vỏ nhựa bọc bao thuốc lá, vỏ thành một cục ném vào thùng rác, dùng ngón tay đẩy ra một điếu thuốc.

Giang Tiêu Nhiên:

- Bạn chặn đường mình ở đây, vì muốn cho mình xem bạn đùa nghịch à?

Anh ta nở nụ cười, lấy bật lửa trong túi ra, ngọn lửa cháy lên rồi bị gió lớn thổi qua mà tắt đi.

Giang Tiêu Nhiên thật sự thấy hết nói nổi, muốn tránh khỏi cậu ta, lại nghe được người sau lưng nói:

- Định khi nào thì chia tay?

- Không có ý định này.

Suy nghĩ một chút, cô nói tiếp:

- Tại sao bạn lại như thế? Bạn cũng không phải thích mình, cạnh tranh không có ý nghĩa gì.

- Thật thú vị!

Anh muốn tự tay quẹt lửa lần nữa, kết quả lại dừng động tác, bỗng nhiên lại gần, khoác tay lên bả vai cô, muốn đem cô ôm vào trong ngực mình.

?!

Giang Tiêu Nhiên phản ứng nhanh, lúc anh vừa chạm vào vai cô, cô liền bước hai bước, tránh được.

“Hôm nay thật không thích hợp đi mua đồ ăn mà!”

Lúc thấy Cố Dư Lâm từ khách sạn đi ra, đó là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Giang Tiêu Nhiên.

Suy nghĩ thứ hai là: Ngày mai còn phải thi đấu, ai sẽ đánh thắng ai?

Giang Tiêu Nhiên đang ổn định tâm trạng, lại sợ Hạ Nguyễn thêm dẹt câu chuyện.

Cô suy đoán, nếu như không phải lúc trước ở thư viện cô từng khuyên Cố Dư Lâm không nên đánh nhau nữa, một quyền kia chắc đã xuất hiện trên mặt Hạ Nguyễn rồi.

Cố Dư Lâm nắm chặt tay mình, cô vội vã chạy tới, nắm lấy tay anh:

- Đừng so đo với cậu ấy, mai còn phải thi.

Anh liền trở tay, nắm tay cô, lúc này mới nói:

- Được.

Hạ Nguyễn ở phía sau nhàn nhã, lạnh nhạt nói một câu:

- Cú đấm lúc trước, không định đánh lại lần nữa à?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hạ Nguyễn: Thi đấu không bằng đánh nhau, tranh giành tình cảm không bằng đánh nhau.

Cố Dư Lâm: Tôi sẽ không đánh nhau với cậu, tôi chỉ muốn chuyển tâm vào tình cảm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trận chung kết (hai)

Nếu như... bây giờ họ không ở chỗ này, Giang Tiêu Nhiên thật sự sợ là Cố Dư Lâm sẽ trả lại cú đấm kia cho Hạ Nguyễn. Nhưng nơi này rất gần đồn cảnh sát, lỡ như phát triển đến tình huống không thể khống chế... mà vào đồn cảnh sát, trời ạ, đây không chỉ là lịch sử đen tối mà còn là vấn đề nhân phẩm nha!

Bước chân Cố Dư Lâm dừng lại, Giang Tiêu Nhiên kéo anh đi trước:

- Cậu ta ngây thơ, anh đừng để ý!

Hai người đi dạo một vòng mà không vào khách sạn, Giang Tiêu Nhiên nói muốn giải tỏa tâm trạng một chút. Chính thời điểm đi tới đi lui đã làm lửa giận của Cố Dư Lâm giảm hơn phân nửa, lúc này mới nguyện ý mở miệng:

- Anh không có khuynh hướng bạo lực, em đừng hiểu lầm.

- Em biết, là Hạ Nguyễn muốn ăn đòn.

- Cậu ta muốn ăn đòn, sao em lại ngăn anh?

Rốt cục đã hỏi đến điểm mấu chốt.

Cố Dư Lâm tiếp tục hỏi một câu:

- Còn có trước đây em nói anh không nên đánh nhau, sau này sẽ có người nói xấu anh, thế là có ý gì?

Giang Tiêu Nhiên lấy lại bình tĩnh, rất nhanh tìm được lý do:

- Ngày mai phải thi đấu mà, nếu như hai người đánh nhau, cậu ta bị thương thì anh sẽ bị truy cứu, anh cũng sẽ bị thương. Hơn nữa, nếu bị thương thì sao có thể thi đấu? Không bằng cứ như vậy, cho Hạ Nguyễn bực bội, nói không chừng sẽ có thể ảnh hưởng đến phong độ ngày mai của cậu ta?

- Cậu ta bực bội, còn anh thì không à?

- ...

Cái này...

Trong đầu Giang Tiêu Nhiên quanh quẩn vang lên một giai điệu: Tất cả đều tại tôi/ Không nên can ngăn/ Nên im lặng giả mù...

- Tất cả đều tại em - Cô nói - Vậy anh muốn thế nào mới hả giận đây, mới có thể không ảnh hưởng đến cuộc thi ngày mai?

Cố Dư Lâm đá đá cục đá dưới đất, chậm rãi nở nụ cười:

- Em nói xem?

Giang Tiêu Nhiên suy nghĩ, sao lại thấy không khí này thật kỳ lạ?

Vừa ngừng đầu một cái, Cố Dư Lâm đã kéo cô vào trong lòng, hai tay ôm lấy hông cô, cánh môi đè xuống, vững vàng dán vào môi cô. Đêm nay thật lạnh, gió lạnh thổi vào gò má họ, không hiểu sao lại trở nên nóng bỏng.

Không biết từ lúc này tay anh bắt đầu dờn lên, lòng bàn tay cọ xát vào khối thịt mềm mại phía sau tai cô, giống như có một vật gì đó gập ghềnh, lồi lõm cứ cọ xát qua lại.

Cô nhắm mắt lại, để mặc cho anh cướp đoạt, để mặc cho anh nhẹ nhàng an ủi.

... Cái này thật không giống lần đầu yêu đương nha?

Anh bóp cằm cô, thả ra, khẽ cười:

- Lấy hơi đi.

Cô không thở được, tay đặt trên vai anh, ho hai tiếng:

- Cơ sở lý thuyết thì vững chắc, nhưng mà không giấu được là không có kinh nghiệm thực tế nha!

- Ừ.

Không biết anh đồng ý cái gì, đợi cô tỉnh lại, anh lại ngậm lấy môi cô, nhẹ nhàng cắn:

- Luyện tập mấy lần thi sẽ có kinh nghiệm thôi. Để anh luyện tập với em một chút.

...

Thái độ dửng dưng hành không sợ khổ cực này, nếu có thể dùng ở chỗ khác thì tốt rồi.

Lúc Giang Tiêu Nhiên trở về phòng thi đã không biết là mấy giờ rồi.

Cố Dư Lâm đợi cô cà phê phòng xong, vẫn không quên nhắc nhở:

- Khi nào muốn xuống lầu thì đừng đi một mình, nhớ tìm anh.

- Được, em vào đây, anh nghỉ ngơi thật tốt nha, mai cố gắng thi đấu nè!

Anh cười khó hiểu:

- Ừm, đêm nay đã đủ năng lượng rồi.

Giang Tiêu Nhiên đỏ cả mặt, nhanh chóng quẹt thẻ phòng, phía sau còn có thể nghe tiếng cười của anh.

Thực là, tuổi đã lớn, mà còn bị một đứa trẻ trêu chọc?

Liễu Kinh Kinh còn chưa ngủ, thấy cô trở về, hai người liền nhìn nhau. Liễu Kinh Kinh chỉ nhìn lướt qua cô, nhất thời liền biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cười nhạt, không nhìn ra là tâm tình gì.

Giang Tiêu Nhiên nhanh chóng đi tắm, lúc nước nóng tiếp xúc với da, bỗng nhiên cô có loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

8 giờ sáng ngày thứ hai, đồng hồ báo thức vang lên, Giang Tiêu Nhiên híp mắt tắt báo thức, ngồi dậy, mơ mơ màng màng tự xoa đầu.

Đầu hơi đau.

Vì tối qua chỉ muốn đi mua ít đồ ăn vặt nên ăn mặc hơi phong phanh, không nghĩ tới là sau đó... cùng Cố Dư Lâm ở bên ngoài lâu như vậy, trên đường hứng không ít gió lạnh, hình như có chút triệu chứng cảm mạo.

Thật ra cô cũng cảm giác được trận chung kết lần này hình như không có chuyện gì tốt.

Đầu hơi căng căng, không còn nhớ gì, hỏi Liễu Khinh Khinh:

- Hôm nay mấy giờ thi vậy?

- Chín giờ rưỡi.

Liễu Khinh Khinh nghe ra giọng cô yếu ớt:

- Sao vậy, bạn khó chịu à?

- Một chút. - Cô hít hít mũi, cảm giác mũi cũng bị nghẹt - Có lẽ là bị cảm.

- Không phát sốt chứ?

Cô vrun tay tự sờ trán mình, lại sờ sờ trán Liễu Khinh Khinh, lúc này mới lắc đầu:

- Không có.

Liễu Khinh Khinh than thở:

- Lần thi vòng loại mình bị thương, lần này chung kết bạn bị cảm, cuộc thi này thật khó khăn. Thế nào? Hay là ngủ thêm một chút?

- Quên đi. - Cô cam chịu mà vén chăn lên - Để lát về ngủ tiếp, bây giờ phải chuẩn bị thôi.

Cô vừa nấu nước nóng, vừa gọi điện thoại cho Cố Dư Lâm

- Sao vậy?

- ... Hình như em bị cảm.

- Có thuốc không?

- Không có, em đang nấu nước nóng, không mang thuốc. - Cô thâm thương nói như vậy.

Anh trả lời rất nhanh:

- Anh mua thuốc cho em, em ở phòng đợi anh đi.

- Ừ.

Tuy là bị cảm, nhưng gọi xong cuộc điện thoại này, cảm thấy thật ngọt ngào.

Cúp điện thoại, cô ngồi ở đầu giường chờ nước sôi, sau lại nhớ tới mình chưa rửa mặt, liền đi đánh răng rửa mặt.

Vừa rửa mặt đánh răng xong, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa.

Liễu Khinh Khinh hình như muốn mở cửa, Giang Tiêu Nhiên lau mặt cực nhanh, thấy chết không sờn mở cửa.

Cô mở ra một khe cửa nhỏ, cánh tay chui qua khe cửa, lòng bàn tay hướng lên:

- Đem thuốc tới sao?

Ngoắc... lấy bàn tay anh, ý bảo anh nhanh chóng cho thuốc vào lòng bàn tay cô.

Cố Dư Lâm:

- Em mở cửa đi.

- Không mở - Cô gõ cửa một cái, lại nói - Anh đưa đồ cho em trước đi.

Cố Dư Lâm nhíu mày:

- Sao không mở cửa? Em làm sao vậy?

Cô nói bằng giọng mũi:

- Em không có trang điểm.

- ...

Bên ngoài trầm mặc rất lâu.

Giang Tiêu Nhiên nghi hoặc, cửa bị người khác đẩy vào, cô còn chưa kịp phản ứng, Cố Dư Lâm đã đứng trước mặt cô.

?!

Tóc cô còn chưa chải nha!

Cô còn chưa kịp che mặt, Cố Dư Lâm đã nói:

- Mau nhanh uống thuốc nha!

Cô nhanh chóng cầm lược chải tóc tùy tiện hai cái, anh cũng đã xông vào đem thuốc tới trước mặt cô.

- Thiên linh linh, địa linh linh, có thể không uống thuốc cảm không ... - Về mặt cô cầu xin - Thật đáng mà.

Anh nhíu chặt chân mày, nghe chính cô tự sáng tác thơ, tự nhiên bị chọc cười:

- Em biết làm thơ từ lúc nào vậy? Không muốn uống thuốc vậy sao?

Mặc dù nói như vậy, nhưng anh lại lấy một túi kẹo dừa ra:

- Đáng thì ăn kẹo này!

Cô chỉ vào túi kẹo dừa:

- Sao anh biết em thích ăn kẹo này?

Anh cười:

- Anh thích loại này, em đã thích anh... thì vẹn cả đôi bên rồi.

Lúc đầu Giang Tiêu Nhiên chưa ý thức được “ vẹn cả đôi bên ” là, đến khi cô hiểu rõ... đã là sau đó mấy giờ rồi.

Bây giờ cô chỉ bất lực thổi ly nước nóng, chờ thuốc tan, nước nguội rồi nắm lấy mũi, tự mình một hơi uống sạch thuốc.

Kỳ quái là, hình như không có đắng lắm?

Cố Dư Lâm nhìn cô uống một hơi, hỏi:

- Mặt của em?

- Không cần phải nhắc em thức tỉnh lần nữa đâu! - Cô trừng anh.

- So với lúc trang điểm... có chỗ nào khác nhau sao?

...

Mẹ kiếp.

Loại đàn ông chính trực gần đây bắt đầu biết nói chuyện rồi.

- Có nha.

Cô nghiêm túc phổ cập kiến thức cho anh:

- Em thoa phấn, vẽ lông mi, còn son môi.

- Ủm - Anh cũng nghiêm túc gật đầu - Nghe không hiểu.

Đúng là việc này không cần anh quan tâm, sau này sẽ có thợ trang điểm cao cấp phục vụ cho anh mà!

Giang Tiểu Nhiên lắc đầu quầy quậy, uống cạn thuốc, Cố Dư Lâm liền cầm lấy ly đến bồn rửa tay rửa sạch. Lúc đi ra mới nhìn qua đồng hồ:

- Tám giờ bốn mươi lăm rồi, chúng ta mau lên đường thôi.

Nơi thi đấu mở điều hòa không lớn, lúc mới vào cơ thể thấy ấm áp nhưng đầu lại rất đau.

Cố Dư Lâm sợ cô lạc mất, liền kéo ống tay áo của cô:

- Đi theo anh, sau khi diễn xong thì về nghỉ ngay.

Cô gật đầu.

Ngồi xem tiết mục bên trên, mí mắt cô chậm rãi rũ xuống, cuối cùng không chịu nổi, liền tựa lưng vào ghế mà ngủ.

Ngủ không được bao lâu, Cố Dư Lâm đẩy tay cô:

- Đến chúng ta rồi, ngoan, đầu tiên đứng lên một cái.

Cô mở mắt, trong mắt còn một tầng hơi nước mờ mờ.

- Được không? Không được thì không thi nữa.

Cô nỗ lực lắc lắc đầu:

- Không thể không thi, đi thôi.

Cố Dư Lâm đuổi tay qua.

Cô vội vàng che ngực:

- Sao vậy?

- Em chưa cời trang phục.

Lúc này cô mới phát hiện lễ phục trình diễn ở bên trong, bên ngoài là áo khoác lông rất dày, cô quên cời ra.

Cởi xong áo khoác, cô nhắc váy lên một chút, được Cố Dư Lâm dẫn lên sân khấu.

Bọn họ ngồi xuống trước cây dương cầm, anh nghiêng đầu hỏi cô, cô gật đầu.

Bắt đầu diễn tấu.

Thật ra mọi thứ đều rất bình thường.

Cô lo sợ cảm cúm ảnh hưởng tiết mục, vẫn luôn cố gắng nhớ nhịp, rất sợ đàn sai.

Lúc Cố Dư Lâm bắt đầu hát, trong đầu cô “Ầm” một tiếng, có gì đó bị cắt đứt rồi.

Câu tiếp theo là gì? Cô nên hát cái gì đây?

Cô cau mày cố gắng nhớ lại, đầu óc cô hỗn loạn như bị đặt trên lò nấu sôi, bong bóng nổi lên, sôi sùng sục, làm tâm trí cô mơ hồ cả rồi.

Tiểu rồi!

Một luồng khí nóng bao trùm lấy cô từ phía sau, rất nhanh ôm lấy toàn thân cô, cả khuôn mặt cô lập tức đỏ ửng.

Làm sao nói cho anh biết là mình quên lời rồi?

Phía trước có micro, nói ra không phải sẽ bị lộ à?

Phản lời của Cố Dư Lâm đã sắp kết thúc.

Đến lượt cô.

Tay cô vẫn đặt ở chỗ cũ, cũng không cất ra ca từ nào, lo lắng nhìn anh.

Anh rất nhanh hiểu rõ, liền bắt đầu phiêu thêm:

- Woo

Giọng phiêu lên cao, anh đã bắt đầu lên tông đến giới hạn rồi ...

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô đã nhớ ra ca từ!

Sau đó liền bắt đầu hát.

Đúng lúc cô bắt đầu cất tiếng hát, Cố Dư Lâm cũng phối hợp mà ngừng lại.

Sợ bóng sợ gió một hồi rồi!

Xuống sân khấu, cô lau mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút nữa cả người đã ngã vào trong ngực anh.

- Hiệu quả thế nào... Có hay hay không?

- Đừng suy nghĩ nhiều như vậy - Cố Dư Lâm thoải mái - Xong rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi thôi.

Sau khi xin phép cô Đào, Cố Dư Lâm dẫn cô về khách sạn.

Đứng trước cửa phòng cô, thấy Cố Dư Lâm vẫn bước một chân vào, Giang Tiểu Nhiên hỏi:

- Anh không về phòng à?

- Không có đem thẻ phòng.

Sau đó một chân khác của anh cũng nhảy vào, thuận thế đóng cửa kỹ lại.

- Làm sao, sợ anh làm gì em à?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Dạy kèm

Giang Tiểu Nhiên giặt mình một cái.

... Đây là lần đầu tiên họ ở cùng một phòng nha, hơn nữa lại còn là trong khách sạn.

Không cam lòng tỏ ra yếu thế, cô chột dạ trả lời:

- Không sợ nha, dù sao bây giờ em cũng là bệnh nhân.

- Không sao, chơi với bệnh nhân cũng rất thú vị.

???

!!!

Anh có biết mình đang nói cái gì không?

Quên đi, ngược lại tâm trí cô rất vững vàng, nếu như không trọng sinh, cô đã sắp đến năm tư Đại học... nếu như muốn phát sinh chuyện gì đó, OK, cô biết là mình hoàn toàn có thể tiếp thu mà.

Nghĩ như thế, cô liền thấy sáng suốt, đến phòng tắm thay đồ ngủ rồi nằm ịch xuống giường, đắp chăn chuẩn bị ngủ.

Chờ đã... Người đang đưa lưng về phía cô đang làm gì thế? Cởi quần áo?

Cô rút người lại.

Mặc dù không bài xích, nhưng tốt xấu là lần đầu tiên, cũng không thể ở nơi như vậy, lại còn đang bị cảm nữa chứ?

Cô nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Rất nhanh nệm lún xuống một cái, Giang Tiêu Nhiên rõ ràng nghe được tiếng nhịp tim của mình.

Anh vươn cánh tay, gồng đầu cô lên cánh tay mình, sau đó vòng chặt lại, hai người gần gũi chặt chẽ với nhau.

Anh đang sờ tóc cô.

Giang Tiêu Nhiên cảm nhận rất rõ mỗi động tác của anh, nghe được âm thanh các sợi tóc chà vào nhau giống như âm thanh tĩnh điện, còn nghe được giọng cười nhạt của anh.

Cô suy nghĩ nhiều, chỉ là một cái ôm thuần túy, tay anh rất đúng quy củ, không hề lộn xộn. Anh ôm cô như ôm lấy bảo bối rất vất vả cả đời được, mỗi động tác đều rất cẩn thận và quý trọng.

Trái tim cô nhẹ nhàng rung động.

Yêu đương sau khi trưởng thành không ít thì nhiều cũng gắn với “dục vọng”. Cô có một bạn cùng phòng, nói chuyện yêu đương một năm còn không có ở chung, sau đó bị cô bạn kia bắt gian tại trận, bạn trai kia lại nói như rất có đạo lý là: Đàn ông ai mà không như vậy! Tự em xem lại bản thân đi, treo giá lâu như vậy, khi nào mới đủ đây?

Hình như yêu đương một năm mà chưa xảy ra quan hệ là một chuyện rất mất mặt.

Thời đại này mọi thứ đều phải diễn nhanh tốc độ, Giang Tiêu Nhiên lại mong chờ tình cảm chân thành tha thiết, nước chảy thành sông, không cần gấp gáp, cứ từng bước từng bước.

Cô rất thích quan hệ để chịu hiện tại.

Tình cảm phát triển đến một giai đoạn nhất định sẽ làm việc cần làm, đây thật sự là điều rất bình thường.

Nếu như một người yêu bạn không đủ, sao có thể cam tâm tình nguyện dâng hiến cho bạn?

Cho nên cô thực sự thích hình thức ở chung hiện tại giữa hai người.

Nghĩ tới đây, cô nhịn không được mà ngẩng đầu lên, hôn lên cằm anh một cái.

Cánh tay anh không biết lấy đâu ra một viên kẹo dừa, hỏi cô:

- Muốn ăn không?

Lúc anh nói lời này, giọng nói ấm áp hơn vài phần, kết hợp với cái nhử mày, làm cho Giang Tiêu Nhiên không thể không gật đầu.

Anh xé bao kẹo, Giang Tiêu Nhiên nhìn viên kẹo kia đang tiến về phía miệng cô, cuối cùng lại rơi vào... trong miệng anh?

- A?

Anh cắn một góc kẹo, còn hơn phân nửa viên kẹo lộ ra ngoài. Anh cúi thấp đầu, tới gần miệng cô, hỏi:

- Ăn không?

Cô nhắc nhở:

- Em bị cảm đó.

Anh cười:

- Không liên quan.

Cô muốn ăn kẹo nhưng môi cô đã bị môi anh ngậm lấy. Động tác lưu loát, cực kỳ thuần熟, rất có kỹ xảo.

Giang Tiêu Nhiên bắt đầu hoài nghi, cuối cùng thì ai là người trọng sinh đây...

Có thể do cô không biết, chuyện này không thầy dạy cũng có thể tự học, căn bản không cần kỹ thuật, chỉ cần tuân theo bản năng là tốt rồi.

Giang Tiêu Nhiên bị anh hôn đến thiếu đường khí, cảm giác duy nhất là, viên kẹo dừa này thật ngon.

Âm thanh va chạm nhẹ nhàng của kẹo dừa và hàm răng ngăn ngui mà trong trẻo, tiếng động phong phú xung quanh.

Hôn rồi hôn, cô cảm thấy mình đang ăn kẹo.

Vì vậy khi viên kẹo kia dính vào răng cô, cô vô thức cắn răng lại, muốn nếm vị kẹo ngọt kia.

Trước đây không phải đều ăn kẹo như thế sao?

Nhưng mà chỗ cô cắn cũng mềm nhũn mà cắn lại không đứt...

Cố Dư Lâm bị đau, “A” một tiếng, tuy là tức giận nhưng giọng nói vẫn có vài phần vui vẻ:

- Em là cún à?

Cô tập trung nhìn vào môi dưới của anh, nó đã bị cô cắn tạo thành một vết thương nhỏ.

- Em là loài cún, anh chắc chắn là loài...

Hai chữ “ngra đực” bị cô nuốt trở về.

- Sao? Loài gì?

Cô cười lấy lòng:

- Mèo, meo meo meo.

Cô tự nhớ lại chuyện vừa rồi mà đỏ mặt, anh thấy cô có vẻ thiếu không khí, hỏi:

- Sao vậy?

Cô nuốt nước miếng, một lát sau thì tìm được lí do tốt:

- Hơi nóng...

Anh buồn cười liếc mắt nhìn cô, ngay lập tức, cười nói:

- Nóng thì cởi bớt ra.

Đứt lời, tay liền đưa tới, cởi chiếc nút thứ nhất trên áo ngủ của cô:

- Cởi nút chặt như thế, không nóng mới lạ.

Nhìn bộ dạng anh chăm chú cởi nút áo cho cô, cô không thể giải thích được cảm giác ngày càng nóng lên này...

Cô nín thở, cảm giác toàn bộ dây thần kinh đều tập trung trên tay anh, móng tay của anh được cắt dũa tỉ mỉ, chỉ là đôi tay kia, móng tay kia lại nhẹ nhàng quét qua nơi mẫn cảm trên cổ cô.

Anh thông thả ung dung cởi được một nút áo, thấy cô đỏ mặt, ánh mắt mờ mờ, không nhìn cười được, hỏi:

- Sao vậy, nhìn ánh mắt của em, là hy vọng anh cởi thêm mấy cái nút nữa à?

Cái tay anh bắt đầu rục rịch, chuẩn bị đưa xuống, cô vội vàng kéo chân anh, giải thích:

- Khăng định không phải nha!

Anh biến sắc, từ trong chăn bắt lấy mắt cá chân của cô, giọng nói cũng trầm xuống ba phần:

- Đừng lộn xộn!

- ...

Giang Tiêu Nhiên ý thức được điều gì đó, cuối cùng cam chịu mà lẩn vào góc giường, rúc mình lại thành một khối.

Không bao lâu, nhiệt độ cơ thể quen thuộc lại tới gần, anh ôm cô vào ngực, vỗ nhẹ một cái:

- Ngoan, nhanh ngủ đi.

Xế chiều hôm đó trở về trường, “Cặp đôi hai tốt” tới đón bọn họ.

“Cặp đôi hai tốt” là Triệu Gia Ánh tự đặt cho cặp đôi giữa cô ấy với Lý Gia Viên (Do tên hai người có chữ “gia”, “gia” nghĩa là tốt đẹp), sau khi đặt xong còn rất đắc ý nữa. Ngay sau đó, lại đặt cho Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm tên “Cặp đôi nghiêm nghị”, sau đó còn nói thêm

- Tên này rất tốt, nghe giống như người lập công thời dân quốc, rất có tinh thần.

Giang Tiêu Nhiên đề nghị:

- Bạn tự mình hăng hái đi, mình đã đủ nhiệt tình rồi.

...

Lý Gia Viên tỉnh mắt, lập tức nhìn thấy vết thương ở môi dưới của Cố Dư Lâm:

- Miệng mày ... bị sao vậy?

- Nóng trong người.

- Trời, trời lạnh gần 0 độ, mày mặc ít như vậy mà còn có thể nóng trong người?

Cố Dư Lâm nháy mắt:

- Không được à?

Bệnh cảm của Giang Tiêu Nhiên xem ra rất nghiêm trọng, đã lây cho Cố Dư Lâm rồi, giọng của anh nghe rõ giọng mũi hơi khàn khàn.

Giang Tiêu Nhiên thì đang ở bên cạnh cầm khăn tay lau nước mũi.

Triệu Gia Ánh đẩy đẩy tay Lý Gia Viên:

- Anh có mù không, không thấy ra hai người họ đều bị cảm à?

Lý Gia Viên liền bưng tỉnh:

- Ô ồ, thì ra là vậy! Tốc độ này rất tốt, rất tốt!

Giang Tiêu Nhiên:

- ... Sao hai người không đi diễn kịch Song Hoàng đi! (loại kịch một người diễn phía trước không phát ra tiếng, một người nói phía sau, đứng ở vị trí khuất trên sân khấu)

Cô Đào thông báo một chút, nói kết quả một tháng nữa mới có, ban tổ chức tặng mỗi người ít quà lưu niệm, sau đó ai về trường nấy.

Chỉ còn 2 ngày nữa là đến kì thi học kỳ rồi. Môn Địa lý của Cố Dư Lâm nhờ sự phụ đạo của cô đã vững kiến thức cơ bản, chỉ cần không xảy ra bất trắc gì sẽ không chỉ thi được 26 điểm.

Cuối cùng đã tẩy trắng được một lịch sử đen tối, lòng Giang Tiêu Nhiên cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Cô nhắc nhở:

- Lần thi tới này... em ở ban 6 chờ anh?

Anh cười, có chút xem nhẹ:

- Không cần. Lần này em có thể vượt lên mấy ban nữa?

- Có thể lên Ban 4, 5 - Cô suy nghĩ một chút - Mấy lần thi thử gần đây em đều phát huy rất tốt.

Anh quyết định:

- Vậy em ở ban 4 chờ anh đi.

- Anh thật sự có thể tới ban 4 sao? - Cô thử dò xét - Từ Ban 9 lên Ban 4, chẳng phải là một bước nhảy vọt sao?

Anh cười:

- Đương nhiên.

Cố Dư Lâm mấy hôm trước còn nói “đương nhiên”, lúc này đang ngồi ở thư viện, mặt rất khó coi.

Giang Tiêu Nhiên nhìn thoáng qua bài thi trước mặt anh - Ban 5, hạng 10.

...

- Thực sự rất tốt rồi, nhảy lên cả 4 ban, lịch sử của Đức Cao chưa từng có loại tiến bộ này nha - Cô vui vẻ an ủi - Em cũng là gần hạng cuối ban 4 mà, hai chúng ta không kém bao nhiêu mà.

An ủi nửa ngày, tâm trạng của kẻ kiêu ngạo Cố Dư Lâm cuối cùng cũng tốt lên một chút:

- Lần sau, chúng ta cùng đến ban 3.

- Được được. - Giang Tiêu Nhiên liếc mạng gập đầu - Mau viết đề bài đi! Rất nhiều bài tập đang chờ anh này!

- ...

Xế chiều khi ra khỏi thư viện, trên đường có người phát tờ rơi, Giang Tiêu Nhiên nhìn một tờ, là dạy khiêu vũ.

Nhìn thấy cô nhìn tờ rơi đến mê mẩn, Cố Dư Lâm hỏi:

- Làm sao, muốn học à?

- Có chút. - Cô lại nhìn tờ rơi lần nữa - Anh biết khiêu vũ không?

Anh không chút do dự, nói chắc như đinh đóng cột:

- Không biết.

Xem ra là sau đó mới bắt đầu học khiêu vũ.

- Sắp đến nghỉ đông rồi, không bằng chúng ta đi tập luyện rèn luyện thân thể một chút đi!

- Rèn luyện thân thể có rất nhiều phương pháp mà - Anh hí hửng - Tại sao lại khẳng định chọn cái này?

Đương nhiên là do bây giờ chưa bận rộn, cần phải chuẩn bị cho thành công sau này của anh... Hơn nữa, để tăng khả năng cạnh tranh của anh trong giới showbiz mà...

Giang Tiêu Nhiên:

- Có thể... anh sẽ có năng khiếu khiêu vũ thì sao?

Anh lắc đầu cười:

- Anh không có khiếu khiêu vũ.

Trong đầu Giang Tiêu Nhiên hiện lên hình ảnh anh khiêu vũ cùng động tác kêu gọi, điều luyện ở đời trước, trong lòng tự bác bỏ lời này của anh.

Không ai thích hợp khiêu vũ bằng anh.

- Không thử làm sao biết - Giang Tiêu Nhiên nói - Anh nhảy cho em xem thử đi!

- Sau này đi! - Anh kéo sang chuyện khác - Không về nhà sớm thì mẹ em sẽ lo lắng đó.

Thực ra gia đình Giang Tiêu Nhiên không quản cô quá nghiêm ngặt, nhưng mỗi cuối tuần cô đều không ở nhà, buổi tối cũng về muộn, cha mẹ chắc đã sinh ra nghi ngờ. Nhưng vì nhìn thành tích ngày một tăng lên của cô, cho nên cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu về trễ quá cũng sẽ gọi điện cho cô.

Cố Dư Lâm suy nghĩ:

- Anh luôn hiếu kỳ, mỗi lần xin ra ngoài, em sẽ nói thế nào với cha mẹ?

- Thì nói là đi làm bài tập, cùng với Triệu Gia Ánh. Bọn họ đều biết Gia Ánh, em còn ở nhà Gia Ánh rất nhiều lần.

Cô hoàn toàn không phòng bị mà trả lời như thế.

Ánh lửa trong mắt anh chột lóe sáng.

Sau lần kiểm tra chia lớp đó rất nhanh sẽ đến kỳ thi cuối kỳ, tiếp đó sẽ nghỉ đông, nhưng mà nghỉ vài ngày lại bắt đầu học thêm.

Giang Tiêu Nhiên vội vàng đan khăn quàng cổ, đầu tiên mua len và móc, buổi tối dành ra nửa giờ để đan. Đan xong cũng đã đến kỳ thi.

Lần này cuối cùng hai người cùng thi được chung một lớp, đáng tiếc là sau 12 ngày nghỉ đông mới có thể ngồi cùng một lớp.

Nhưng mà, Cố Dư Lâm rất biết tìm cách giải quyết.

Anh chỉ vào phiếu điểm của hai người:

- Với số điểm của hai chúng ta thì có thể cùng luyện tập giải đề được rồi. Tôi nay dạy kèm ở nhà... giúp anh cùng tiến bộ nha?

...

Mãi đến khi vào cửa, bị anh đè trên cửa, ní non tâm tình bên tai cô, Giang Tiêu Nhiên mới phản ứng được:... đều là lừa đảo mà!

Cầm Cố Dư Lâm đặt trên vai cô, giọng mang theo ý cười, lại có chút gian xảo giả vờ vô tội:

- À, anh quên mất, đêm nay không có giờ học.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha Cố đại thần thật không biết xấu hổ mà!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Khám phá

Do trong phòng khá tối, Giang Tiêu Nhiên không nhìn rõ xung quanh, vì vậy cảm xúc bị phóng đại cực hạn, nhện không được mà đẩy anh một cái:

- Người lớn nhà anh đâu?

- Không có, anh ở một mình.

- Ở một mình? - Cô khiếp sợ - Sao anh không nói sớm?

- Nói sớm thì em có đi theo anh à?

Cô bị chặn họng, dừng một chút lại hỏi:

- Bắt đầu từ khi nào anh ở một mình?

- Năm năm trước rồi.

Giọng của anh có chút buồn bực.

Sau khi nổi tiếng, có rất nhiều tin đồn về gia đình anh, nhưng anh bảo vệ gia đình mình rất tốt, không hề có tin tức chính xác nào được đưa ra, vì vậy Giang Tiêu Nhiên chưa bao giờ chắc chắn về hoàn cảnh nhà anh.

Anh ở một mình? Tại sao lại ở một mình? Lúc trước nói chuyện với Lý Gia Viên chẳng phải có nói thành tích xuống cấp là liên quan đến việc nhà sao?

Nhận thấy sau lưng có vật gì đó vương vương, Giang Tiêu Nhiên mò lấy, thì ra là công tắc, liền nhấn mở đèn.

Ngôi nhà bảy tám chục mét vuông, phong cách trang trí theo kiểu đơn giản, tông màu trắng đen làm chủ đạo, nhưng mọi thứ rất đầy đủ. Có phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách, toilet cũng ngăn nắp, phòng bếp thì có một ít rau xanh.

Trên ghế salon có hai cái áo khoác và một chiếc áo lông, một cái gối và một tấm chăn lớn. Trên bàn bày nhiều đồ ăn vặt, nhạc phổ, vở bài tập và bút viết.

Không quá lộn xộn nhưng cũng không ngăn nắp.

Đầu Cố Dư Lâm chôn ở cổ cô, hơi thở ấm áp phun lên da cô, làm cả người cô nóng theo.

Ánh mắt cô bị một căn phòng hấp dẫn. ..., phòng sách của anh không thể gọi là phòng sách mà là một căn phòng sáng tác. Gần cửa sổ đặt một cây đàn dương cầm, kiểu dáng hơi cũ nhưng rất sạch sẽ, nhìn ra được chủ nhân rất quý trọng nó.

Giang Tiểu Nhiên sờ sờ tóc anh, suy nghĩ hồi lâu, không biết nên nói gì. Nửa ngày mới thốt ra được:

- Em có thể đến nhìn phòng sách của anh không?

Cố Dư Lâm ngồi dậy, cô quan sát vẻ mặt của anh... thực ra không có biểu cảm gì, đó đã thành thói quen.

Một mình ăn uống xem tivi, một mình sáng tác, luyện đàn, một mình quá lâu, đã thành thói quen.

Sau khi cô xuất hiện, ngược lại đem đến không ít không khí náo nhiệt.

Anh kéo cô vào trong phòng sách, trong đó có một cái tủ, đều là sách.

Cô chỉ vào quyển “Thất lạc cõi người” hỏi anh:

- Anh đều đọc qua mấy quyển này sao?

- Xem rồi, có đôi khi mất ngủ, xem vài trang sẽ mệt mỏi - Anh nói đùa.

Cô nhin không được mà hít thở sâu, chỉ vào một dãy sách nổi tiếng:

- Trời anh, anh xem qua nhiều tác phẩm nổi tiếng như vậy à!

Bầu không khí nặng nề bị phá vỡ hoàn toàn.

Anh cười cười, bóp lấy hông cô:

- Ngoài những tác phẩm nổi tiếng này, mấy cái khác cũng không phải là anh chưa xem qua...

???

Còn có thể trò chuyện nghiêm túc không?

Cô chỉ chỉ vào một đồng nhạc cụ trong góc phòng:

- Những loại nhạc cụ này, anh đều biết chơi sao?

- Rảnh rồi, học để giết thời gian.

...

Nghe lời này, người khác nhất định cảm thấy anh không nghiêm túc. Nhưng cô cảm thấy, những năm qua, anh thật cô đơn.

Giang Tiểu Nhiên bùng tỉnh:

- Chờ đã! Giáo viên của anh là nam hay nữ?

-

Anh bình tĩnh trả lời:

- Nữ có nam có, lịch học khác nhau, thầy cô khác nhau.

Tính thế nào cũng không thể có đáp án làm cô hài lòng, cô giáo... nguy hiểm... mà thầy giáo... thì càng nguy hiểm hơn.

Cố Dư Lâm nhìn cô đang ngẩn ngơ, nhúu mày hỏi:

- Có phải đói bụng rồi không? Anh làm đồ ăn cho em ăn?

- Anh biết nấu ăn à?

Anh nhướn mày:

- Nói như thế chẳng lẽ lẽ, tét cửa hàng bên ngoài không mở cửa thì anh sẽ chết đói ở nhà à?

Ngay cả lễ, tết cũng ở một mình?

Giang Tiêu Nhiên muốn mở miệng hỏi, nhin cả buổi, vẫn không nói câu gì.

Cái này cần anh tự nguyện chia sẻ với cô thôi!

Cố Dư Lâm nấu mì rất nhanh, sau khi hai người ăn xong... thì rúc ở salon xem ti vi.

Giang Tiêu Nhiên đang ngồi ôm gối trong lòng, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, đây sẽ là lần đầu tiên họ cùng xem ti vi, cô và anh sẽ trải qua thời gian thư giãn lãng mạn ấm áp.

Cô cúi đầu, đến khi Cố Dư Lâm ngồi xuống thì nghe được âm thanh quen thuộc từ ti vi phát ra.

- Một cô gái trẻ đến nhà bạn cùng học vào buổi tối, sau đó đột ngột tranh chấp bị bạn học trước hiếp dâm sau giết chết, vứt xác ra đồng hoang. Không biết tranh chấp gì mà đến như vậy? Người bị tình nghi không có ý thức pháp luật, khi đối diện với tòa án rất thờ ơ. Rốt cuộc do sự thiếu sót của giáo dục hay bản thân ý thức đạo đức không có? Chào mừng các bạn đón xem chương trình “Đến gần xx” để cùng giải mã “Tình yêu cố chấp” là gì.

Giang Tiêu Nhiên:

- ...

M* kiếp, thật khinh thường.

Cố Dư Lâm không hề thấy gì khác thường, mở một gói khoai tây chiên, hỏi cô:

- Em ăn không?

Cô nói:

- Anh có cảm thấy bầu không khí hiện tại rất kỳ lạ?

?

- Có phải em đang ám chỉ anh không?

- ...

- Miếng khoai tây này có bị hạ độc không?

Cố Dư Lâm nở nụ cười, nhìn qua là người hiền lành:

- Anh mà cần hạ độc?

Tâm tình Giang Tiêu Nhiên bay thẳng đến trời xanh, nhớ đến concert năm đó, áo của anh nửa còi nửa mặc, quần đen bó sát, phát sóng trực tiếp trước mặt vài tỷ khán giả ...

Lần kia Giang Tiêu Nhiên ngồi xem cùng cha mẹ, xem đến mặt cô đỏ rần vì thẹn thùng.

Không sai, anh không cần hạ độc, anh chính là tốt nhất rồi.

Cố Dư Lâm lại gần:

- Đang suy nghĩ gì thế? Mặt đỏ lên rồi kìa.

Cô phục hồi tinh thần, chỉ vào cánh rừng rậm trong màn hình TV:

- Đang suy nghĩ hán ta sẽ đem giấu người bị hại ở đâu.

Lúc này anh mới phản ứng được, muốn mở miệng, há miệng nhưng không nói gì.

Giang Tiêu Nhiên cho là anh muốn nói chuyện trong nhà, hoặc là tức giận vì đang thời khắc đẹp đẽ mà cô lại xem tiết mục giáo dục pháp luật. Vì vậy cô hỏi tới:

- Sao vậy? Muốn nói gì à?

Anh lắc đầu:

- Vẫn nên quên đi.

Thật là gọi lên lòng hiếu kỳ của cô:

- Đừng mà, nói đi, nói đi, em muốn nghe!

- Vậy anh nói à?

- Tốt!

- Thật ra giấu chỗ nào cũng sẽ bị phát hiện, bởi vì trước khi ra cửa đã để lại manh mối, hơn nữa thời điểm quá giang xe cũng rất khả nghi, mà rừng cây này nhìn rất sâu, thực ra thường có người...

Trời ạ, anh đang thảo luận tiết mục pháp luật với cô à?

Giang Tiêu Nhiên mặt không đổi sắc, cầm miếng khoai tây chiên bỏ vào trong miệng anh:

- Được rồi, ăn miếng khoai tây chiên nha!

Anh bị cô chọc cười, sờ sờ cằm cô:

- Nói chuyện với em... rất vui vẻ.

Anh không nói lời nào mà nằm cuống, gối đầu lên đùi cô.

Cô sờ sờ tóc trên trán anh, lại sờ lông mày anh, lẩm bẫm:

- Chắc là phải đem dao cạo, tia lại lông mày cho anh...

- Sau này cũng được.

Ngược lại anh không hề bài xích.

Lúc này cô mới nhớ tới chuyện đàn guitar:

- Được rồi, không phải nói em dạy anh đánh guitar à?

Anh di chuyển thất lưng, lúc này mới ngồi dậy, đi đến phòng sách ôm guitar ra.

Cô nhận lấy đàn anh đưa tới, nhàn nhạt cười:

- Lần đầu tiên đánh guitar, để em chỉ anh.

Anh cứng chịu vỗ vỗ đầu cô.

Cô không nói gì, suy nghĩ hồi lâu, dạy anh hợp âm.

Ngón tay anh rất dài, rất thích hợp để đánh guitar, di chuyển ngón tay cực kỳ nhanh nhẹn.

... Giang Tiêu Nhiên nghĩ đến ngón tay ngắn của mình, lúc bấm hợp âm thật khó mà.

Cô dạy anh những hợp âm cơ bản nhất:

- Ấn quá nhẹ, dùng thêm lực nữa.

Anh ấn mạnh thêm:

- Dùng sức như vậy đủ chưa?

... Vì sao mỗi lần nói chuyện nghiêm chỉnh thì đều bị anh nói thành chuyện không đứng đắn!

Cô cười:

- Không được, phải làm tay đau đến mới thôi.

Dạy dạy đến lúc không biết rõ tại sao mà cô lại ôm guitar ngồi trên đùi anh ấy.

Cánh tay anh ôm lấy cô, lúc bấm hợp âm sẽ lướt qua cô, thực là trêu chọc cô mà.

Một cái rồi một cái, lúc thì dịu dàng, lúc thì mạnh mẽ.

Ở sau lưng cô, anh nhẹ giọng hát:

- Anh nhìn vào mặt em/ Nhẹ nhàng viết ra hợp âm/ Viết nên tình yêu đầu tiên/ Ghi chép những gì trong quá khứ.

Cô mỉm cười:

- Em biết là anh biết đánh đàn guitar, anh cố ý gạt em có đúng không?

Anh đặt guitar sang một bên, hôn lên cổ cô từ phía sau:

- Cho nên vấn đề học đàn đã được giải quyết, chúng ta có thể làm gì khác rồi.

Chuyện thân mật nhất cô từng làm chỉ là hôn sâu thối, cho tới bây giờ, thân thể tiếp xúc thân mật chỉ là số không.

Trong phòng khách có một mùi hoa nhàn nhạt, Giang Tiêu Nhiên đang suy nghĩ loại hoa gì lại khiến người ta đầu óc choáng váng, hoa cả mắt, ý loạn tình mê.

Quên đi, không suy nghĩ nữa.

Cô không biết cánh tay mình khoắc ở đâu, cũng không biết giờ phút này bản thân đang ở đâu, giống như trên thế giới này chỉ còn hai người bọn họ, trời đông giá rét, hai người chỉ có thể dựa sát vào nhau sưởi ấm.

Nụ hôn của anh giống như cướp đoạt, trượt tay đến bên hông cô, từ dưới vạt áo cô mà tham lam tiến vào.

Ngón tay lạnh như nước đá, thân thể lại nóng bỏng, chỉ có thể tiếp xúc càng nhiều mới có thể cân bằng lại. Tay anh dạo chơi từng bước, giống như đang đánh từng nốt nhạc lên đàn dương cầm.

Âm tiết từng bước tăng lên...

Một âm thanh đột ngột vang lên, bài hát này liền bị cắt đứt, im lặng.

Hai người bọn họ giống như hai đứa trẻ rơi vào trong mộng, không hẹn mà gặp nhìn vào điện thoại di động trên bàn, là tiếng chuông dành riêng cho mẹ cô.

Anh sửa sang quần áo cho cô, cảm xúc bị đè nén, lại hôn vào trán cô:

- Được rồi, anh đưa em về nhà.

Kì nghỉ đông buồn bã này vì “sự kiện” kia mà có khởi đầu mới.

Cũng không thể mỗi ngày đều mang danh nghĩa đi học mà quanh mình chính đại đi gặp Cố Dư Lâm. Giang Tiêu Nhiên gục xuống bàn, vừa viết đề bài mà lòng đề đầu đầu.

Cửa sổ bỗng có âm thanh phát ra.

Có một hòn đá nhỏ bị ném vào, đụng phải kính cửa mà rơi xuống.

Giang Tiêu Nhiên không để ý tới, không lâu sau, lại có một hòn đá nữa.

Trẻ con nghịch ngợm nhà ai?

Giang Tiêu Nhiên đẩy cửa sổ ra, nổi giận đùng đùng mà nhìn xuống...

Cố Dư Lâm mặc bộ quần áo lông màu đen, thoát nhìn lại không có chút cồng kềnh. Anh đang ngẩng đầu lên, khoe mắt, đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười đắc ý, một tay anh đang cầm một nắm đá. Anh ít khi cười như vậy, đáng vẻ bây giờ giống như ăn trộm được mèo con hay như chai mật lấy kẹo của trẻ con.

Được rồi, đây là nhà cô.

Cô gọi điện cho anh, anh giơ tay kia lên, khẽ cúi đầu, sợi tóc mềm mại bay trong gió.

- A lô?

Cô cười:

- Anh chạy đến đây làm gì? Không lạnh à?

- Muốn gặp em - Ở bên kia ống nghe, anh thở dài một hơi, rồi lại hít vào - Ba mẹ em có ở nhà không?
- Mới ra ngoài mua đồ ăn rồi.
- Khoảng... bao lâu sẽ về?
- Một giờ - Cô đem điện thoại kẹp giữa khuôn mặt và bả vai, cùng lúc đó nhanh chóng dọn dẹp giường và bàn học - Anh có thể lên rồi, vẫn còn thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thân Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Âm áp

Cô vừa mới rời giường không bao lâu, còn chưa đắp chăn, đang chuẩn bị chờ chút đi ngủ trưa luôn.

Cúp điện thoại, nghĩ là anh đi lên cần 5 phút đồng hồ, Giang Tiêu Nhiên lập tức bắt đầu nhanh như điên dọn dẹp bàn ghế.

Đem cây bút cuối cùng bỏ vào hộp bút, điện thoại vang lên.

Giang Tiêu Nhiên hoảng loạn, nhìn kỹ, là điện thoại của Cố Dư Lâm.

Nhận điện thoại.

- Anh đến rồi.

Cô vừa nói chuyện vừa đi đến mở cửa:

- Sao không nhấn chuông?

Hỏi xong, cửa vừa vặn mở ra, Cố Dư Lâm vẫn ung dung đứng bên ngoài, nói:

- Làm chuyện bí mật sao có thể quang minh chính đại như thế, còn nhấn chuông cửa à?

Lúc anh nói chuyện, từng tầng sương mù lạnh lẽo thả ra không khí.

Cô ngắt lời:

- Lại thần bí rồi!

Vào phòng, Cố Dư Lâm dậm chân:

- Anh có cần thay dép không?

???

???

Không còn ý thức bí mật nữa à đại ca?

Giang Tiêu Nhiên trả lời:

- Nếu thay dép xong mà cha mẹ em đột nhiên trở về, không phải sẽ để lại chứng cứ sao? Nhỡ như họ về thật, anh mang giày của anh sẽ dễ chạy hơn.

Anh cười:

- Em thật có kinh nghiệm.

- Cảm ơn đã quá khen!

Cô đi rót cho anh ly nước, vừa quay đầu lại đã không thấy anh đâu.

Giang Tiểu Nhiên bung nước đi đến nhìn thoáng qua phòng mình, quả nhiên, anh đã ngồi trên giường cô rồi.

Cô đưa nước cho anh, anh chỉ một cái:

- Đây là cái gì?

Cô quay đầu nhìn, là một áo bra nhỏ đang nằm trên gối nằm bên cạnh.

Quên cất rồi!

Cô lập tức đi đến, giấu lại dưới gối. Vì che đậy về bối rối, cô liền sáng suốt tìm chủ đề nghiêm túc để nói.

Giang Tiểu Nhiên:

- À, thi văn nghệ có kết quả rồi, sáng nay cô Đào đã thông báo cho em.

- Sao? Giải mấy?

- Tiết mục của mình và tiết mục khiêu vũ kia đều hạng nhất.

Giang Tiểu Nhiên thở phào nhẹ nhõm

- Lúc đó thiếu chút nữa lo đi dạo mà hỏng rồi, em còn tưởng không có giải nào.

May mắn là hai người phối hợp tốt với nhau, nếu không... Cô dành nhiều thời gian như vậy để xóa bỏ lịch sử đen tối của anh, cuối cùng lại tạo cho anh một vết nhơ thì thật là không thể nói nổi.

Giang Tiểu Nhiên đứng lên, đang chuẩn bị ít đồ ăn vặt thì thấy cha mẹ đang về.

- Mau mau nhanh lên!

Cô đẩy anh:

- Đi mau, họ về kia!

Cố Dư Lâm không nỡ, chăm chú nhìn phòng cô.

- Đừng nhìn nữa, về sau sẽ có thời gian nhìn.

Cô đẩy anh tới cửa:

- Nếu anh không đi thì sau này không còn thấy em đâu!

Cha mẹ vẫn làm công tác tư tưởng là không thể yêu sớm, nếu như yêu sớm mà lén lút thì coi như không sao, đằng này lại đem cả người đến cửa thì chắc chắn cô không còn đường về mà!

Nếu như nhìn qua sẽ không khó biết được nguyên nhân cô muốn chuyển trường, lẽ như họ bắt cô chuyển trường khác nữa, vậy thật là không ổn rồi.

Đẩy Cố Dư Lâm ra cửa, cô đóng cửa lại, tay đẩy ra ngoài, ý bảo anh đi nhanh một chút.

Anh ấn thang máy, cô nói to lên:

- Anh còn chờ thang máy sao, nếu họ tới thì xong rồi, đi thang bộ đi, nhanh lên một chút!

Anh xoay người, đi hai bước, vòng lại, về mặt nghiêm trọng.

Tới đây?!

Anh đi tới, đứng bên cửa kéo cô, tay cô còn đang nắm khóa cửa, cứ thế bị kéo ra, cả người bị kéo ra ngoài. Cố Dư Lâm ôm cô một cái, lúc này mới nhanh chóng xuống lầu.

Cô suyết chút nữa nhìn theo phía bóng lưng anh mà la lên.

Cũng may cha mẹ chưa tới, lòng cô còn bất ổn, nhanh chóng đi vào, đóng kỹ cửa lại. Cửa vừa mới đóng, bên ngoài truyền lên tiếng thang máy mở ra.

- Giang Tiểu Nhiên, mở cửa.

Giang Tiểu Nhiên? Mẹ vừa gọi cả tên họ của cô, cô cảm thấy có chuyện không tốt gì rồi, vừa bước tới nhẹ nhàng, cô lại nghe bên ngoài gọi tiếp tiếng

thứ hai:

- Giang Tiêu Nhiên!

Cô giả vờ bây giờ mới nghe được, trả lời:

- Con tới đây.

Lúc này mới chạy nhanh tới.

Mở cửa ra, cơ lập tức quay đầu uống nước, sau một hồi lâu, chỉ nghe mẹ cười híp mắt nói:

- Nghe nói con thi giữa kỳ không tệ lắm?

... Hôm nay sao ai cũng làm cô sợ hãi thế này?

Không phải chỉ sinh viên năm ba trốn vào thân thể nữ sinh lớp 11 sao? Cũng không phải chỉ là yêu sớm sao, cô đã đắc tội ai à?

- Đúng vậy, vẫn có thể tốt hơn.

Cô khéo léo nói:

- Con về phòng làm bài tiếp ạ.

Chưa viết bài nào, cửa sổ lại vang lên.

Cô tính toán một chút, hà hơi lên cửa sổ, rồi dùng ngón tay vẽ lên một dấu hỏi. Suy nghĩ một chút, lại xóa đi, đổi thành một hình trái tim.

Thiếu nữ đang yêu luôn lãng mạn như vậy.

Ở nhà rất dễ chịu, mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ thì chính là phải làm bài tập, thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ có một điều không tốt là chỉ có liên lạc với Cố Dư Lâm qua điện thoại.

Nhưng hai ngày nay, hai người cũng ít nhắn tin.

Giang Tiêu Nhiên đang mơ hồ lo lắng, thì có điện thoại của Lý Gia Viên.

Lý Gia Viên đi thẳng vào vấn đề:

- Bạn đang ở đâu vậy? Bây giờ có thời gian không?

Cô giật mình:

- Mình ở nhà, sao vậy?

- Mình không liên lạc được với Cố Dư Lâm, gọi điện thoại không nghe máy, không biết có xảy ra chuyện gì không - Lý Gia Viên lo lắng nói - Lần trước có lần cậu ta nóng sốt nằm trong nhà, không kịp sạc điện thoại, chỉ biết mơ màng ngủ. Hay là mình đi tới nhà cậu ta xem thử, nhưng mình đang ở khá xa, về không kịp, bạn qua đó xem thử một chuyến được không?

Giang Tiêu Nhiên lập tức đi đến tủ quần áo, cầm áo khoác:

- Được, mình đi ngay.

May là lần trước đi đến nhà anh, anh có lưu vân tay cô lại, nên bây giờ cô có thuận lợi vào nhà anh.

Cô thay quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi:

- Con đi đâu đó?

- Hôm qua con hẹn Gia Ánh xem phim, quên nói với mẹ - Cô nhìn điện thoại - Mấy ngày nay con không ra cửa rồi.

- Được rồi, đi đi, chú ý an toàn.

Ra đến thang máy, Giang Tiêu Nhiên mơ mơ màng màng.

Dù sao cũng chỉ là nóng sốt, không có gì đáng sợ... Nhưng, chỉ cần nghĩ tới người kia là Cố Dư Lâm, có thể toàn thân anh nóng hổi nằm trên giường, bên cạnh không có ai chăm sóc, cô cảm thấy rất sợ hãi.

Quan tâm sẽ bối rối, càng quan tâm càng bối rối.

Cô vội vàng bắt xe, dọc đường đi, cô luôn bảo tài xế chạy nhanh một chút, nhanh chút nữa, bác tài không khỏi kinh ngạc:

- Cô gái nhỏ đang muốn làm gì vậy, sao hoảng sợ thế?

Hoang mang chạy tới nhà anh, may mắn nhà Cổ Dư Lâm khóa bằng vân tay, mà lần trước anh đã cài vân tay cô vào rồi.

Cô mở cửa, cảm thấy trong phòng rất bí bách.

Trực tiếp đi vào phòng anh, cô nhìn thấy anh nằm trên giường, đắp rất nhiều chăn, trên tủ đầu giường có thuốc hạ sốt, còn có nhiệt kế.

Vị giác khi bệnh rất khó chịu, chân mày anh nhíu lại, làn da trắng bệch, môi cũng trắng ra.

- ... Cổ Dư Lâm?

Anh giật giật.

Giang Tiêu Nhiên tự tay sờ trán anh, nóng, rất nóng. Tay quẹt lên mũi anh một cái, một tầng mồ hôi mỏng xuất hiện.

Cô rất đau lòng, cúi đầu thương lượng với anh:

- Chúng ta đi bệnh viện nha, được không? Anh nóng lắm rồi!

Mí mắt anh giật giật, thân thể nhích lại gần cô:

- Không muốn đi.

Nhưng mà... bây giờ bên ngoài gió lớn, nếu ra khỏi cửa, có khi càng nghiêm trọng hơn.

- Em sẽ gọi bác sĩ gia đình tới - Cô nói chắc chắn - Phải gọi bác sĩ tới.

Anh cọ cọ cánh tay cô:

- Tùy em đi!

Giang Tiêu Nhiên đi xuống lầu mua thuốc hạ sốt, đi lên nấu nước ấm cho anh uống, lại đo nhiệt độ cho anh, rồi gọi cho bác sĩ.

Nửa giờ sau bác sĩ đến.

Truyền nước cho anh, uống thuốc đàng hoàng, lăn qua lăn lại như thế, đã sắp hết buổi chiều.

Cô nấu cháo cho anh, buộc anh húp một chút, ăn xong, uống thuốc xong, cô giục anh đi tắm rồi ngủ.

Anh ôm quần áo mới, hỏi cô:

- Còn em?

- Em không về, đêm nay ở đây với anh.

Cô vừa gọi về nhà nói đêm nay sẽ ngủ lại nhà Triệu Gia Ánh.

Lúc đầu anh đang đi về phía nhà tắm, nhưng vì phát sốt mà động tác có chút chậm chạp, nghe xong lời này, “Dong” anh đụng phải vật gì đó!

Anh đau mà thờ gập, oán trách nói:

- Ở lại cũng không chọn lúc thân thể anh khỏe mạnh.

Người vừa mới sốt 39 độ không phải là anh sao đại hiệp? Bây giờ mà còn có tâm trạng nói chuyện này?

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Cô cầm nhiệt kế qua một bên, chuẩn bị đo cho anh thêm một lần nữa. Đang dọn dẹp thuốc bác sĩ cho, đột nhiên thấy một khung ảnh.

Khung ảnh bằng gỗ, hình ảnh bị úp vào trong, chỉ lộ ra giá khung, lẻ loi treo bên kia.

Giang Tiêu Nhiên đẩy đẩy cái giá, liều mạng kìm nén lòng hiếu kỳ lại, nhưng cuối cùng không làm được, nhấc lên, xoay lại...

Nếu để ở đây, có thể cho mình xem không?

Quả nhiên, trong khung là một bức hình chụp chung.

Là Cố Dư Lâm còn nhỏ và... một bé gái, thoát nhìn không lớn hơn bao nhiêu. Bé gái đứng rất gần anh, cười ngọt ngào, gò má có hai lúm đồng tiền nhân nhật, mắt vừa sáng vừa rõ.

Trong hình, Cố Dư Lâm đang mỉm môi xấu hổ cười, dáng dấp vui tươi hơn bây giờ, vẫn còn rất bụ bẫm.

Không biết là nguyên nhân gì, Giang Tiêu Nhiên lại thấy trong lòng chấn động, sau đó vội vã quay khung hình lại.

Cô nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm dừng lại.

Cố Dư Lâm mặc quần áo xong rất nhanh, đang lau khô tóc đi ngoài, nhưng nước chưa khô hết, cứ nhỏ giọt theo bước chân anh.

Anh lấy máy sấy từ trong ngăn kéo ra, ngồi xuống đầu giường, vẫy tay với cô:

- Tôi giúp anh sấy tóc nha!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35-2: Âm áp 2

Cô ngồi cạnh anh, mở công tắc máy sấy, máy bắt đầu phát ra tiếng động ồn ào, cô bắt đầu suy nghĩ.

Ngón tay cô vuốt từng lọn tóc, từng lọn tóc bị thổi khô, cô nhìn anh nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng hơi chua xót.

... Thật muốn hỏi, nhưng hỏi thế nào đây?

Tóc đã khô.

Cô nhẹ nhàng gọi anh:

- Sấy xong rồi, anh mau ngủ đi!

Anh trực tiếp tiến vào trong chăn, đắp tới vai, lại vỗ vỗ một bên giường:

- Em cũng nằm đi!

- Em đi tắm trước.

Sau khi tắm, cô tiến vào trong chăn.

Chăn đã bị Cố Dư Lâm làm ẩm, tay anh đưa tới, khoác lên lưng cô.

- Chờ đã, đo nhiệt độ cơ thể một lần nữa.

Xác định anh đã hạ sốt, lúc này Giang Tiêu Nhiên mới tắt đèn bàn.

Anh hít thở khá gấp, chắc còn khó chịu, nằm yên một tư thế. Giang Tiêu Nhiên cho là anh ngủ rồi, sau lại chợt nghe anh nói:

- Nghĩ thế nào mà đến đây?

- Lý Gia Viên gọi cho em... nói không gọi được cho anh, sợ anh sốt cao.

Anh cười:

- Cậu ta sợ anh xảy ra chuyện, tại sao không tự mình đến?

- Cậu ấy ở chỗ hơi xa - Giang Tiêu Nhiên xích lại gần một chút - Dù sao không có em thì cậu ấy cũng biết chăm sóc anh mà.

Anh buồn cười.

Cô lại hỏi:

- Trước đây có lần anh bị sốt, là cậu ta tới à?

- Đúng.

- Cậu ta chăm sóc anh thế nào?

- Em chắc chắn sẽ không nghĩ được - Anh thờ dài - Anh bị sốt đến hồ đồ, cậu ta cũng không hiểu, lúc chuẩn bị đi mua thuốc, cứ cách một chút lại sờ trán anh nhiều lần làm anh thức giấc. Sau đó đi mua đồ ăn lại mua cho anh phân gạo nếp gì đó...

Cô bị chọc cười không ngừng:

- Em nói mà, làm sao nam sinh chăm sóc tốt như nữ sinh.

- Cực kỳ tốt.

- Cái gì tốt?

Anh lặp lại một lần:

- Em đến đây, anh thấy rất tốt, rất vui vẻ.

Giọng của anh mông lung mềm mại, làm cho lòng cô bắt đầu muốn sụp đổ.

- Thực ra không nghiêm trọng như vậy, nóng sốt thì tự ngủ hai ngày là được, đói bụng thì mua cháo, mua ít thuốc, rất nhanh sẽ qua thời.

Anh nhận ra, thì ra được chăm sóc là một loại tiếp nhận, lâu rồi anh chưa nhận được. Loại cảm giác được người khác quan tâm thì ra làm người ta thấy thỏa mãn như vậy.

- Trước đây không quan trọng nữa - Cô ôm anh, muốn truyền tình cảm ấm áp cho anh - Bây giờ anh có em rồi, sẽ không còn một mình, bệnh tật cũng có em, đau buồn cũng có em. Sau này có bệnh, phải nói cho em biết, biết không... Em sẽ lo lắng, biết không?

Cô nói tiếp:

- Trước đây em bị bệnh, ngoại trừ Liễu Khinh Khinh ở cùng, người đầu tiên em nói là anh.

Anh di chuyển cơ thể, chân áp lên người cô. Có thể qua trận bệnh, anh rất cần cảm giác an toàn, mà sự xuất hiện của cô giống như liều thuốc an thần, làm cho anh cảm thấy rất dựa dẫm vào cô.

Giống như miếng gỗ trôi trên biển, vốn chỉ cần một người thu dọn, hoặc chỉ cần tìm người chủ. Nhưng khi nước đột nhiên chảy xiết, miếng gỗ không chỉ cần được nhặt lên dọn dẹp, mà cần được giữ lấy, ôm chặt.

Hai người bọn họ đều cảm thấy, linh hồn của họ chưa từng gần gũi như vậy, cần phải giao lưu, an ủi nhau như thế.

Anh chậm rãi nói:

- Trước đây anh vẫn cảm thấy số mệnh thiếu anh rất nhiều.

Cô đang chờ đợi câu sau của anh, chờ mãi, chờ mãi, phát hiện anh đã ngủ mất rồi.

Cô ôm lấy vòng tay anh mà ngủ theo.

Thân thể thiếu niên hồi phục rất nhanh, sáng hôm sau, Cổ Dư Lâm đã khỏe hơn phân nửa.

Giang Tiêu Nhiên còn có chút phiền muộn, tối qua chàng trai trẻ thiếu cảm giác an toàn này luôn được cô che chở, chờ mong cô sờ đầu anh dịu dàng, kết quả bây giờ thế nào...

Cô bị anh ấn trên giường, nắn sớm xuyên vào, miêu tả đường nét hàm dưới và hầu kết của anh. Hầu kết nhẹ nhàng rung rung, Cổ Dư Lâm nhìn xuống cô với một nụ cười.

Trong lúc Giang Tiêu Nhiên cảm thấy đến lúc nên phát sinh chút gì đó thì tiếng đóng cửa “Tít” vang lên, bên ngoài truyền đến giọng nói.

- Người đâu, có ai ở nhà không?

Lý Gia Viên bắt đầu như ôn thần Hạ Nguyễn rồi.

Cố Dư Lâm hít sâu một hơi, nhẫn nại chịu đựng, từ trên người cô đứng lên, đang đứng dậy thì Lý Gia Viên đã mở cửa vào.

Lý Gia Viên:

- ...

Nhìn thoáng qua Giang Tiêu Nhiên đỏ mặt đang nằm đó:

- ...

Quá kích động mà hô to:

- Xin lỗi nha! Mình không biết hai người ngủ chung một chỗ!

- Suy nghĩ nhiều rồi!

Giang Tiêu Nhiên vừa sửa sang quần áo, vừa phản bác.

Lý Gia Viên càng kinh ngạc hơn:

- Hai người ôm nhau ngủ cả đêm, chưa phát sinh chuyện gì à?

Giang Tiêu Nhiên bật cười:

- Được rồi, đừng giỡn nữa, anh ấy còn bệnh mà. Sao bạn đến đây, đến một mình sao?

- Gia Ánh đang ở bên ngoài, chúng ta ra ngoài đi.

Lý Gia Viên xoay người trước.

Cố Dư Lâm thở dài yếu ớt, cũng đi theo.

Đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại, cô không kịp phản ứng, lập tức đụng vào lồng ngực anh.

Anh nhìn đỉnh đầu cô, như đang suy nghĩ gì đó, nói:

- Về sau mở khóa vân tay chỉ cho anh và em thôi.

- Biết rồi. - Cô cười cười, đẩy anh ra.

Bốn người quyết định cùng ra ngoài ăn uống ca hát.

Hôm nay trời tuyết, Triệu Gia Ánh âm ỉ muốn ăn thịt nướng, bọn họ liền ngồi xe lên trung tâm thành phố tìm một quán ăn nổi tiếng.

Thịt nướng được đem lên, Cố Dư Lâm nghiêng về một phía chuẩn bị dầu và nguyên liệu, một bên thuận thực trở mặt mấy miếng thịt.

Ba người bọn cô ăn rất sung sướng.

Triệu Gia Ánh lại gấp một miếng lớn:

- Cậu cũng ăn đi, đừng chỉ lo nướng như vậy!

Lý Gia Viên trả lời:

- Cậu ta luôn như vậy, mỗi lần đi ăn thịt nướng, dù cậu ta ăn không nhiều, vẫn thích nướng tới nướng lui.

Giang Tiêu Nhiên cảm thấy ngượng ngùng, dù sao cô cũng lớn tuổi hơn, bây giờ mới chuẩn bị nướng cùng anh.

Anh lắc đầu:

- Em ăn đi, mình anh nướng là được.

Thời điểm ở cùng Cố Dư Lâm, Giang Tiêu Nhiên có một loại ảo giác... cảm giác giữa bọn họ không hơn kém tuổi bao nhiêu, không khác nhau, là một đôi yêu nhau xứng đôi vừa lứa.

Ngay từ đầu cô luôn cảm thấy mất tự nhiên, thậm chí hoài nghi anh cũng sống lại, nhưng rất nhanh, cô nhận rõ điều đó không có khả năng. Hiện tại anh không biết khiêu vũ, giọng hát chưa quá tốt, hơn nữa còn có chút nghịch ngợm.

Đời trước mặc dù Cố Dư Lâm mới xuất đạo chưa lâu, nhưng vì phải phấn đấu trong showbiz nhiều mưu mô làm anh trưởng thành hơn người cùng tuổi bình thường. Sau mấy năm lăn lộn, anh thành thực hơn rất nhiều, không dễ dàng nổi giận, gặp nguy hiểm luôn tỉnh táo giải quyết.

Mà người bây giờ người bên cạnh cô chỉ mới chỉ được rèn luyện vì chuyện gia đình mà thôi, sống một mình, mơ mộng, đọc sách, có thể xem là cuộc sống khá sung túc. Có thể hòa hợp với cô, luôn trầm ổn hơn bạn bè cùng tuổi.

Thật tốt, không hề giống tình chị em.

Giang Tiêu Nhiên thỏa mãn tiếp tục ăn thịt nướng.

Sau khi com nước no nê, Triệu Gia Ánh lại cùng Lý Gia Viên đến KTV giải phóng bản thân.

Chơi đùa xong, sẽ hẹn lần sau đến sinh nhật Gia Ánh sẽ đi tiếp, sau đó Giang Tiêu Nhiên liền về nhà.

Lúc về là buổi chiều, may mà cha mẹ không hỏi cô điều gì, chỉ nói chuyện vặt khi cùng ăn tối.

Buổi tối làm bài tập xong, lúc nằm trên giường, Giang Tiêu Nhiên lại nghĩ tới tấm hình kia.

Là quan hệ như thế nào mới đặt tấm hình đó trên tủ đầu giường?

Đáp án của vấn đề này phải đến sinh nhật Gia Ánh mới có được đáp án.

Sinh nhật Gia Ánh đã là 1 tuần sau đó.

Giang Tiêu Nhiên đương nhiên được ra ngoài chơi, hít thở không khí bên ngoài.

Triệu Gia Ánh đến tìm cô sớm hơn, nói là muốn cô trang điểm giúp, còn oán trách nói:

- Cũng không biết vì sao, sau kỳ nghỉ hè thì cái gì bạn cũng biết, biết đàn dương cầm, biết guitar, biết hát, lại còn biết trang điểm...

Triệu Gia Ánh tới Đại học mới bắt đầu tập trang điểm, trước đây lúc đi học, hai cô đều không trang điểm gì mà ra cửa.

Nghiêm túc trang điểm cho Triệu Gia Ánh mất đến 2 giờ, hai cô vội vàng đi đến nơi tập hợp.

Mọi người vốn là quyết định thuê chỗ bên ngoài chơi, kết quả gần Tết, không còn biệt thự nhỏ nào cho thuê... Bốn người quyết định dời địa điểm, đến nhà Cố Dư Lâm.

Lý Gia Viên liền chuẩn bị đèn ngón treo lên mở cửa, nhưng không được.

- Không đúng, mình nhớ là ngón treo mà... Chẳng lẽ nhớ nhầm?

Cậu ta lại đem ngón cái lên thử.

Cuối cùng cả năm ngón tay đều luân phiên ra trận, đổi luôn bàn tay kia, vẫn không đúng.

Lý Gia Viên rốt cục phản ứng được, cau mày quay đầu đang muốn mắng, lại thấy mặt của Giang Tiêu Nhiên, mới giác ngộ.

- Được được được, ông đây không mở, hai người mở đi!

Giang Tiêu Nhiên đưa tay tới, cửa liền mở.

Lý Gia Viên cười cười sau lưng cô, ý tứ không rõ:

- Bạn học Giang có sứ mệnh thật trọng đại nha!

Triệu Gia Ánh không hiểu, hỏi:

- Sứ mệnh gì?

- Sứ mệnh mở cửa đó! - Lý Gia Viên thấp giọng cười.

Nhân vật chính hôm nay là Triệu Gia Ánh, Lý Gia Viên tự tay chuẩn bị quà tặng. Trên tay cậu ta còn cầm theo một cái bánh ga tô lớn, lúc đầu cậu ta còn muốn mua cái lớn hơn nhưng đã bị Triệu Gia Ánh cản lại.

- Ăn không hết - Giang Tiêu Nhiên cũng khuyên - Sẽ lãng phí lắm!

Cuối cùng mua cái hơi nhỏ hơn một chút, nhưng cũng đủ cho 5 người ăn.

Lý Gia Viên từ trong túi lấy ra mũ sinh nhật, phát cho mọi người đeo lên đầu. Nghi thức cực kỳ long trọng.

Triệu Gia Ánh bình thường rất ít khi cười như vậy, Giang Tiêu Nhiên không biết, thì ra cô ấy đang nhìn về phía người cười, cười đến ngọt ngào như vậy.

Tình yêu thật là một điều kỳ diệu, bình thường là người hoạt bát vui vẻ cũng tình nguyện thùy mị, yên tĩnh, xấu hổ, dịu dàng rung động lòng người.

Lý Gia Viên tiếp tục tặng quà.

Giang Tiêu Nhiên thật tò mò túi lớn như vậy, không biết bên trong là cái gì.

Anh từ trong túi lấy ra một hộp quà màu hồng nhạt, đưa cho Triệu Gia Ánh:

- Em xem đi.

Triệu Gia Ánh mở hộp ra.

Giang Tiêu Nhiên nhẹ nhàng hít thở.

Mười bảy cây son môi chính tề sắp hàng ngăn nắp, dưới ánh đèn hiện ra sắc màu mê người.

Lý Gia Viên thật đủ trò, bỏ ra vốn liếng rất lớn nha.

Triệu Gia Ánh nhìn một hàng son môi tuyệt đẹp kia, nhìn không rời mắt, che miệng lại, không thể tin tưởng.

Chỉ chốc lát sau, viên mắt cô ấy hồng hồng, nước mắt vòng quanh hốc mắt, vội vã trào ra. Giang Tiêu Nhiên vội vàng đưa khăn giấy cho cô ấy, cô ấy luống cuống cầm:

- Ai nha... Đồ trang điểm tốn kém như vậy...

Nước mắt vui sướng của Triệu Gia Ánh chưa dừng lại được, Giang Tiêu Nhiên liền nhìn vào trong hộp quà.

Nhìn thấy màu sắc quen thuộc, cô đem cây số 12 ra, than thở:

- Ôi chao, “Màu son đánh bại đàn ông”, Lý Gia Viên hiểu biết nhiều nhỉ?

Lý Gia Viên:

- Thật ra mình cũng không rõ lắm, lúc trước do chị bán hàng đề cử, mình liền mua. “đánh bại đàn ông” là cái gì? Muốn giết tất cả chúng mình sao?

(“Màu son đánh bại đàn ông”: là loại màu son có thể chiếm được tình cảm của những người đàn ông bình thường)

- ...

Cô gật đầu:

- Bạn hiểu như thế cũng không sai.

Lý Gia Viên rung mình một cái.

Rất nhanh thì đến đoạn cắt bánh.

Triệu Gia Ánh đứng ở bánh ga-tô chuẩn bị tư thế chụp ảnh.

Người đầu tiên chụp chung là tuyển thủ số 1 Lý Gia Viên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lễ mừng năm mới

Bánh ga-tô đặt lên bàn, Triệu Gia Ánh nửa quỳ nửa ngồi, Lý Gia Viên chỉ cần khom người xuống thấp một chút là có thể tạo ra một bức ảnh ấm áp đẹp mắt rồi.

Nhưng cậu ta cứ như vậy mà đứng thẳng, tay duỗi thẳng tùy ý bấm chụp, tách, chụp một tấm.

Ngay cả góc độ cũng không chọn, kết cấu tấm hình cũng không xem, cũng không chỉnh bộ lọc!

Triệu Gia Ánh hỏi:

- Bắt đầu rồi sao?

Trong lúc cô ấy đang mở miệng, ngón tay kia lại chụp vài cái, khởi động tính năng chụp liên tục, trong màn hình hiện ra mặt người méo mó, mí mắt sắp sụp, môi thì cong lên.

Hình ảnh kia chắc rất đẹp, Giang Tiêu Nhiên không dám nhìn. Cô quay đầu, yên lặng mặc niệm thay cho Lý Gia Viên.

Quả nhiên, Triệu Gia Ánh nhìn hình, trầm mặc một lúc, lại bình luận:

- Thật xấu mà....

Dứt lời, bấm xem tiếp hình, càng xem càng buồn cười, Triệu Gia Ánh đem điện thoại đưa tới trước mặt Giang Tiêu Nhiên:

- Mình bắt đầu hiểu kỳ, làm sao cậu ta có thể chụp mình thành như vậy?

Cuối cùng Giang Tiêu Nhiên tự mình ra trận, chụp xong một loạt ảnh mới.

Hai người bọn họ bắt đầu vây xem

Giang Tiêu Nhiên vừa bấm vừa giảng giải:

- Đầu tiên phải chọn bộ lọc thích hợp, cái này mình chọn cái thứ nhất, vì nó đẹp nhất. Sau đó canh góc độ, đưa điện thoại lên, khuôn mặt sẽ trông nhỏ hơn...

Kỹ thuật chụp của Giang Tiêu Nhiên rất tốt, rất nhanh chụp xong, Triệu Gia Ánh đang xem ảnh, Giang Tiêu Nhiên và Cố Dư Lâm thì đi chọn nhà hàng.

Kết quả phát hiện không còn nhiều nhà hàng mở cửa, ngấm nghỉ nửa ngày, quyết định ở nhà ăn cơm.

Đối với cặp đôi không biết nấu ăn kia, cô và Cố Dư Lâm biết chút chút, liền phụ trách xuống lầu mua đồ ăn, Cố Dư Lâm chuẩn bị dụng cụ nấu lẩu.

Giang Tiêu Nhiên đang cầm nguyên liệu, nghe được anh thân nhiên nói:

- Đưa anh đi, coi chừng bị bỏng!

Lúc ăn cơm, mọi người rất cao hứng, uống chút rượu, uống mấy vòng, mọi người có chút đau đầu.

Triệu Gia Ánh uống tối đa, đi không vững, là Lý Gia Viên đỡ cô ấy lên ghế salon ngồi.

Cố Dư Lâm cũng uống không ít, Giang Tiêu Nhiên thu dọn bàn ăn, chuẩn bị đưa anh vào phòng nghỉ.

Anh ấy cao, cũng khá nặng, Giang Tiêu Nhiên lưng la lưng lay đem người này xuống bên giường. Người này đột nhiên ngã xuống, cô còn chưa kịp thở dài đã bị người không lồ này quăng lên giường.

Nơi ngực áo sơ mi của anh rất mềm, là loại vải mềm nhũn như đồ mặc ở nhà, Giang Tiêu Nhiên không nhịn được cà cà vào.

- Cọ cái gì?

Cô ngẩng đầu:

- Anh không say à?

Anh nghiêng người, đem cả người cô áp dưới thân:

- Nếu anh nói anh say, có thể mượn rượu làm loạn không?

- Không thể! - Cô vỗ vỗ gò má anh - Hai người họ còn ở bên ngoài.

Anh cười:

- Không sao, họ ngủ rồi.

Dứt lời, liền đưa tay, tiến đến phía cô.

Giang Tiêu Nhiên vội vàng che ngực.

Cố Dư Lâm nắm lấy gò má cô, ngạc nhiên hỏi:

- Em nghĩ đến đâu vậy?

Dáng vẻ kia của anh ấy rất cần ăn đòn, Giang Tiêu Nhiên vung tay muốn đánh anh ấy, lại bị anh nắm được, tay cô bất ngờ quệt trúng thứ gì đó, cô nhúng mày, nhanh chóng lấy tay về.

- Không sao chứ?

Không có chảy máu.

Lúc này hai người họ mới quay đầu nhìn xem là vật gì.

Là hoa văn trên khung hình kia.

Khung hình kia đã dựng lên, ảnh chụp không thay đổi, là tấm hình Giang Tiêu Nhiên đã quen thuộc.

Trong đầu cô hiện lên một số câu hỏi... nên hỏi hay không? Hỏi thế nào đây? Biểu cảm phải thế nào?

Mất thấy Cố Dư Lâm không nói gì, cô mở miệng:

- Người này, em có thể hỏi là ai không?

Vốn muốn nói thêm “Anh không muốn nói thì em không hỏi nữa”, nhưng anh đã gạt đầu.

- Có thể.

Anh ngừng một lúc lâu, hình như đang tìm phương thức biểu đạt thích hợp, hoặc đang chần chờ gì đó, nửa ngày sau mới nói:

- Là em gái của anh.

- Em ruột? - Trước giờ cô chưa từng nghe qua.

- Phải.

- Vậy hai người tại sao... Cô ấy không ở đây?

Lúc này Giang Tiêu Nhiên mới thở dài, còn sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Cô thăm dò hỏi:

- Cô ấy đang ở đâu?

- Ở nhà bà ngoại, rất xa - Cố Dư Lâm nói cô nghe một địa danh cô chưa từng nghe qua - Biết chỗ đó không?

Cô lắc đầu nghiêm túc.

- Chưa từng nghe qua là bình thường, nó ở thành phố D, cách nơi này rất xa.

Giang Tiêu Nhiên mơ mơ hồ hồ gạt đầu:

- Sao cô ấy lại ở đó? Cha mẹ anh không phải đều làm việc ở đây sao?

Anh đáp chần giúp cô, chậm rãi nói:

- Sau đây anh sẽ kể khá dài, em muốn nghe sao?

Giang Tiêu Nhiên nghĩ thầm, thậm chí anh muốn nói cùng em cả đời cũng được.

- Muốn nghe! - Cô cười - Em muốn hiểu cuộc sống của anh.

- Khi đó bọn anh còn ở chung một chỗ, hai người đó... dù thường không ở nhà, cũng ít quan tâm bọn anh, nhưng đều cung cấp đầy đủ sinh hoạt phí. Trong nhà thường chỉ có hai anh em, khi đó em ấy có một nguyện vọng là lúc sinh nhật, bốn người một nhà sẽ ở cùng nhau, cùng ra ngoài chơi.

- Lần sinh nhật 6 tuổi của em ấy, sau một hồi năn nỉ, hai người rút cuộc bằng lòng, cùng nhau đến thành B chơi một chút. Sau đó em ấy đòi ăn kem, anh

liền xếp hàng mua cho em ấy, để em ấy cho họ giữ. Kết quả không biết sao hai người đó cãi nhau, vội vàng muốn về... không ai để ý, em ấy chạy tới một trung tâm thương mại. Đến khi anh đem kem đến, họ mới phát hiện không thấy em ấy nữa.

Hai chân Giang Tiêu Nhiên cong lên, đầu đặt lên đầu gối, nhìn anh.

- Em ấy đi lạc 5 giờ, mọi người tìm trong trung tâm thương mại, tìm đến phòng thử quần áo mới tìm được em ấy. Em ấy đi lạc, không biết kêu ai, chỉ tự trốn đi, không ai phát hiện ra, em ấy liền ở đó 5 giờ.

- Sau đó em ấy đối với thành phố B có bóng đen tâm lý, không muốn chuyển đến đây, vừa đến nhà mới liền khóc. Anh không có biện pháp, liền đi tìm bà ngoại, ở đó 2 tháng, sau đó em ấy lại không muốn đi. Hai người kia chắc cũng hồ thẹn, đưa em ấy vào hộ khẩu bên ngoại, để em ấy ở đó học tập. Sau này lớn hơn, có thể thích ứng hoàn cảnh bên kia, họ nói với anh, đợi khi nào em ấy học Đại học sẽ về lại với anh.

Anh xoa xoa tóc cô:

- Đó chính là toàn bộ.

Cô chống cằm, hỏi:

- Sao anh không đến thành phố D học cùng em ấy?

- Anh muốn ở đây - An như rồng mây - Nếu đi làm sao gặp được em?

Cô sùng sốt, tự nhiên lại bị hỏi ngược lại, hồi lâu mới nói:

- Nếu anh đến thành phố D, em chắc cũng sẽ ở đó.

- Tại sao?

- Do duyên phận trong truyền thuyết đó! - Cô nói - Em nhất định có thể gặp được anh.

Bất kể anh ở đâu, chỉ cần theo quỹ đạo, cô có thể tìm được anh.

Ý thức được mình bị anh lái sang chuyện khác, cô lại quay về đề tài cũ:

- Nói thật, nhìn anh với em gái anh quan hệ tốt như vậy, sao anh lại không chuyển đến đó? Ở đó còn có bà ngoại anh mà.

- Nguyên nhân rất đơn giản - Anh nói - Anh lớn hơn cô ấy, khi đó đã đi học, cũng có học nhạc cụ. Bên kia không có thầy cô giáo dạy nhạc cụ tốt, nhà ngoại cũng nhỏ, không còn phòng, anh sợ phiền phức nên vẫn ở lại đây.

- Ở một mình là vì...

Anh nói:

- Mặc dù sau đó đã tìm được cô ấy, thế nhưng... 5 giờ đó với anh mà nói, là 5 giờ đen tối, em hiểu không?

Cô đã hiểu.

Chuyện này đều để lại mọi người bóng ma tâm lý, đối với anh mà nói, là cọng rom cuối cùng lạc đà có thể chịu đựng. *(cọng rom cuối cùng trên lưng lạc đà: chỉ nhưng điều tưởng chừng nhỏ bé nhưng tích tụ lại trên người, cuối cùng dù chỉ thêm một cọng rom vẫn đạt đến giới hạn của con người)*

- Để bù đắp, tiền sinh hoạt họ để lại cũng nhiều lên, anh không muốn ở lại nhà họ, liền ở đây một mình. Cũng không quá tệ, thời gian trôi qua đều giống nhau - Anh nói - Anh biết, bọn họ không hề yêu thương gia đình này, họ chỉ yêu bản thân và công việc mà thôi.

Cô yên lặng lao vào trong ngực anh, nhẹ nhàng ôm hông anh.

Anh buồn cười:

- Làm sao, đau lòng cho anh à?

- ... Có một chút.

Anh lại gần, môi dán lên vành tai cô:

- Vậy thì nghĩ biện pháp bù đắp anh đi!

Cô chậm rãi nói:

- Em sẽ đem cả đời em bù đắp cho anh.

Bên ngoài Triệu Gia Ánh quả thực uống quá nhiều, đột nhiên mở miệng:

- Nôn...

- ...

Tối thời khắc máu chốt liền bị phá hỏng.

Ngày tiếp theo, mọi người mơ màng tỉnh giấc, đứng dậy ra về, Giang Tiêu Nhiên về nhà chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Tết đã rất gần rồi.

Cha mẹ vừa vẫn ở lại đơn vị trực ban, đêm Giao thừa không ở nhà, sáng hôm sau mới về, dặn Giang Tiêu Nhiên ở nhà ngoan ngoãn, không được đi chơi loạn khắp nơi.

Cô sẽ nghe lời sao?

Mua mấy bộ quần áo mới, Giang Tiêu Nhiên một lòng một dạ chờ đêm Giao thừa, đây sẽ cái tết đầu tiên sau khi cô và Cố Dư Lâm xác định quan hệ.

Đối với ngày tết thì phong tục nhà cô rất bình thường, vì ngày thường mọi người cũng ở cùng một chỗ nên Đêm Giao thừa cũng là cùng nhau xem chương trình Đêm Xuân, mệt thì đi ngủ.

Nhưng Cố Dư Lâm thì không giống vậy, anh ấy đã trải qua Giao thừa một mình nhiều năm rồi.

Đêm Giao thừa cô luôn chờ đợi đã đến.

Đến khi cha mẹ ra ngoài trực, cô vội vàng thay quần áo, vội vã chạy đến nhà Cố Dư Lâm.

Mở cửa ra, đập vào mặt chính là một phòng khách sáng sủa.

Ngoại trừ mở tất cả đèn trong phòng, trong nhà không có một chút mùi vị của năm mới. Giang Tiêu Nhiên trầm ngâm, may mắn cô đã sớm chuẩn bị.

Nhìn một chút, không tìm được Cố Dư Lâm.

Giang Tiêu Nhiên đi về phía phòng sách, quả nhiên, nhìn thấy Cố Dư Lâm đang viết gì đó.

Anh có một cuốn vở đặc biệt, khi có linh cảm sẽ viết viết vẽ vẽ lên đó, cuốn vở này đã dùng gần một nửa rồi.

Cô đứng ở cửa, háng giọng một cái, cố ý gõ cửa phòng.

Anh dừng lại, nhanh chóng quay đầu, có chút không tin tưởng:

- Sao em ở đây?

Cô lắc lắc đầu:

- Em tới mừng năm mới cùng anh nha.

Dứt lời, cô liền đem túi trong tay đặt lên bàn, lấy từng đồ trong túi ra ngoài:

- Câu đối, phúc lành, nút thắt, chúng ta dán lên trước nha!

Anh nhanh chóng đứng dậy, đi vòng ra sau lưng cô, cầm đặt lên đỉnh đầu cô:

- Sao không ở nhà mà qua đây?

- Ba mẹ ra ngoài trực, sáng mai mới về.

Cô đem câu đối trong tay đưa anh:

- Đầu tiên dán cái này cái nha!

Anh cúi đầu nhìn câu đối, khóe miệng nở ra nụ cười, cả người muốn tan chảy:

- Được.

Anh rất cao nên không cần ghế cũng có thể dán câu đối, còn cô đem chữ “Phúc” dán lên cửa.

Dán xong, cô lại lấy ra một mâm đựng trái cây, lấy ra thêm một đồng bánh trái: Kẹo bạch thỏ, kẹo bơ, quả hồ trăn, điều, táo, quýt, bánh kem nhỏ...

Cô vừa sắp xếp vừa nói:

- Lúc đầu muốn mua cho anh mấy gói kẹo mới, nhưng nghĩ lại một chút, không bằng lấy của nhà em mỗi loại một chút...

Anh thuận tay lột vỏ kẹo, bỏ vàng trong miệng:

- Không sợ ba mẹ em phát hiện à?

- Em đã nói là em ăn á - Cô cười ngượng ngùng - Trước đây cả đêm Giao thừa em có thể ăn rất nhiều.

- Rất nhiều?

- Uhm, đại khái có thể ăn cả con bò!

- ...

Sau đó, cô mở tivi, hai người cùng xem chương trình Đêm Xuân.

Trong lúc chờ đợi còn cùng nhau nói chuyện phiếm.

- Trước đây anh trải qua đêm Giao thừa thế nào?

- Như bình thường, xem ti vi, viết nhạc, sau đó đi ngủ.

Cô giống như con mèo, cọ vào ngực anh, cười híp mắt:

- Vậy tối nay Hoàng thưởng cho thiệp mặt mũi để hầu hạ chàng nha!

Anh vò vò tóc cô:

- Được.

Một hộp bánh kẹo bị hai người ăn hết, Giang Tiêu Nhiên thành công cướp được cái bánh quy cuối cùng, nhét vào trong miệng.

Cô đắc ý dựa vào sofa cười, đôi mắt hướng lên trên, mang theo chút dịu dàng không rõ.

Tay anh vòng qua sợi tóc cô, sợi tóc đen đen cong cong lượn quanh tay anh, gãi gãi vào lòng bàn tay.

- Em ăn bánh quy rồi, anh ăn cái gì đây?

Nói xong, không chờ cô trả lời, anh trực tiếp cúi người xuống:

- Anh sẽ ăn em cho khỏe người.

?!

Chóp mũi hai người chạm vào nhau, xúc cảm tăng lên, lại bắt đầu đòi hỏi.

Cô nguyện làm anh cúi đầu, cũng nguyện làm cho anh ngẩng đầu.

Lần đầu tiên cô chủ động tiến tới, hôn lên khóe miệng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đến Trước Khi Thần Tượng Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.